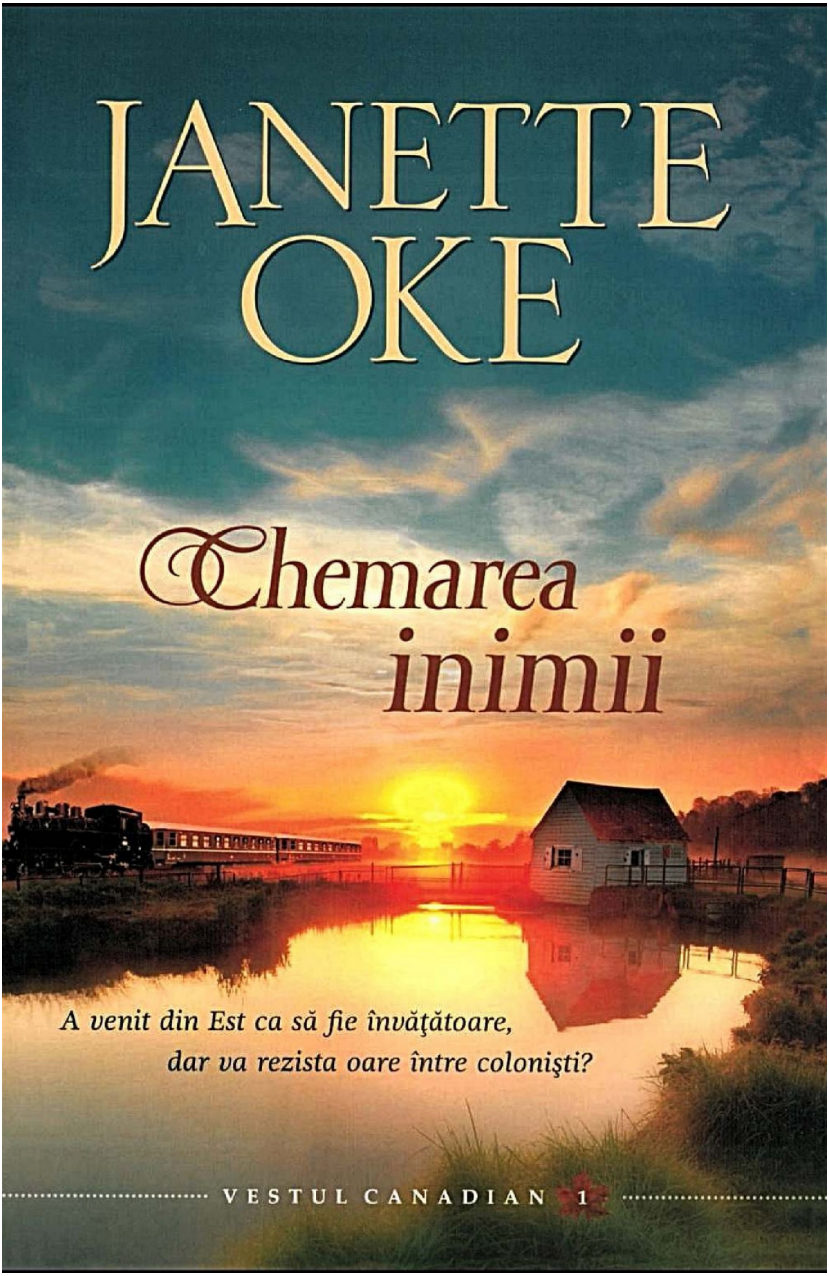
JANETTE OKE
Chemarea inimii
A venit din Est ca să fie învăţătoare,
dar va rezista oare între colonişti?
VESTUL CANADIAN 1

JANETTE OKE

Chemarea inimii

Traducere de Cristina Giurgiu

Seria *Vestul canadian*, vol. 1

Casa Cărţii, Oradea 2013

Copyright © 1983 by Janette Oke
Originally published in English under the title
When Calls the Heart
by Bethany House
a division of Baker Publishing Group.
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii.

Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

Chemarea inimii
Janette Oke
Copyright © 2013 Casa Cărţii
O.P. 2, C.P. 30.
410670 Oradea
Tel. / Fax: 0259 – 469057; 0359 – 800761; 0728 – 874975
E-mail: infoecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Oke, Janette
Chemarea inimii / Janette Oke; trad.: Cristina Giurgiu.
— Oradea: Casa Cărţii, 2013
ISBN 978 – 606 – 8282 – 65 – 7
I. Giurgiu, Cristina (trad.)
821.111 – 31 = 135.1
Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Fidelia Stroie
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Timeia Viman
Coperta: Marius Bonce
Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Surorii mele mai mari,
Elizabeth Margaret (Betty) Cox,
pentru răbdarea de care a dat dovadă în ce mă priveşte
şi pentru multe alte motive.

PREFAŢĂ

Aş vrea să fac cunoscut cititorilor mei câteva lucruri referitoare la Poliţia Călare din Nord-Vest. Poliţia a fost înfiinţată în 1873 ca răspuns la problema comerţului ilicit de whisky şi a fărădelegilor ce se petreceau în Vest. Se spune că poliţistul canadian era înveşmântat într-o tunică roşie pentru a putea fi deosebit de Cavaleria Statelor Unite. Treaba poliţistului canadian era să facă pace cu indienii, nu să-i învingă; iar multe dintre triburile de indieni cu care urma să se confrunte, avuseseră deja de-a face cu trupele de la sud de graniţă. Din acest motiv – sau poate din altul – tunica stacojie era un semn distinctiv al celui care o purta.

Atât uniforma, cât şi numele, au evoluat. Titlul de Poliţie *Regală* Călare de Nord-Vest a fost dat de regele Eduard al VII-lea în 1904, drept recunoaştere a aportului adus Canadei. În 1920, numele a fost schimbat în Poliţie Regală Călare *Canadiană.* În cele din urmă, tunica roşie a fost adoptată ca uniformă a Forţei, iar pentru îndatoririle zilnice, a fost aleasă o uniformă mai practică, de culoare maro, căci, spunea superintendentul Steele, „era aproape cu neputinţă ca până şi cel mai grijuliu bărbat să-şi păstreze tunica roşie curată cele trei luni în serviciu”. Pălăria s-a schimbat şi ea, de la forma originală, rotunjită, la pălăria Stetson, aprobată în 1901.

Febra aurului din Yukon din 1895 i-a adus pentru prima dată pe poliţiştii canadieni în Nord. În 1898, existau în Yukon doisprezece ofiţeri şi 254 de sergenţi şi ajutori de

şerif. Poliţia Călare folosea pe atunci o nouă formă de transport – atelajul de câini. Cu ajutorul câinilor Husky, patrulau sute de kilometri pătraţi de teritoriu înzăpezit. Vânătorii de blănuri, negustorii şi satele indiene erau risipite în toate zonele de inspecţie.

Cu toate că încerc să nu devin *prea* sentimentală când este vorba de aceşti oameni din Poliţia Călare Canadiană şi de rolul pe care l-au avut în dezvoltarea părţii de vest a Canadei, pentru mine, ei simt un simbol al ţinutului meu natal, Canada. Vreau să vă asigur, stimaţi locuitori ai regiunii Lacombe, că printre denumirile de Spruceville, Blackfalds, Brookfield, Turville şi Iowalta; Woody Nook, Jones Valley, Canyon şi Eclipse; Eureka, Spring Valley, Arbor Dale şi Blindman; Central, West Branch, Birch Lake şi Lincoln; Milton, Mt. Grove, Sunny Crest and Morningside; Gull Lake, Lakeside şi Fairview; nu veţi găsi Pine Springs. Nu veţi găsi niciun personaj istoric pe măsura tatălui lui Pearlie din Lacombe. Toate personajele povestirii sunt fictive şi nu sunt inspirate din viaţa niciunui om.

De asemenea, vreau să vă asigur că, crescând în zona Hoadley şi petrecându-mi primii ani de şcoală în mica clădire a şcolii cu o singură încăpere din Harmonien, mi-e inima plină de dragoste şi de amintiri legate de viaţa comunitară rurală din Alberta.

CUPRINS

Prefaţă 7
1. Elizabeth 11
2. Primul pas 23
3. Pe drum 27
4. Calgary 32
5. Familia 38
6. Prezentări 43
7. Planul domnului Higgins 55
8. Noua şcoală 63
9. Pustia 73
10. Lars 78
11. Familia Peterson 83
12. Călătoria la oraş 87
13. Ziua de sâmbătă 92
14. Ziua de duminică 95
15. Începutul şcolii 100
16. Colocatari 105
17. Serviciul divin de duminică 112

18. Scrisori 114
19. Capcana vie de şoareci 119
20. Un vizitator 122
21. Elevi 126
22. Soba şcolii 131
23. Planuri 138
24. Napoleon 147
25. Evenimentul social 150
26. Andy 157
27. O mică vacanţă 159
28. Dee 167
29. Întoarcerea la şcoală 173
30. Serbarea de Crăciun 181
31. Ajunul Crăciunului 186
32. Ziua de Crăciun 194
33. Mărturisirea 199
34. Întoarcerea în Pine Springs 205
35. Primăvara 208
36. Încheierea şcolii 215

1
ELIZABETH

Am avut parte de o mare surpriză. Oh, nu scrisoarea în sine. Cu toţii eram obişnuiţi să primim scrisori de la Jonathan, fratele meu. Soseau cu regularitate şi întotdeauna produceau niţică agitaţie în căminul nostru. Nu, nu scrisoarea, ci mai degrabă conţinutul ei era ceea ce mă luase cu totul prin surprindere. Iar răspunsul mamei la cele scrise era chiar mai uimitor.

Ziua de 12 aprilie 1910 începuse ca oricare altă zi. M-am trezit devreme, am petrecut un timp de rugăciune în camera mea, m-am îmbrăcat, am luat micul dejun împreună cu familia şi, la ora opt, am ieşit din casă pentru a străbate distanţa de unsprezece străzi până la şcoala unde predam. Îmi făcusem obiceiul să ajung devreme ca să am suficient timp pentru pregătirile de dimineaţă, înainte de sosirea elevilor. Dintre dascăli, eu ajungeam, de obicei, prima la şcoală şi savuram liniştea dimineţii ce domnea peste clădirea altminteri zgomotoasă.

Mă bucuram de acea încântătoare dimineaţă de primăvară în care totul în jur îmi părea frumos şi plin de viaţă. Nu ştiu de ce aerul îmbibat de mirosul florilor şi ciripitul păsărilor mă îmboldeau la o rară introspecţie.

— *Şi cum te simţi în această încântătoare dimineaţă de primăvară*? m-am întrebat.

— *Foarte bine*, *mulţumesc*, am răspuns în sinea mea, apoi aproape că m-am îmbujorat uitându-mă în jur, de teamă ca nu cumva cineva să-mi poată citi gândurile. Nu obişnuiam să vorbesc cu mine însămi nici măcar în gând, mai ales în timp ce mă plimbam pe strada mărginită de arţari. Însă nimeni nu împărţea trotuarul cu mine în acea clipă, aşa că dialogul intim continuă.

— *Aşa deci… Şi ce anume face ca ziua asta să ţi separă atât de frumoasă şi pasul atât de sprinten*?

— *Dimineaţa*, *viaţa în sine*, *miresmele pe care le adulmec*.

— *Frumos – dar dintotdeauna ai fost omul care s-a bucurat de viaţă. Cred că ai fi fericită şi mulţumită oriunde pe acest pământ verde creat de Dumnezeu*.

— *Nu – nu chiar*. *Nu chiar*.

Am fost surprinsă de direcţia pe care o luase conversaţia şi de schimbarea bruscă a emoţiei pe care o trăiam. Adânc, înăuntrul meu, era ceva ciudat şi neobişnuit care mă tulbura. O nelinişte ce mă implora s-o bag în seamă. Am încercat s-o dau la o parte, ascunzând-o într-un colţişor al minţii mele, însă ea îşi croia drum înapoi.

— Î*ntotdeauna faci aşa*! îmi spuse ea cu înflăcărare. *Ori de câte ori îmi ridic capul*, *tu mă apeşi*, *mă dai la o parte*. *De ce ţi-e atât de teamă să dai piept cu mine*?

— *Teamă*?

— *Da*, *teamă*.

— *Nu mi-e teamă*. *Doar că eu cred – aşa am fost învăţată – că omul ar trebui să fie mulţumit cu ceea ce are*,

mai ales dacă a fost atât de binecuvântat cum sunt eu. Este o ruşine – nu un păcat – să te simţi nemulţumit în timp ce te bucuri de toate lucrurile bune cu care viaţa – şi tata – m-au copleşit.

— Aşa e, ar fi păcat să nesocoteşti binecuvântările primite. Nici nu mi-aş dori s-o faci vreodată. Dar poate că – spun poate – sufletul tău s-ar mai linişti dacă ai privi în faţă şi onest lucrul care te face să te simţi înghiontită de un alean pustiu câteodată.

Era o provocare şi, cu toate că încă mă simţeam temătoare şi puţin vinovată, am hotărât să arunc o privire la acea năzuinţă lăuntrică, dorindu-mi ca vocea aceasta să înceteze.

M-am născut în 3 iunie 1891 cu numele de Elizabeth Marie Thatcher, a treia fiică a lui Ephraim şi a lui Elizabeth Thatcher. Tatăl meu era negustor în Toronto şi câştiga binişor pentru el şi pentru familia sa. De fapt, se spunea că facem parte din clasa superioară a societăţii, iar eu am fost obişnuită cu toate beneficiile materiale ce decurgeau dintr-un asemenea statut. Pentru mama, căsătoria ei cu tatăl meu era cea de-a doua căsătorie. Fusese înainte căsătorită cu un căpitan din garda regelui. Din această legătură se născuse un fiu, fratele meu vitreg, Jonathan. Primul soţ al mamei fusese ucis când Jonathan avea doar trei ani. Mama s-a întors în casa tatălui ei, aducându-l cu ea pe micul ei fiu.

Tatăl meu a întâlnit-o pe mama la o masă festivă de Crăciun, invitaţi fiind de nişte prieteni comuni. Mama tocmai încheiase oficial perioada de doliu, cu toate că îi era greu să-şi pună deoparte şi durerea, dimpreună cu veşmintele de doliu. M-am întrebat adesea ce anume l-a atras mai mult pe tatăl meu: frumuseţea tinerei văduve sau nevoia ei evidentă de a avea pe cineva care s-o iubească şi să-i poarte de grijă. În orice caz, a curtat-o şi a cucerit-o,

iar imediat după aceea în noiembrie s-au căsătorit.

Sora mea mai mare, Margaret, s-a născut în anul următor. Doi ani mai târziu s-a născut şi Ruthie. Mama a pierdut un băiat între Ruthie şi mine, ceea ce mai că nu-i frânse inima. Acum cred că a fost dezamăgită că nu m-am născut băiat, însă nu ştiu din ce motiv, eu am fost cea aleasă să-i port numele. Julie a sosit la doi ani după mine. Apoi, după încă doi ani şi jumătate, spre marea încântare a mamei, s-a născut un alt fiu, fratele nostru mai mic, Matthew. N-o pot învinovăţi pe mama pentru că l-a răsfăţat pe Matthew – „vina" aceasta o împărţim cu toţii. Încă de când a venit pe lume, i-am făcut toate hatârurile şi ne făceam multe griji pentru el.

Nimic nu a lipsit din căminul nostru. Tata ne-a asigurat toate cele necesare, iar mama a petrecut cu noi ceasuri întregi asigurându-se că fetele ei vor deveni adevărate domnişoare. Părinţii mei şi-au asumat împreună responsabilitatea creşterii noastre din punct de vedere spiritual şi, în limitele admise, am fost încurajate să fim noi însene.

Margaret a fost fiica care şi-a dorit cel mai mult să aibă propriul cămin. S-a căsătorit la optsprezece ani şi s-a mulţumit să se dedice în întregime făuririi unui cămin fericit pentru soţul ei – avocat – şi mica lor familie. Ruth era cea iubitoare de muzică. A fost încurajată să-şi dezvolte talentul ca pianistă, sub îndrumarea celor mai buni dascăli posibili. Când a întâlnit un tânăr violonist promiţător din New York şi a hotărât să devină mai degrabă acompaniatoarea lui decât solistă, părinţii mei şi-au dat binecuvântarea.

Eu eram cunoscută drept fiica cea cu simţ practic pe care se puteau baza întotdeauna. Pe mine mă chema mama dacă se întâmpla vreun necaz şi tata nu era acasă, bizuindu-se pe ceea ce numea ea „firea mea calmă" şi

„agerimea” mea. De mică mi-am dat seama că mama se baza pe mine.

Cred că tocmai această latură practică a mea a fost cea care m-a pregătit să fiu independentă şi, ştiind asta, m-am pregătit să devin dascăl. Ştiam că mama considera că o domnişoară – atrăgătoare şi plăcută, cum mă crescuse ea – nu avea nevoie de carieră; la urma urmelor, ca să mă căsătoresc pe măsură, nu trebuia decât să dau aprobator din capul meu drăgălaş în faţa unui peţitor. Însă n-a spus nimic, ba chiar m-a încurajat în privinţa proiectelor mele.

Iubeam copiii şi intram în clasă cu multă încredere şi cu plăcere. Mă bucuram enorm de mult de copiii mei din clasa a treia.

Sora mea, Julie, era fiica cea fluşturatică, iubitoare de aventură, romantică. O iubeam din toată inima, însă adesea mă aducea în pragul disperării cu pocinoagele ei. Era delicată şi drăguţă, aşa că nu ducea lipsă de atenţie din partea masculină; însă ei nu i se părea niciodată destul. Mă rugam în fiecare zi pentru Julie.

Matthew! Cred că eu eram singura din familie care mă simţeam – adesea – îngrijorată pentru Matthew. Vedeam ce-i tăcuserăm cu toţii răsfăţându-l şi mă întrebam dacă nu întrecuserăm măsura. Adolescent de acum, ne era prea drag ca să-l facem să sufere din cauza atenţiei exagerate din partea unei familii nepăsătoare. Adesea aveam discuţii în particular, încercând să-i explic responsabilităţile din lumea adulţilor. La început am simţit că abordarea mea subtilă era dincolo de înţelegerea lui, însă după aceea am început să observ că începea să prindă însemnătatea cuvintelor mele. A început să nu mai pretindă atât de multe şi să se poarte cum se cuvine, să nu mai depindă de ceilalţi. Am început să trag nădejde că nu l-am stricat totuşi. Dădea dovadă de o tărie de caracter manifestată prin dragoste şi preocupare faţă de ceilalţi.

Matt al nostru urma să devină cineva, în ciuda comportamentului nostru faţă de el.

Reveria mea matinală a fost întreruptă de trilurile suave ale unui măcăleandru. Părea atât de fericit acolo, cocoţat pe o creangă sus, încât inima mea se desprinse din contemplarea în care se adâncise şi se alătură cântecelului său.

— *Ei bine*, m-am gândit când trilul se isprăvi, *neliniştea nu se datorează faptului că nu apreciez beneficiile de care Dumnezeu mi-a făcut parte sau că nu mi-aş iubi familia*. Sentimentul de vinovăţie începu să mă părăsească. Mă simţeam mult mai bine acum, după ce descoperisem cu onestitate aceste lucruri.

— *Atunci…* Am continuat, *pentru ce mă simt neliniştită*? *Ce e rău la mine*?

— *Nu e nimic rău*, mi-a răspuns vocea lăuntrică. *Aşa cum ai spus, apreciezi şi-ţi pasă. Însă tot atât de adevărat este şi faptul că eşti neliniştită. Asta nu dovedeşte că-ţi lipseşte ceva. Ci, pur şi simplu, este momentul să mergi mai departe, atâta tot.*

— *Să merg mai departe*?

Eram atât de neîncrezătoare, de parcă răspunsul venise din partea unei persoane complet necunoscute.

— *Sigur. Ce anume crezi că-l aduce pe acel măcălean drum apoi în fiecare primăvară? Nu faptul că nu mai are cuib sau hrană. Ci ştie, pur şi simplu, că este timpul să meargă mai departe.*

— Î*nsă UNDE*? *Cum*?

— *Vei şti, când va sosi clipa.*

— *Dar nu sunt sigură că vreau…*

— *Şşş…*

Niciodată nu mă mai gândisem la asta. Eram o „persoană stabilă”. Nici măcar nu mă atrăgea în mod deosebit ideea unei căsătorii. O, presupun că undeva,

cândva, va exista cineva, însă cu siguranţă nu aveam de gând să pornesc în căutarea lui, nici nu fusesem impresionată de vreunul dintre tinerii care veniseră să mă viziteze. De mai multe ori s-a întâmplat că m-am sustras, bucurându-mă să-i las în grija lui Julie. Iar ea părea încântată de acest aranjament, însă sentimentele tinerilor implicaţi, cu ruşine trebuie să mărturisesc, mă preocupau foarte puţin.

Iar acum trebuia să „merg mai departe”?

Neliniştea dinăuntrul meu se transformă într-un nou sentiment – teamă. Fiind o persoană practică şi ştiind foarte bine că nu eram pregătită deocamdată să înfrunt aceste noi atitudini, le-am scos din minte, am intrat în liniştita clădire de cărămidă a şcolii şi în sala mea de clasă, hotărâtă să mă concentrez asupra exerciţiilor de scriere pentru prima oră a dimineţii. Robert Ackley încă mai avea probleme. Îi dădusem toate silinţele ca să-l ajut. Oare mai mult de atât ce se putea face?

Mi-am petrecut întreaga zi cu o seriozitate ce nu-mi era caracteristică. Niciodată nu mă mai dăruisem într-atât lecţiilor, niciodată nu mă străduisem mai mult să le fac interesante şi pe înţelesul tuturor. La sfârşitul cursurilor eram istovită, aşa că am hotărât să şterg tabla şi să mă duc acasă. De obicei petreceam un ceas sau mai bine pregătindu-mă pentru lecţiile de a doua zi, însă nu m-am simţit capabilă să fac acest lucru astăzi. Am curăţat bureţii de şters tabla, mi-am vârât câteva cărţi în geantă, am închis bine uşa după mine şi am părăsit clădirea cu două etaje.

Plimbarea spre casă m-a mai înviorat, ba chiar l-am zărit pe măcăleandrul cu care făcusem un duet în acea dimineaţă! Mă simţeam mai stăpână pe situaţie în timp ce urcam treptele casei noastre şi intram pe uşă. Mama se afla în salonaş, servind ceaiul pe care-l adusese Martha,

slujnica noastră. Nici măcar nu păru surprinsă să mă vadă acasă mai devreme.

— Scoate-ţi pălăria şi vino lângă mine, îmi strigă.

În glasul ei se distingea o notă de entuziasm. Mi-am pus şalul subţire şi pălăria pe masa din hol şi m-am aşezat pe un scaun, în faţa mamei. Simţeam nevoia unei ceşti cu ceai tare, fierbinte.

— Am primit o scrisoare de la Jonathan, anunţă mama în timp ce-mi întinse ceaşca.

Am ştiut în acea clipă că entuziasmul ei se datora scrisorii lui Jonathan sau veştilor pe care le conţinea aceasta.

Jonathan ocupa un loc special în inima mamei. Fiind întâiul ei născut şi singurul copil din prima căsătorie, a fost şi prima ei dragoste. Julie spunea uneori că mama îl iubea pe Jonathan mai mult decât pe noi, ceilalţi. Am încercat s-o conving pe Julie că mama nu-l iubea *mai mult* – ci diferit.

Adesea mă gândeam cât de greu i-a fost să renunţe la el, să-l lase să plece. Jonathan avusese doar nouăsprezece ani când hotărâse să plece în Vest. La acea vreme eu aveam doar patru ani şi eram prea mică pentru a înţelege cu adevărat toate acestea, însă după ce a plecat, am simţit că se petrecea ceva diferit în căminul nostru, cu mama, cu toate că ea încerca din răsputeri să nu lase acest lucru să ne afecteze. La trei luni de la plecarea lui Jonathan, a sosit Matthew, iar lumea mamei a căpătat un nou sens. Însă nici măcar Matt n-a reuşit să ocupe locul lui Jonathan în inima ei.

Iar acum mama şedea în faţa mea, servindu-şi liniştită ceaiul, deşi îmi dădeam seama că în sinea ei nu era deloc liniştită. Oricare ar fi fost veştile din scrisoarea lui Jonathan, simţeam că mama era entuziasmată şi nu îngrijorată, aşa că încordarea ei nu mă sperie.

— Ce mai face? am întrebat, lăsând-o pe mama să-şi

aleagă momentul şi cuvintele pentru a-şi arăta entuziasmul.

— O, foarte bine. Familia este bine. Mary este bine. Va trebui să nască curând. Afacerea cu cherestea a lui Jonathan se extinde. Luna trecută a trebuit să mai angajeze un funcţionar.

Totul părea în regulă. Eram bucuroasă pentru acest frate mai mare de care abia îmi aminteam, însă simţeam oarecum că dispoziţia actuală a mamei nu se datora niciunuia dintre lucrurile pe care mi le înşirase dintr-o răsuflare. Am răspuns cu un mormăit scurt prin care mă arătam bucuroasă pentru prosperitatea lui Jonathan şi am sorbit din ceai. Îmi doream ca mama să treacă la subiect.

Mama nici măcar nu-şi ridică ceaşca; în schimb, îşi vârî mâna la sân şi scoase ultima scrisoare a lui Jonathan. Eram cu toţii obişnuiţi să vedem gestul acesta. Ori de câte ori sosea o scrisoare de la Jonathan, ea o citea de câteva ori, apoi o vâra din nou la sân. O purta la ea zile în şir şi o scotea din când în când ca să o recitească în clipele ei de răgaz.

Acum o despături cu grijă. Însă în loc să mi-o încredinţeze, aşa cum făcea de obicei, începu să citească grabnic cu voce tare. Trecu repede de saluturile de început, ca şi când ar fi fost nerăbdătoare să ajungă la miezul scrisorii. În timp ce continuam să sorb din ceai, distingeam un entuziasm crescând în glasul ei.

Dintr-odată începu să citească rar, vrând parcă să aud şi să înţeleg fiecare cuvinţel.

— „Oportunităţile sunt grozav de multe aici în Vest. Cunosc câţiva bărbaţi care au început de la zero şi acum au case mari şi afaceri înfloritoare. Nu-ţi trebuie decât voinţă, tenacitate şi un pic de bun simţ”.

Desigur, mama nu se gândeşte să-l îndemne pe tata să ne mutăm în Vest, a fost gândul nebunesc ce mi se

strecură în minte. Mama continuă să citească.

— „M-am gândit mult la familia mea în ultima vreme. Ar fi atât de bine să am aici pe cineva dintre voi. Îmi este atât de dor de voi. În special de tine, mamă, însă deja ştii asta. E uşor să te gândeşti că Vestul este un ţinut al bărbaţilor şi aşa şi este; însă există multe oportunităţi şi pentru femei aici. Şi aş mai adăuga despre noi cei din Vest că suntem conştienţi că, dacă vrem să ne întărim rădăcinile, avem nevoie de femei tinere care să le făurească bărbaţilor noştri un cămin şi să ne asigure astfel familii frumoase pentru viitor”.

Probabil că mă strâmbasem în timp ce gândeam *ce mod rece şi calculat de a privi căsătoria*. Însă mama continuă fără întrerupere – omisesem câteva cuvinte.

— „… Aşa că m-am gândit la Elizabeth”.

Gânduri confuze îmi explodară în minte. *Elizabeth*? *Eu*? *Eu CE*? *Sugerează cumva să mă apuc de vânat bărbaţi – vreun proprietar de prăvălie sau vreun fermier din pădurile îndepărtate*? *în niciun caz*! *Niciodată*! *Niciodată*!

Simţeam că mai bine aş fi murit decât să fac asta.

Sângele mi se scursese din obraji când am dat să mă ridic de pe scaun.

— Niciodată, mi-am spus în şoaptă, însă mama nu dădu atenţie şoaptei mele, ci continuă.

— „E mare nevoie de dascăli aici. Simt multe mame la ţară nevoite să-şi şcolească singure copiii. Însă aceste femei nu au foarte mult timp la dispoziţie şi nici pregătire. Ne dorim mult să schimbăm acest lucru. Vrem ca următoarea generaţie să fie bine educată, pentru că, în viitor, nădăjduim să alegem dintre ei pe conducătorii noii noastre provincii. Spui că Elizabeth este un dascăl bun şi o tânără înţeleaptă – şi sunt sigur că aşa este. Astăzi am vorbit cu directorul unei şcoli, o cunoştinţă de-a mea. Îi lipsesc învăţătorii, iar pe unii dintre cei pe care-i are, i-ar

înlocui dacă ar putea. El spune că dacă Elizabeth ar vrea să vină în Vest, i-ar oferi cu recunoştinţă o poziţie şi, aşa cum am spus înainte, ar fi atât de bine dacă aş avea pe cineva din familie aici".

Uluită, am urmărit privirea mamei parcurgând în tăcere rândurile până în josul paginii. Aveam impresia că fusesem uitată pe moment şi că gândurile îi erau undeva în Vest, alături de iubitul ei fiu, Jonathan.

Am fost recunoscătoare pentru aceste câteva clipe de linişte, încercând să mă liniştesc înainte de a-i întâlni din nou privirea. Jonathan propunea să mă duc în Vest. Pentru ce? înainte să zică de oportunităţile de a preda, scria că aveau nevoie de „femei tinere care să le făurească un cămin". Ei bine, nu intenţionam să-i ajut în sensul acesta. Categoric nu!

Nădăjduiam că răspunsul pe care mama avea să-l trimită lui Jonathan nu va fi prea aspru. Ştiam că avea intenţii bune, deşi ar fi trebuit să se gândească la faptul că mama n-ar fi fost niciodată de acord – sub acest pretext – să-şi trimită în Vest vreuna dintre fiice pentru a-şi găsi un bărbat. *Chiar dacă nu asta intenţionează Jonathan*, m-am gândit, *şi chiar dacă doar caută să aibă mai mulţi dascăli, am o slujbă numai bună pentru mine aici unde sunt*.

Mama isprăvi de citit scrisoarea lungă a lui Jonathan şi o vârî la locul ei la sân. Ceaiul i se răcise, însă, cu gândurile departe şi privirea pierdută, întinse mâna după ceaşcă şi sorbi din ea. Eram pe punctul de a spune: „Uite ce e mamă, nu te supăra! Jonathan a avut intenţii bune, dar nu trebuie să-ţi faci griji. N-am de gând să-l iau în serios…" – când îşi ridică privirea din ceaşcă şi se uită direct în ochii mei. Mă aşteptam să spună câteva cuvinte de blândă dojană la adresa lui Jonathan, în schimb spuse simplu:

— Ei bine?

Îmi zâmbi şi am surprins nerăbdarea din glasul ei.

Eram uluita şi tulburata.

— Ei bine? i-am replicat, întrebându-mă ce voia să spună. Nu puteam înţelege reacţia extraordinară a mamei faţă de propunerea lipsită de noimă a lui Jonathan. *Oare chiar crede că aş putea să mă gândesc serios la o asemenea chestie*? *Cum POATE*? *Desigur*, *nu se poate să nu vadă că treaba asta este cu totul*… Apoi, dintr-odată îmi pică fisa. Urma să fiu ofranda de dragoste a mamei pentru Jonathan, „partea de familie" care avea să-i fie trimisă la kilometri depărtare. Plecarea mea în Vest urma să aducă mângâiere inimii mamei mele.

O iubeam. Era scumpa mea mamă. Niciodată nu mi-aş fi dorit s-o rănesc. N-am îndrăznit să-i spun în faţă că ideea aceasta era absolut deplasată şi că Jonathan dăduse dovadă de nesăbuinţă când venise cu o asemenea propunere. Aşa cum ne aflam acolo, faţă în faţă cu acel „Ei bine?" care licărea încă în ochii mamei mele, n-am putut spune nu. Dar puteam spune da? Categoric nu. Aş fi putut spune „poate", până când aş fi avut răgazul să mă gândesc serios la toată treaba asta, să îmi adun gândurile şi să plănuiesc o cale de a mă opune fără să o supăr pe mama.

— Ei bine… Este… Este ceva neaşteptat. Eu… Eu niciodată nu m-am gândit la posibilitatea de a pleca – de a mă duce…

Cotrobăiam în mintea mea după cuvinte, însă nu am găsit niciunul care să alunge privirea îngrijorată ce se furişa în ochii mamei mele. Îmi doream să-mi pot controla gândurile, aşa că am continuat.

— Sună… Interesant… Foarte interesant. Am încercat să scapăr puţin entuziasm în glas, însă era o sarcină dificilă din moment ce mă chinuiam să scot cuvintele prin gâtlejul strâns.

Mama se mai linişti, iar ochii începură să-i sclipească

din nou. Dar mi-am dat seama apoi că erau sclipitori din cauza lacrimilor ce îi umpleau. Am intrat în panică. *Nu puteam* s-o dezamăgesc – cel puţin, nu acum. Am încercat să înghit nodul ce mi se pusese în gâtlej şi m-am silit să zâmbesc în timp ce aşezam la loc ceaşca fragilă din porţelan.

— Este… Ei bine… Voi… Mă voi gândi la asta şi vom… Ei bine, vom vedea…

Mama se aplecă şi mă atinse pe mână. Câteva lacrimi i se vărsară pe obraji, umezindu-i genele întunecate.

— Beth, spuse ea, pe nimeni altcineva n-aş trimite cu mai mare încredere la Jonathan.

Eram înduioşată, însă şi înspăimântată. Am înghiţit cu greu, din nou, încercând să zâmbesc şi m-am ridicat de pe scaun. După ce am sărutat-o uşor pe frunte, m-am scuzat şi am plecat. Trebuia să mă retrag, singură, ca să mă pot gândi. Întreaga mea lume părea să se învârtejească şi simţeam că, dacă nu reuşesc să preiau controlul, voi sfârşi prin a fi azvârlită undeva, în spaţiu.

Eram dornică să *iau în considerare* posibilitatea de a fi, de dragul mamei, „pachetul-de-dragoste-de-acasă” pentru Jonathan. Da, eram gata să iau în considerare chiar şi posibilitatea de a preda în Vest. Însă cât priveşte ideea de a mă căsători cu un bărbat necizelat, neîngrijit, de la frontieră, *aici* trăgeam clar linie. Niciodată!

Mai târziu în acea seară, tata bătu încet la uşa de la camera mea. Încercasem să citesc în pat, un lux de care mă bucuram în mod normal, însă nu ştiu cum se făcea, dar tinerele domnişoare din cartea lui Jane Austen nu reuşeau să-mi stârnească interesul.

Tata păşi spre fereastra camerei mele şi rămase acolo, privind oraşul liniştit. Lămpile de pe stradă luminau discret întunericul care se lăsa. Am aşteptat să vorbească; însă văzând că nu zice nimic, mi-am pus cartea deoparte,

m-am ridicat în fund şi am întrebat încet:

— Ai vorbit cu mama?

El îşi drese glasul şi se întoarse spre mine. Nu spuse nimic – doar încuviinţă printr-o aplecare a capului.

— Şi ce crezi? am întrebat, nădăjduind în taină să exclame că toată ideea asta era deplasată şi de neconceput. Însă n-o făcu.

— Ei bine… Spuse el, trăgându-şi un scaun lângă pat, la început m-a surprins puţin. Însă după ce m-am gândit puţin, am început să înţeleg entuziasmul mamei tale. Cred că ar putea fi o aventură pentru tine, Elizabeth şi, pare-se, una nu foarte riscantă.

— Atunci eşti de părere că ar trebui să…

— Să te gândeşti la ea? Da, gândeşte-te. Să pleci? Nu neapărat. Numai tu vei putea hotărî asta. Ştii că eşti iubită şi dorită aici, însă dacă ţi-ai dori această… Această nouă experienţă, noi nu te vom împiedica.

— Nu ştiu, tată. Toate astea sunt atât de… Atât de noi. Nu ştiu ce să cred.

— Elizabeth, avem încredere că vei lua decizia corectă în dreptul *tău*. Eu şi mama ta am hotărât s-o respectăm. Oricare ar fi decizia ta, vrem să fie ceea ce simţi *tu* că ar trebui să faci. Mama ta, oricât de mult şi-ar dori să te duci la Jonathan, nu vrea să te simţi forţată s-o faci, dacă asta nu este şi ceea ce ai vrea tu. M-a rugat să-ţi spun acest lucru, Elizabeth. Se teme că loialitatea ta şi dorinţa de a-i face pe plac te-ar putea determina să pleci de dragul ei. Nu este un motiv suficient pentru a lua o decizie atât de importantă, Elizabeth.

— O, tăticule! Am nişte emoţii atât de mari. Niciodată n-am visat…

— Nu te grăbi, draga mea. Pentru a lua o asemenea decizie trebuie să chibzuieşti atent şi să te rogi. Mama ta şi cu mine te vom susţine.

— Mulţumesc, tăticule.

Mă sărută pe frunte şi-mi strânse încetişor mâna.

— Oricare va fi decizia ta… Şopti el în timp ce părăsi încăperea.

N-am mai ridicat cartea lui Jane Austen. Ştiam că acum nu mă voi putea concentra la cuvinte. Aşa că am stins lampa şi mi-am aranjat pernele, încercând să-mi găsesc o poziţie cât mai confortabilă pentru somn. M-am învelit bine cu pătura şi m-am pregătit să adorm. Însă somnul s-a lăsat aşteptat. A trecut multă vreme până când, în cele din urmă, am reuşit să adorm.

2
PRIMUL PAS

Zilele care urmară au fost zile de profunde sondări sufleteşti. Eram atât de preocupată, încât uneori mă întrebam dacă chiar le predasem ceva elevilor mei. Nu păreau să observe nimic diferit la mine, aşa că am presupus că cel puţin în exterior nu era vădită nicio schimbare.

Credincioasă promisiunii, mama nu mă presă; însă simţeam că este nerăbdătoare să afle ce hotărâsem. Ştiam şi că se roagă. Nădăjduiam să lase totul efectiv în mâna Tatălui, nu doar să-L roage „să mă trimită”.

Eu şovăiam – lucru neobişnuit pentru mine. Mă gândeam la toţi cei pe care-i iubeam: familia, elevii, prietenii de la biserică; şi în acea clipă urlam înăuntrul meu: „Nu pot pleca, pur şi simplu, nu pot!” în clipa următoare însă, mă gândeam la acea parte a familiei mele care locuia în Vest. Ceva invizibil mă trăgea spre fratele mai mare pe care niciodată nu-l cunoscusem cu adevărat. De asemenea, mă mai gândeam şi la toţi acei copii care nu aveau dascăl şi ştiam că şi ei îşi doreau să înveţe. Ba chiar

am luat în considerare faptul că această nouă oportunitate avea partea ei aventuroasă şi mă surprindeam gândind: *De ce nu*? *Poate că acesta este răspunsul la neliniştea din mine*. *Poate că ar trebui să plec*…

Sentimentele mele oscilau ca pendulul de la orologiul bunicului meu.

După îndelungă chibzuinţă şi rugăciune, m-am simţit îndrumată spre Iosua 1: 9: „Întăreşte-te şi îmbărbătează-te. Nu te înspăimânta şi nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face”.

Am repetat cu voce tare pasajul şi am simţit cum neliniştea mea se transformă în pace. Voi pleca.

Mama a fost absolut încântată când i-am spus. Julie m-a implorat s-o iau cu mine. O iubeam pe Julie şi eram sigură că în viitor vor exista multe momente când mi-aş fi dorit-o lângă mine; însă ideea de a sta cu ochii pe Julie într-un ţinut al bărbaţilor în căutare de mirese mă făcu să mă cutremur. M-am bucurat când tata şi mama i-au spus un „nu” hotărât.

A mai trecut o lună şi anul şcolar s-a încheiat. Mi-am luat rămas-bun de la ultimul elev. Mi-am împachetat toate cărţile şi materialele didactice şi am închis cu grijă uşa în urma mea pentru ultima oară. Clipind des pentru a-mi alunga lacrimile, mi-am luat rămas-bun de la colegii din şcoală şi am păşit afară fără să privesc înapoi.

I-am îngăduit mamei să-i împărtăşească lui Jonathan decizia mea, iar el a fost absolut încântat de faptul că alesesem să vin. Ba chiar mi-a scris mie personal o scrisoare, împărtăşindu-mi acest lucru. Entuziasmul lui şi al mamei era contagios, iar dorinţa mea de a-mi vedea fratele creştea pe zi ce trecea.

Jonathan l-a anunţat pe directorul şcolii, iar acesta, la rândul său, mi-a scris o scrisoare. Domnul Higgins (numele se potrivea cu imaginea mentală pe care mi-o făcusem

despre el) mă asigură că era încântat să afle despre sosirea mea în Vest; şi, spunea în scrisoare, va avea mare grijă să-mi găsească şcoala care mi se potrivea cel mai bine, fiind, în acelaşi timp, nerăbdător să mă întâlnească după ce voi fi sosit acolo.

Zilele, ocupate cu cumpărăturile, împachetatul lucrurilor şi, în cele din urmă, cu trimiterea lor, se scurseră repede.

Jonathan spusese că pot trimite cu vaporul mai devreme lucrurile de care mă puteam lipsi momentan. Vagoanele de mărfuri întârziau uneori şi adesea parcurgeau aceeaşi distanţă mai încet decât vagoanele de pasageri. Mă întrebam în taină dacă nu cumva Jonathan se folosea de acest mic şiretlic, gândindu-se că dacă îmi voi trimite bagajele mai repede, nu mă voi putea răzgândi în ultimul moment.

Se putea întâmpla. Când a sosit ziua în care, împreună cu tata, am dus cutiile la gară şi le-am aşezat în faţa bărbatului din spatele tejghelei, mi-am dat seama cu adevărat de pasul uriaş pe care urma să-l fac în necunoscut. Am urmărit, aproape zăpăcită, cum erau cântărite, marcate şi, în cele din urmă, transportate cutiile de la ghişeu într-un cărucior pentru bagaje. În cutiile acelea se aflau cărţile mele, aşternuturile de pat, obiecte personale şi aproape întreaga mea garderobă. Mi se părea că o mare parte a vieţii mele era propulsată în mod atât de banal. Pentru o clipă, frica mă sugrumă din nou şi am avut impulsul să-mi iau cutiile înapoi, zorindu-mă să revin la confortul familiar de acasă şi din camera mea. În schimb, m-am răsucit brusc pe călcâie şi am ieşit aproape împleticindu-mă din clădire. Tata fu nevoit să facă paşi mari ca să mă ajungă din urmă.

— Ei bine, s-a rezolvat şi asta, am spus cu glas şoptit, încercând să sugerez că puteam tăia încă o sarcină de pe

lista mea atât de încărcată. Cred că tata a văzut dincolo de cacealmaua mea, căci îmi răspunse cu entuziasm, însă cu totul în afara subiectului.

— Am văzut o pălărie tare drăguţă în prăvălia mică de lângă Eatons. Când am văzut-o mi-am spus că e făcută special pentru tine. Ce zici, mergem s-o vedem?

Unii bărbaţi evită să fie văzuţi într-un magazin de dame. Tatăl meu nu este dintre aceştia. Poate din cauză că are patru fiice şi o soţie atrăgătoare. Tatii îi făcea întotdeauna plăcere să-şi vadă doamnele îmbrăcate frumos şi să ne ajute să alegem lucruri drăguţe.

În plus, era conştient de faptul că o pălărie nouă era ca un medicament pentru durerile femeilor – în special atunci când problema nu era foarte serioasă.

I-am zâmbit, apreciindu-i sensibilitatea. Oare cine mă va răsfăţa când voi fi departe de tata? L-am luat de braţ şi ne-am îndreptat împreună spre micul magazin.

Tata avusese dreptate. Pălăria parcă era făcută pentru mine; catifeaua de un verde ca de smarald se potrivea de minune cu părul meu auriu închis şi ochii căprui. Mi-a plăcut de cum am văzut-o şi m-am bucurat că a pus ochii pe ea. De fapt, m-am hotărât numaidecât să o port la sosirea în Calgary. Urma să-mi ofere o măsură sporită de încredere şi aveam sentimentul că voi avea nevoie de aşa ceva.

În timp ce ne întorceam acasă cu maşina, m-am gândit din nou la sensibilitatea tatălui meu. Mi-am pus mâna pe mâneca costumului său bine croit. Avea să-mi lipsească. Mi-am şters ochii cu batista, murmurând ceva despre vântul ce îmi şfichiuia obrajii. Mai era o săptămână până la plecarea trenului. Nu era momentul să devin sentimentală – deocamdată.

3

PE DRUM

Nu-mi mai găseam astâmpărul pe bancheta de piele uzată din tren, dorindu-mi să mă liniştesc şi să-mi potolesc bătăile furtunoase ale inimii. Urma să ajung curând în Calgary. Numele acesta, cu rezonanţa sa nefamiliară, îmi făcea pulsul s-o ia la goană.

Urma să-l întâlnesc curând pe fratele meu, Jonathan. Păstram în amintire imaginea înceţoşată a unui tânăr înalt, deşirat, cu o voinţă puternică. O voi întâlni şi pe soţia lui, Mary, despre care Jonathan spunea că este cea mai preţioasă şi frumoasă femeie de pe faţa pământului. Şi urma să le fiu prezentată celor patru copilaşi ai lor – un nepot şi trei nepoţele. Eram pregătită pentru ei – cumpărasem dulciuri la ultima oprire. Copiii erau uşor de câştigat, însă vor fi oare fratele şi. cumnata mea mulţumiţi de mine? Voi fi pregătită să părăsesc siguranţa relativă a trenului, pentru a păşi într-o lume nouă şi ciudată?

Cele patru zile ce se scurseseră încet de-a lungul călătoriei cu Pacific Western, stând înţepenită pe banchetele din tren, şi nopţile chiar mai greoaie, mă pregătiseră treptat. În cele din urmă reuşisem să-mi înfrâng dorul teribil de casă. În primele trei zile le-am dus dorul celor din familie cu atâta ardoare, încât m-am temut că mă voi îmbolnăvi. Treptat, durerea mă părăsise, lăsând în locul ei un gol imens.

Pe urmă, m-am lăsat captivată de peisajul ce părea uimitor de diferit de locurile cu care eram obişnuită. Jonathan încercase să-mi descrie în scrisori ţinutul, însă nu reuşisem să vizualizez întinderile pustii şi vaste. Privind pe fereastra trenului, aveam impresia că mergeam astfel de o veşnicie, fără să întâlnesc aproape niciun om. Din când în când trenul trecea pe lângă mici turme de animale – antilope, căprioare şi chiar câţiva bivoli – ce străbăteau

încet preria, ţinând uneori trenul în loc când traversau, leneşe, calea ferată.

Mă aşteptasem ca pe tot cuprinsul acelui ţinut să văd indieni. Însă n-am văzut decât foarte puţini, iar aceştia în localităţile mici prin care treceam, oameni ce păreau foarte „civilizaţi”. N-am văzut indieni vopsiţi ca pentru luptă. Cei mai mulţi păşeau liniştiţi de-a lungul uliţelor, preocupaţi doar de treburile lor negustoreşti.

Acum ne apropiam de oraşul de frontieră Calgary, căminul fratelui meu Jonathan şi al multor persoane în căutare de aventură. Cum va fi oare? Un oraş modern? După ce luasem hotărârea de a pleca, Julie citise tot ce se putea citi despre Vest. Unde descoperise toate acele informaţii, n-am aflat niciodată; însă la orice oră din zi sau din noapte în care mă găsea disponibilă, mă informa despre ce aflase. După spusele ei, Vestul era plin de bărbaţi temerari, îndrăzneţi, atât de nerăbdători să aibă o nevastă încât adesea furau una. (Nu ştiam sigur dacă avea ceva împotrivă.) Julie îmi descria într-un mod foarte plastic personaje precum îngrijitori de vite, luntraşi, mineri şi cherestegii – toţi mişunând pe străzi în veşminte ponosite de piele şi blănuri, în căutare de aventuri, femei, avere şi pericole – deşi nu neapărat în această ordine. Şi indieni – pretutindeni indieni. Deşi cei mai mulţi erau acum paşnici, ea era sigură că, dacă ar fi avut ocazia, nu ar fi ezitat să scalpeze pe cineva. Această soră a mea de nestăpânit a îndrăznit chiar să-mi dea de înţeles că poate ar trebui să-mi tund părul ca nu cumva vreunul dintre aceştia să fie ispitit de mulţimea zulufilor mei. M-a avertizat că era posibil să considere drept irezistibile buclele mele de un auriu-închis cu reflexe arămii.

— Scalpul meu, împreună cu părul de pe el, este în siguranţă, am asigurat-o pe Julie, însă trebuie să recunosc că m-au trecut fiorii de câteva ori. Ea încuviinţase solemn

şi mă informase că probabil aveam dreptate şi că totul se datora faptului că în Vest exista acum Poliţia Călare de Nord-Vest. După spusele Juliei, aceştia erau cavalerii Vestului în armură de serj roşu, iar Calgary era plin de ei. Dacă vreodată era nevoită, o doamnă nu trebuia decât să strige, iar unul dintre aceştia îi sărea numaidecât în ajutor. Judecând după sclipirea din ochii Juliei în timp ce descria această scenă, mă aşteptam ca, dacă ar fi avut ocazia, să apeleze destul de des la serviciile lor.

Julie mai spusese că zona Calgary era ţinutul unor viscole continue. Ninsoarea nu contenea decât pentru a îngădui ocazional adierea unui chinook[1], după care zăpada înaltă până la gât şi rece punea din nou stăpânire peste întregul ţinut.

Nu mai erau decât câteva minute până la Calgary, după spusele conductorului, iar în această după-amiază de august, când soarele încălzea nemilos acoperişul vagonului, mi-am dat seama că Julie îmi dăduse cel puţin o informaţie greşită – excepţie făcând, desigur, situaţia în care aveam acum de-a face cu unul dintre acele *chinookuri*. Totuşi mă întrebam dacă nu cumva era posibil ca Julie să-mi fi dat şi alte informaţii greşite. Urma să-mi dau seama curând. Nerăbdătoare, m-am ridicat şi am început să fac paşi încoace şi încolo.

Nu prea era loc de promenadă şi am avut impresia că vânturarea mea pe culoarul îngust îi deranja pe unii pasageri. Le-am zâmbit în modul cel mai suav celor din apropierea mea.

— După ce am şezut atâta vreme, simt nevoia să-mi dezmorţesc puţin trupul înainte să ajung în Calgary, am explicat.

---

[1] Vânt cald şi uscat care coboară dinspre Munţii Stâncoşi spre preria nord-americană (n.ed.).

Sper că nu şi-au dat seama că, în realitate, ceea ce mă ridicase de pe banchetă erau emoţiile, nu amorţeala trupului.

M-am îndreptat spre capătul culoarului şi era cât pe ce să fiu lovită de uşa dată în lături de conductor. Acesta mă privi cu o expresie de uimire, apoi îşi văzu mai departe de treaba lui, ceea ce la momentul acela era să strige cu un glas de trâmbiţă:

— Calgary! Calgary!

Străbătu vagonul şi intră în următorul, continuând să strige.

În urma lui se produsese agitaţie în timp ce oamenii îşi adunau bagajele, îşi luau rămas-bun de la noile cunoştinţe, îşi adunau hainele sau şalurile şi-şi aranjau pe cap bonetele sau pălăriile ce le puseseră deoparte. M-am folosit de reflecţia geamului de la fereastră ca să-mi aranjez noua pălărie verde.

Trenul şuieră lung, grav. Aproape că te simţeai sleit de puteri gândindu-te ce cantitate de aburi era necesară producerii unui asemenea sunet. Apoi ţăcănitul roţilor începu să se rărească până când am fost sigură că, dacă cineva ar fi avut chef să se concentreze la roţi, ar fi putut să numere de câte ori se roteau. Acum treceam pe lângă câteva clădiri. Păreau destul de noi şi aşezate la o oarecare distanţă una de cealaltă. Majoritatea erau construite din lemn şi nu din cărămizi sau zidărie, aşa cum eram obişnuită acasă. Câteva dintre cele mai noi erau făcute din piatră de nisip. Străzile nu erau pavate cu piatră, ci erau prăfuite şi aglomerate. Bărbaţi şi, din fericire, câteva femei, se îndreptau grăbiţi care încotro, foarte hotărâţi. Trenul se opri dintr-o smucitură, şuierând de undeva din măruntaiele de fier ca un oftat uriaş după o lungă călătorie care luase sfârşit. Am oftat şi eu în timp ce m-am ridicat de pe banchetă şi mi-am adunat lucrurile pe care le

aranjasem frumos lângă mine. Păşind spre uşă, încetul cu încetul, în şir cu tovarăşii de călătorie, nu-mi puteam lua privirile de la fereastră. Totul era atât de nou, de diferit. M-am destins când am văzut mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi în costume de afaceri printre cei ce veniseră în întâmpinarea călătorilor. Mă liniştea faptul că bărbaţii din Vest nu erau toţi aventurieri grosolani.

Apoi, în mulţime, parcă mai înalţi cu un cap decât ceilalţi oameni, am observat doi bărbaţi îmbrăcaţi în tunici roşii, având pe cap pălării cu boruri largi. Poliţiştii lui Julie! Am zâmbit în sinea mea gândindu-mă cât de entuziasmată ar fi fost ea acum! Până şi felul în care păşeau vădea fermitate şi, deşi oamenii îi salutau printr-o înclinare a capului, mulţimea părea să se dea automat la o parte din calea lor, arătându-le respect. M-am aplecat puţin ca să-i văd mai bine prin fereastră. Am fost pe dată îmbrâncită pe la spate de pachetul pe care un bărbat cu privirea aspră şi cu o ţigară în colţul gurii îl ţinea sub braţ. M-am îmbujorat şi m-am îndreptat de spate, neîndrăznind să-i întâlnesc privirea.

Când, în cele din urmă, am ajuns la uşă, am coborât cu atenţie, recunoscătoare pentru ajutorul dat de conductor la căratul pachetelor şi al valijoarei. Păşind pe peron, privirea mea întâlni privirea zâmbitoare a unui bărbat aproape străin – chit că am ştiut de îndată că acela era Jonathan. Fără să ezit măcar o clipă, am lăsat totul din mâini şi mi-am agăţat braţele de gâtul lui.

4
CALGARY

În ciuda bunei mele educaţii, am fost extrem de tentată să mă holbez la toate lucrurile pe lângă care trecea maşina noastră în drum spre casa lui Jonathan. Niciodată

nu mai văzusem un oraş ca şi Calgary! îngrijitori de vite călare pe spinarea cailor se strecurau cu dibăcie printre maşini şi trecători pe străzile prăfuite. Două doamne îşi ridicară uşor fustele lungi şi traversară strada în faţa noastră. Şi un indian adevărat, îmbrăcat cu o haină neagră şi o pălărie de ceremonie, atârnându-i o coadă lungă pe spate! Mi-am dat toate silinţele să nu las să se vadă cât de fascinată eram de toate acestea, însă nu cred că am reuşit.

— Calgary este un adevărat spectacol, nu-i aşa, Elizabeth? întrebă Jonathan chicotind. În timp ce obrajii mei căpătau o nuanţă rozalie, el îşi întoarse curtenitor privirea spre stradă, pentru a nu mă face să mă simt şi mai stânjenită decât eram. Nu trăise atât de mult în Vest încât să uite că nu era cuviincios ca o doamnă să se holbeze.

— Ştiai că am locuit în oraşul acesta mai bine de şaisprezece ani şi încă nu-mi vine să cred ce se petrece aici? continuă Jonathan pe un ton cât se poate de firesc. Mi se pare că de fiecare dată când conduc maşina pe aceste străzi a mai apărut o clădire. Îmi aminteşte de perioada Crăciunului, când eram copil. Mă duceam seara la culcare lăsând în urmă camera de zi aşa cum o ştiam; însă dimineaţa, găseam în ea un pom împodobit cu tot felul de panglici şi jucărioare şi lumânări aprinse. Era totul magic! Nu-i de mirare că cei mici acceptă cu atâta uşurinţă fantezia. Iar asta este aproape ca o fantezie, nu-i aşa, Elizabeth?

Nu puteam decât să încuviinţez printr-o mişcare a capului, prea vrăjită ca să mai rostesc ceva. Mi-am întors capul şi am privit în urmă, la drumul pe care tocmai îl parcursesem. De când părăsisem oraşul, drumul urcase continuu. Casa lui Jonathan se afla probabil pe o colină şi nu în vale, lângă râu.

Privind strada în urmă, puteam vedea clădirile din Calgary risipite pe întinderea plană a văii. Apa licărea în

multe locuri, reflectând razele soarelui de amiază. Am privit uimită la acel peisaj şi, în cele din urmă, mi-a revenit vocea.

— Râul – parcă şerpuieşte în toate direcţiile. Oriunde mă uit, dau peste o altă parte a cursului său.

Jonathan râse.

— Sunt *două* râuri care se întâlnesc acolo, în vale. Se numesc Bow[2] şi Elbow[3].

— Neobişnuite nume.

— Da, aşa este. Vei descoperi multe nume neobişnuite în Vest.

Am zâmbit.

— Ei bine, am recunoscut, trebuie să admit că avem şi noi, în Est, nume destul de ciudate.

Jonathan zâmbi larg, cu toată faţa şi aproape că am văzut trecându-i prin minte nume precum Trois-Rivieres[4] şi Cap-de-la-Madelaine[5].

— Vorbeşte-mi despre Calgary. Abia aşteptam să aflu câte ceva despre acest uimitor oraş.

Jonathan îmi adresă un zâmbet înţelegător.

— De unde să încep? îşi spuse. Calgary a fost întemeiat ca fort pentru Poliţia Călare de Nord-Vest în 1875 – nu cu multă vreme în urmă. Mai întâi s-a numit Fort Brisebois, însă lui MacLeod, comandantul fortului, nu i-a prea plăcut acel nume, cred.

L-a redenumit Fort Calgary – este un cuvânt celtic ce înseamnă apă limpede, curgătoare – după numele locului său de baştină din Scoţia.

— Apă limpede, curgătoare, am repetat. Îmi place. I se potriveşte.

Am privit din nou la porţiunile râurilor sclipitoare

[2] Fundă (n.tr.).
[3] Cot (n.tr.).
[4] Trei Râuri (n.tr.) .
[5] Capul Magdalenei (n.tr.).

dintre clădiri şi la pădurea deasă din vale.

— După ce s-a construit calea ferată, în 1883, continuă Jonathan, oamenii au început să se gândească serios la colonizarea Vestului. Era mult mai simplu să-ţi urci lucrurile în tren decât să te aventurezi într-acolo cu căruţa. Şi odată cu trenul, femeile au putut să aducă cu ele lucrurile mult mai preţioase din viaţă, care altfel ar fi rămas de izbelişte.

— La început, cei mai mulţi aventurieri sau oportunişti s-au deplasat spre Vest şi, cu toate că o bună parte dintre ei a continuat să vină mulţi oameni dedicaţi, bărbaţi şi femei, soseau aici în fiecare an, cu speranţa de a-şi întemeia un cămin în acest nou ţinut.

— Însă a fost destul de greu, nu-i aşa? l-am întrebat.

— Din fericire pentru noi, cei din Poliţia Călare au ajuns aici înaintea celor mai mulţi colonişti. Cei care au venit pe urmă aveau o lege la care făceau apel în caz de nevoie – şi cazurile au fost nenumărate. Indienii ştiau deja că Uniforma Roşie era de încredere – că un călcător de lege, indiferent de culoarea pielii sale, avea să fie adus în faţa justiţiei. Aceşti poliţişti au făcut ca oraşul Calgary şi ţinutul dimprejur să devină un loc protejat pentru femei şi copii.

— Ceea ce-mi spui despre Vest nu se prea potriveşte cu cele spuse de Julie.

— O, am avut şi noi altercaţiile noastre, desigur, însă acestea au fost puţine şi rare; iar Poliţia Călare de Nord-Vest a reuşit destul de repede să preia controlul.

— Indienii au fost *chiar atât de* agasanţi? am întrebat, ca să aflu dacă Julie avusese dreptate în cele ce-mi spusese.

— Indienii? Nu putem da vina pe indieni. Cele mai multe probleme vin din partea producătorilor de „tărie”.

— Tărie?

— Whiskey. Ei bine, cred că nu-i poţi spune nici whiskey. În general, i se spune – scuză-mă, te rog – „poşircă”. Este o băutură pe bază de alcool, însă cei care o fac pun în ea tot ce găsesc ca să-i dea gust şi culoare – piper, tabac, aproape orice. Nu ştiu cum poate bea cineva chestia asta, însă unii indieni şi-au vândut blănurile, poneii – uneori chiar o nevastă – pentru a face rost de câteva sticle.

— E cumplit!

— Băutura asta i-a dus la ruină pe mulţi dintre cei mai bine văzuţi tineri indieni. A ameninţat triburi întregi uneori. Unii dintre şefii de trib au văzut pericolul şi s-au opus băuturii, însă le-a fost greu să controleze răul produs de ea. O chestie groaznică, oribilă! O adevărată ruşine pentru oamenii albi care au comercializat-o cu preţul pierderii unor vieţi omeneşti.

Jonathan clătină din cap şi mi-am dat seama că negoţul cu acea băutură îl tulbura grozav.

— Oricum, continuă el, înseninându-se, Poliţia Călare de Nord-Vest s-a organizat, extinzându-se în Vest în ciuda imenselor greutăţi şi s-a ocupat de problema aceasta. Prima lor mare sarcină a fost aceea de a curăţa Fort Whoop-Up[6].

— Whoop-Up, am chicotit eu. Un nume chiar mai ciudat decât Elbow. Se află prin apropiere?

— Nu mai există. Era în Southern Alberta, cam la zece kilometri de actuala localitate Lethbridge. Se spune că ce se petrecea acolo te făcea să te înflori. Bătrânul Johnny Healy diriguia lucrurile pe acolo, iar fiertura lui scârboasă îi procura tot ce-şi dorea. Cu o cană din băutura proprie îşi putea achiziţiona orice mantie din piele de bivol. Bătrânul Johnny se îmbogăţise. A adunat un grup de nemernici cu porniri asemănătoare – contrabandişti de

[6] Petrecere zgomotoasă (n.ed.).

alcool, hrăpăreţi, certaţi cu legea. Şi-a ridicat un fort în care să locuiască toţi. Nimeni nu ştie câţi erau; estimările variază, însă, în orice caz, se pare că erau *foarte* mulţi. Uneori mergeau prea departe; după ce îşi consumau băutura, se apucau de pandalii. Până la urmă, unul dintre ei a pus capăt întregii afaceri. Omul acesta nutrea o ură teribilă faţă de indieni. Îşi arătase de mai multe ori ostilitatea faţă de ei. Odată nişte indieni tineri i-au furat poneii, dar nu s-a mulţumit să şi-i recupereze, ci a folosit

Acest furt ca pe o scuză pentru a începe să împuşte. Împreună cu oamenii săi a ucis câţiva indieni dintr-o zonă numită Cypress Hills – nici măcar nu le-a păsat că acei indieni erau dintr-un alt trib decât hoţii de cai.

— Şi nu s-au luat măsuri?

— S-a aflat în Est şi s-a făcut apel urgent la prim-ministru, sir John A. McDonald. Acesta a înfiinţat o nouă forţă de poliţie pentru Vest şi i-a trimis pe membrii acesteia acolo cât de repede s-a putut. De aceea Poliţia Călare de Nord-Vest s-a îndreptat într-acolo.

— Ca să instaureze dreptatea, legea şi ordinea în Vest?

Exact! Ei au avut această sarcină încă de la început. Una dintre responsabilităţile lor era aceea de a câştiga încrederea şi respectul indienilor. După cele întâmplate între indieni şi albi, îţi poţi da seama că slujba asta n-a fost deloc uşoară. Însă au reuşit. Albii care au încălcat legea au fost aduşi în faţa justiţiei, iar indienii au început să vadă că cei ce purtau haine roşii erau prietenii lor.

— Deviza noii forţe de ordine era „Maintien le droit”[7] şi s-au străduit să facă acest lucru.

— Iar indienii au învăţat să-i accepte? am întrebat.

— Cred că Red Crow, capul peste Blackfoot Nation, a făcut acest lucru atunci când a semnat *Tratatul din 1877*.

[7] Luptaţi pentru dreptate (n.ed.).

Acest bărbat înţelept şi isteţ făcea referire la MacLeod la acea vreme, însă aceleaşi cuvinte s-au spus şi despre alţi comandanţi ai forţei. „A făcut multe promisiuni”, a spus Red Crow, „şi le-a respectat pe toate”.

Am rămas nemişcată, ascultându-l pe Jonathan. Ce-ar fi fost dacă Julie l-ar fi putut auzi? Din cauza tuturor acelor idei romantice cu care-şi umpluse capul, ar fi leşinat la gândul că putea să cunoască unul dintre cei mai mari eroi din Vest îmbrăcaţi în roşu! Până şi eu, cu gândirea mea practică, am fost mişcată de această istorie a Poliţiei Călare şi a rolului jucat în istoria Canadei. Cu siguranţă, mulţi bărbaţi şi femei – ca să nu mai vorbesc despre o întreagă naţiune – le datora recunoştinţă. Mi-am adăugat şi eu mulţumirile pe lista deja lungă, apoi mi-am comutat gândurile în prezent, cu satisfacţia de a fi plasat

Poliţia Călare de Nord-Vest în istorie, acolo unde consideram că-i era locul.

— Cât mai avem de mers? l-am întrebat pe Jonathan.

— Trebuie să mărturisesc, spuse el cu o sclipire jucăuşă în ochi, că te-am dus pe drumul pe care se poate admira cel mai frumos peisaj. Puteam fi deja acasă de câteva minute, dar abia aşteptam să-ţi arăt…

Se opri la mijlocul propoziţiei şi mă privi cu îngrijorare.

— Probabil că eşti obosită, Elizabeth. Mă tem că entuziasmul meu a fost inoportun.

— O, nu. Sunt bine. Chiar mi-a făcut plăcere, l-am asigurat degrabă. Totul este atât de nou şi diferit, încât…

— Încă un lucru şi te duc acasă – Mary mă va jupui de viu. E atât de nerăbdătoare să te întâlnească – la fel şi copiii.

Am urcat o colină şi înaintea noastră se desfăşura cel mai frumos peisaj pe care l-am văzut vreodată. Zărisem munţii din tren, în drum spre Calgary, însă panorama ce

mi se deschidea înaintea ochilor acum era de nedescris. Munţii păreau atât de aproape încât parcă adulmecam mirosul pătrunzător al aerului răcoros, simţind în nări prospeţimea lui. N-am spus nimic. N-am putut. Am rămas nemişcată, privind şi desfătându-mă. Jonathan era încântat. Iubea munţii. Îmi dădeam seama de asta.

— De-aia, spuse el în cele din urmă, n-aş mai părăsi niciodată Vestul.

— E de o frumuseţe care nu se poate descrie, am reuşit să spun într-un târziu, bucuria ţâşnindu-mi ca un izvor din suflet. Să trăiesc şi să lucrez la umbra acestor munţi copleşitori era mai mult decât visasem vreodată. O mică rugăciune se născu în inima mea. *Mulţumesc, Doamne, pentru lucrurile neaşteptate. Mulţumesc pentru că m-ai scos din cuibuşorul meu confortabil.*

Mult prea curând, mi se păru, Jonathan întoarse maşina şi coborârăm colina înapoi, spre oraş.

5
FAMILIA

Mary aştepta la uşă când oprirăm în faţa casei şi alergă în întâmpinarea noastră în timp ce coboram din maşină. Mă cuprinse într-o îmbrăţişare călduroasă înainte ca picioarele mele să atingă pământul. Eram încântată de salutul entuziast şi m-am simţit îndată parte a familiei.

Am studiat-o pe femeia care era soţia lui Jonathan, cumnata mea. Părul bogat şi castaniu cu reflexe roşcate îi era strâns într-un coc simplu. Şuviţe cârlionţate îi încadrau faţa şi gâtul, dându-i un aer copilăresc. Ochii ei verzi sclipeau de veselie şi buzele pline îmi zâmbiră cu căldură. I-am întors zâmbetul.

— O, Elizabeth, exclamă ea, mă bucur atât de mult să te cunosc!

— Şi eu, Mary, i-am răspuns. Eşti exact aşa cum te-a descris Jonathan.

Mă zori spre casă pentru a-i întâlni pe copii, în timp ce Jonathan îmi aduse bagajele.

Am traversat holul principal şi am ieşit pe o uşă ce dădea spre o grădină umbrită, ce răsuna de chiotele vesele ale copiilor. Aceştia erau nepoţelele şi nepotul meu. Deodată, se repeziră cu toţii spre mine; nu erau deloc reţinuţi sau timizi. Îmi dădeau impresia că în mintea lor sosirea unei mătuşi era un eveniment important.

Când Mary restabili ordinea, am reuşit să fac cunoştinţă cu fiecare dintre ei.

La opt ani, William, cel mai mare, semăna cu Jonathan, cu excepţia faptului că părul lui avea o nuanţă roşcată pe care o moştenise de la Mary. Sarah, de şase ani, era mică şi delicată; dacă se putea spune despre vreunul dintre ei că era timid, Sarah s-ar fi potrivit descrierii. Kathleen era următoarea. Micuţa, de patru ani, era ca un băieţel; ochii ei, de un albastru închis, sclipeau jucăuş, iar pe chipul pistruiat purta mereu un zâmbet larg. Bebeluşul Elizabeth, care purta numele mamei mele, se alăturase curând familiei şi era mult prea mică pentru a putea lua parte la veselia comună. Dormi tot timpul cât ţinuse zarva.

După un tur rapid al casei, cina fu servită, adunându-ne în jurul mesei. Jonathan era de părere că toată familia ar trebui să fie prezentă la acest moment special al zilei, aşa că şi cei mici ni se alăturară. În timp ce-i urmăream cocoţându-se pe scaune, mă întrebam ce-ar fi gândit mama despre acest eveniment. În casa noastră copiii, nici chiar cei tăcuţi şi manieraţi, nu se alăturau adulţilor la masă decât dacă treceau de doisprezece ani sau, cel puţin, de a zecea aniversare a zilei de naştere.

Copiii lui Jonathan se dovediră a fi bine crescuţi, în ciuda veseliei lor, iar noi, adulţii, am reuşit să conversăm,

neîntrerupţi de izbucnirile copiilor. Era evident că fuseseră învăţaţi cum să se poarte. *Poate că este înţelept să ia parte de mici la masa familiei*, am hotărât privindu-i. Mă întrebam în timp ce o studiam pe Kathleen, cât timp va reuşi să stea liniştită, aşa cum se cuvenea unei domnişoare micuţe. Arăta ca un vulcan în miniatură, gata să erupă.

Mâncarea, servită de o slujnică pe nume Stacy, era absolut delicioasă. Am fost stânjenită de cât de mult am mâncat. Jonathan mă asigură că aerul curat stimula apetitul; eram bucuroasă să pot da vina pe ceva pentru apetitul meu.

— Mă bucur atât de mult că ai reuşit să vii cu câteva zile mai devreme, spuse Mary. Acum avem ocazia să te cunoaştem înainte să-ţi începi slujba. Vrem să-ţi arătăm împrejurimile şi – adăugă ea cu o sclipire jucăuşă în ochi – să te arătăm lumii.

I-am zâmbit.

— Într-adevăr, mă tachină Jonathan, am o listă plină cu numele unor tineri care aşteaptă să te cunoască. Nici nu mai ştiu care dintre ei a vrut să te cunoască primul. Le-am spus că vor fi nevoiţi să-şi aştepte rândul, dar mă tem…

Obrajii mi se îmbujorară şi l-am întrerupt pe Jonathan înainte de a putea continua.

— Mă bucur mult să vă cunosc prietenii, am anunţat cu fermitate, însă vreau ca un lucru să fie clar: am venit în Vest ca să *predau*, nu să mă *mărit*. Dacă aş fi fost interesată de asta, puteam să rămân în Est şi să găsesc un partener acceptabil. Julie, care este experta familiei pe acest subiect, m-a asigurat că bărbaţii din Vest sunt aventurieri – nu poţi avea încredere în ei, sunt aspri şi scandalagii. Nu ştiu dacă studiul ei este credibil, însă n-am intenţia să aflu. Dacă vreţi o soţie pentru unul dintre prietenii voştri, mai bine aţi fi adus-o pe Julie. Ea ar fi mai mult decât dornică să ia în considerare această opţiune.

Eu? Niciodată!

Fusese un discurs destul de lung date fiind împrejurările, iar expresia feţelor ascultătorilor se schimbase de la incredulitate, la îngrijorare şi apoi la amuzament. Când am isprăvit, l-am văzut pe Jonathan aruncându-i pe furiş o privire lui Mary să vadă dacă ea mă lua în serios. Mary îi făcu un semn aproape imperceptibil cu capul, iar el înţelese că vorbisem serios. Îşi drese glasul, apoi aşteptă o clipă.

— Înţeleg, spuse el răspicat, că n-ar trebui să te tachinăm. Aici uităm adesea de bunele maniere pe care mamele noastre au încercat să ni le cultive. Noi ne tachinăm şi glumim tot timpul. În felul acesta, viaţa aspră pare mai uşoară. Desigur că nu intenţionăm să te măritătm cu cineva.

Apoi adăugă cu sinceritate:

— Însă în seara asta, te-aş putea prezenta, personal, unui mare număr de domni cumsecade, curaţi, manieraţi, bine crescuţi, care nici nu se compară cu cei din Est. Însă n-o voi face, se grăbi să mă asigure, ca nu cumva intenţiile mele să fie greşit înţelese.

Am ştiut îndată ce anume sugera şi mi-am dat seama, cu stânjeneală, că meritam blânda sa dojană pentru lipsa mea de tact şi proastele maniere. Chipul mi se făcu palid – dintr-odată. Ştiam că ar trebui să-mi cer scuze pentru ieşirea pe care am avut-o, însă nu puteam să-mi scot cuvintele pe gură.

Jonathan chicoti, iar sunetul râsului său risipi tensiunea din jurul mesei.

— Îţi promit, surioară, spuse el cu prefăcută solemnitate, să nu fac niciun efort pentru a te vedea măritată, dacă nu doreşti asta. Însă privindu-te, aş spune că va trebui să transmiţi tu însăţi acest mesaj – şi nu doar unui singur tânăr.

Mary păru a fi de acord. Nu spuse nimic – zâmbi doar –, însă căldura acelui zâmbet sugeră că aproba înfăţişarea cumnatei sale.

Obrajii mi se îmbujorară din nou, de data aceasta dintr-un motiv diferit. Eram gata să-mi asum responsabilitatea de a transmite acel mesaj, dacă era nevoie.

— Am mai fost nevoită s-o fac, am spus calmă, şi sunt foarte încrezătoare că voi putea s-o fac din nou.

Un glăscior întrerupse conversaţia noastră.

— Când mă fac mare, mă mărit cu Dee.

Toată lumea izbucni în râs; până şi eu, deşi n-aveam idee cine era Dee.

În timp ce-şi şterse lacrimile din ochi, Mary îmi explică.

— Dee este un prieten foarte drag nouă. Are aproape treizeci de ani şi e la fel de hotărât ca şi tine să rămână necăsătorit.

— Este prietenul *meu*, insistă Kathleen.

— Sigur că este, scumpa mea. Acum termină de mâncat.

Când ne-am ridicat de la masă, m-am simţit sfârşită de oboseală. Mă întrebam dacă voi mai rezista până când Mary avea să pună copiii la culcare.

Era încă devreme şi ştiam că era de neconceput să cer să fiu condusă în camera mea. Şi totuşi acesta era lucrul după care tânjeam. Jonathan observă.

Probabil că eşti frântă de oboseală. Ce-ar fi să faci o baie caldă şi să te pregăteşti de culcare? Niciodată n-am fost în stare să mă odihnesc noaptea în trenurile astea gălăgioase. Mai e şi diferenţa de fus orar. După timpul din Est, acum ar fi ora ta de culcare.

Am recunoscut că eram extrem de obosită.

— Du-te, insistă el. Uşa ta este prima pe dreapta,

chiar la capătul scărilor. Baia este în încăperea de lângă camera ta. După călătoria asta lungă, o baie relaxantă e bine-venită. Ţi-am dus deja lucrurile în cameră. Mă duc să mă rog cu copiii, aşa că o să-i spun lui Mary. Va înţelege. Avem destul timp pentru poveşti.

I-am mulţumit şi am urcat scările. Abia aşteptam să mă cufund în apa din cadă. Nădăjduiam că voi mai avea suficientă energie pentru a putea ajunge şi în pat.

Curând va trebui să-i scriu mamei şi să-i povestesc despre casa plăcută a lui Jonathan şi despre încântătoarea lui familie. Era limpede că-i mersese bine aici, în Vest. Mama va fi mândră de el. Jonathan fusese foarte modest când scrisese acasă, însă nu aveam nicio reţinere să-i prezint mamei imaginea completă.

Casa lui Jonathan, o casă pe trei niveluri, cu multe frontoane şi ferestre, era o construcţie din cărămidă roşie; era ornamentată cu lemn sculptat, vopsit în alb.

Interiorul era spaţios şi răcoros, mobilat cu mobilier adus din Est. Covoare colorate acopereau podelele şi perdele bogate înfrumuseţau ferestrele. Doar biroul lui Jonathan vădea influenţa unică a Vestului. Era mobilat cu piese de mobilier din lemn masiv. Pereţii erau împodobiţi cu capete împăiate de animale. O blană de urs era întinsă în faţa căminului şi o cuvertură din piele de bivol acoperea canapeaua.

Însă scrisoarea va trebui să aştepte. În seara asta eram prea obosită ca să mă gândesc la scris. Nu-mi doream decât un pat. Mâine – ei bine, mâine nădăjduiam să mai arunc o privire la aceşti munţi uluitor de frumoşi. Voi încerca să povestesc familiei mele din Est despre ei, însă ştiam deja că, orice aş spune, nu puteam descrie adevărata lor splendoare.

6

PREZENTĂRI

Se părea, într-adevăr, că Jonathan şi Mary erau nerăbdători să-mi arate împrejurimile şi să mă arate lumii. Niciodată nu petrecusem zile atât de aglomerate, zece la număr, ca cele ce urmară sosirii mele în Calgary. Aveam impresia că îmi schimbam mereu rochiile pentru următoarea ocazie. Însă trebuie să recunosc că îmi făcea plăcere şi mă tem că mă păştea pericolul de a mi se urca la cap.

Sosisem într-o zi de vineri şi Jon (am descoperit că îi plăcea să i se spună Jon, aşa că m-am conformat) – aşadar, Jon şi Mary hotărâseră că după lunga mea călătorie, aveam nevoie de odihnă a doua zi, sâmbătă. Nu m-am odihnit prea mult, căci trebuia să-mi despachetez hainele. Am petrecut mare parte din zi spălând şi călcând.

Am reuşit să-mi cunosc mai bine nepotul şi nepoatele, căci oriunde mergeam, se ţineau scai de mine. A fost plăcut.

William isprăvise deja doi ani de şcoală şi era un erou în ochii surorilor sale. Sarah îl ruga timid: „Arată-mi, William – spune-mi – explică-mi, William”. Şi William făcea ce i se cerea, devenind şi mai important în propriii săi ochi căprui ce străluceau sub claia de păr roşcat.

Kathleen era o scumpă. Avea pe chip o expresie ştrengărească în timp ce tăifăsuia şi-mi urmărea fiecare mişcare. Era limpede că Jon şi Mary erau părinţi care-şi îndrumau şi supravegheau cu grijă copiii, căci nici măcar energica şi îndrăzneaţă Kathleen nu se arăta mai îndrăzneaţă decât s-ar fi cuvenit, cu toate că ochii ei trădau cât de greu îi era să-şi stăpânească entuziasmul.

În timp ce scoteam rochia de catifea verde din hârtia în care o împachetasem, ochii începură să-i strălucească într-un mod aparte şi întinse mâna ca să simtă moliciunea

catifelei. Se opri brusc şi-şi ascunse ambele mâini la spate, unde erau ferite de ispită. Ochii ei îi căutară pe ai mei şi am citit în ei rugămintea de a o ierta pentru ceea ce aproape că făcuse; însă deveniră îndată întrebători.

— Se simte ca şi puful de puişori? întrebă ea aproape în şoaptă.

— Ştii, am răspuns sincer, n-am avut niciodată ocazia să ating un pui de găină.

— Nu? Ochii i se măriră şi ştiam că nu-i venea să creadă că nu avusesem parte de această fericire. Mă privi cu simpatie.

— O să-i spun tatii, zise ea pe un ton cât se poate de firesc şi ştiam că „tata” se va îngriji de această evidentă nevoie a mea.

— Tu ai ţinut în mână puişori? am întrebat-o.

— O, da.

— Atunci atinge rochia şi spune-mi dacă e la fel.

Se uită la mine, ochii ei mari întrebându-mă dacă chiar avea voie să facă asta. Am apropiat rochia de ea pentru a o asigura că-i îngăduiam. Întinse încet o mână apoi se opri, privirea ei căutând-o pe a mea. Apoi, cu o licărire în ochi, spuse:

— O, o…

Îmi arătă mâinile cu palmele în sus.

— Mai bine le spăl întâi.

— Mie îmi par curate.

Ea ridică din umeri.

— Oricum, mai bine le spăl. Mama spune că există murdărie care nu uită… Nu vede…

Se strădui să găsească cuvântul corect.

— Nu se vede?

— Da.

Ieşi în fugă din cameră şi nu după multă vreme se întoarse. În graba ei, îşi stropise rochiţa cu apă şi mâinile

pentru care fusese atât de grijulie erau încă umede în locul în care prosopul nu avusese şansa să-şi facă treaba. Se şterse în grabă de rochiţă şi se apropie de rochia de catifea. O admiră o clipă. Apoi întinse mâna încet şi atinse o cută. Mânuţa ei mângâie ţesătura uşor şi cu grijă, într-o singură direcţie.

— Se simte, şopti ea, şi se simte ca blăniţa unui pisoiaş.

M-am aplecat şi am strâns-o la piept.

— Cred că puful puişorilor e plăcut când îl mângâi; iar un pisoiaş am mângâiat, să ştii, aşa că ştiu cum e – dar ştii ce e cel mai frumos dintre toate?

Îşi dădu capul pe spate şi-mi cercetă chipul.

— Oamenii mici, am spus încet.

— Adică băieţi şi-şi fete?

— Băieţi şi fete.

Chicoti, apoi îşi petrecu braţele după gâtul meu şi mă îmbrăţişă. Am înghiţit cu greu. Cât de minunat era să simt îmbrăţişarea unui copil, să iubesc fără rezerve şi să fiu iubită.

Sarah strigă, iar Kathleen îmi dădu drumul din îmbrăţişare.

— Probabil că o să spună: „Kathleen, spală-te pe mâini pentru prânz” şi m-am spălat deja!

Era încântată că fusese cu un pas înaintea poruncii. Sări de pe un picior pe altul în timp ce părăsi încăperea, fiind însă prea micuţă pentru a-i reuşi săritura. La uşă se opri şi se răsuci spre mine.

— Mulţumesc, mătuşă Beth, strigă ea. Îmi trimise un sărut pe care i l-am returnat, apoi dispăru.

Câteva minute mai târziu eram, într-adevăr, adunaţi în jurul mesei. Am fost nevoiţi să-l aşteptăm pe William, pentru că băiatul se căţăra în copaci cu unul dintre vecini; Sarah avusese nevoie de câteva minute ca să-l găsească.

Băiatul fu dojenit cu calm şi trimis să se spele şi să-şi schimbe cămaşa, ce fusese sfâşiată la mânecă. Apăru câteva minute mai târziu, cu cămaşa curată încheiată bine la nasturi, însă nu atât de bine vârâtă în pantaloni. Se spălase pe faţă şi pe mâini, deşi se putea vedea cu ochiul liber nivelul până la care a ajuns apa sub bărbie. Mary zâmbi, primindu-l aşa cum era, iar masa fu servită.

— După masă vreau să vă jucaţi afară – *în curte*, spuse Mary, privind ţintă la William. Mătuşa Beth poate că trebuie să se odihnească.

— O, nu, m-am grăbit să spun, încă n-am isprăvit de aranjat hainele.

Însă chiar pe când rosteam aceste cuvinte, mi-am dat seama cât de mult îmi doream să mă pot odihni puţin.

— Bebe Lisbeth încă mai doarme de amiază, spuse Kathleen serioasă şi mi-am dat seama că era mândră de faptul că ei i se îngăduise să sară peste somnul de-amiază.

— Bebeluşul Elizabeth este norocoasă, declară Mary. Cred că multe erau zilele în care şi-ar fi dorit şi ea să se strecoare în pat, dacă i s-ar fi dat ocazia.

Kathleen nu spuse nimic, cu toate că se vedea în privirea ei că nu era de acord cu mama.

Dimineaţa următoare, duminică, întreaga casă se umplu de forfotă în timp ce fiecare se pregătea pentru slujba de la biserică. Kathleen bătu uşor la uşa mea în timp ce-mi aranjam părul. Intră pentru a-mi arăta rochiţa şi panglicile. Arăta de parcă ar fi fost scoasă dintr-o reclamă. Hainele frumoase şi părul frumos aranjat accentuau trăsăturile pline de vioiciune. Ochii îi sclipiră în timp ce mângâie dantela de la şorţuleţ.

— Îţi place?

— E foarte frumos.

— Mama l-a făcut.

— Mama?

— Da, mama, încuviinţă ea.

— E frumos. Mama ta este o croitoreasă foarte pricepută.

— Asta spune şi tata.

Apoi se uită atentă la mine.

— Şi tu arăţi frumos. Tu ai făcut rochia?

Am clătinat din cap, gândindu-mă la magazinul din Toronto, de unde fusese cumpărată rochia.

— Nu, am spus. Madame Tanier a făcut-o.

— Şi ea e pricepută, spuse Kathleen cu un aer grav.

Am zâmbit, gândindu-mă la madame Tanier şi la tarifele ei. Da, şi ea era pricepută.

Clădirea bisericii era nouă, deşi nu atât de mare ca cea pe care obişnuiam s-o frecventez. Oamenii erau prietenoşi şi m-am simţit în largul meu, mai ales că venisem în calitate de soră a lui Jon. Era limpede faptul că Jon şi Mary erau priviţi cu mare respect.

Am stat între William şi Sarah. Lui William îi era greu să stea liniştit. Se întorcea când într-o parte, când în cealaltă, îşi legăna când un picior, când celălalt, îşi încleşta pumnii, apoi şi-i desfăcea. Nu aveam ce să-i fac decât să îmi pară rău pentru el. Kathleen nu se descurca nici ea mai bine decât William. Sarah, pe de altă parte, şedea liniştită. La un moment dat, când ne-am ridicat ca să cântăm un imn, şi-a strecurat mâna mică în a mea. Am strâns-o uşor şi i-am zâmbit. Se lipi de mine ca un căţeluş.

După încheierea slujbei am fost prezentată mai multor oameni. Biserica era formată, în mare parte, din familii tinere, deşi am observat câţiva bărbaţi ce nu păreau a fi căsătoriţi. Am apreciat faptul că Jon nu m-a călăuzit în direcţia lor. M-a lăsat alături de Mary şi de câteva dintre prietenele ei şi s-a dus să-i salute singur.

Pastorul, soţia sa şi cei patru copii ai lor fuseseră invitaţi de Jon şi Mary la masa de prânz. Pastorul Dickson

venise în Vest în urmă cu trei ani. N-ar fi dorit să discute decât despre Vest şi avea o mulţime de informaţii interesante despre lucrurile măreţe ce se petreceau în jurul său. Doamna Dickson era nerăbdătoare să discute numai despre atmosfera de „acasă”, locul de unde plecase. M-am simţit ca o minge de tenis în timpul conversaţiei.

Ziua următoare Jon şi Mary îl invitară la masă pe domnul Higgins, directorul şcolar de district. Eram nerăbdătoare să-l întâlnesc pe domnul Higgins şi să aflu mai multe despre şcoala unde urma să predau, însă aveam emoţii. Oare ce se va întâmpla dacă acest om va considera că nu pot face o treabă bună? Un bărbat cu o asemenea responsabilitate şi care căuta dascăli potriviţi pentru şcolile în nevoie, putea fi foarte pretenţios cu privire la persoanele pe care le alegea să ocupe acele poziţii.

Mi l-am imaginat pe domnul Higgins ca fiind un bărbat rezervat şi instruit, cu un început de chelie, poate puţin supraponderal, grijuliu în ce priveşte vestimentaţia şi auster. Ţinuta, comportamentul lui, trădau probabil seriozitatea cu care-şi privea responsabilităţile.

Când Sarah anunţă sosirea domnului Higgins, m-am grăbit spre camera de zi, oprindu-mă la uşă ca să mă liniştesc şi să mă concentrez la această întâlnire importantă. Nu eram pregătită pentru ceea ce mă aştepta.

La început, trebuie să mărturisesc, ochii mei au căutat în încăpere o a treia persoană; eram sigură că domnul care râdea şi glumea cu Jon nu era, *nu putea fi*, directorul şcolii. Însă în timp ce privirea mea scruta încăperea, Jon se întoarse spre mine şi-şi prezentă oaspetele ca fiind domnul Higgins.

Bărbatul era tânăr – avea în jur de treizeci şi cinci de ani, după estimările mele. Nu era îmbrăcat îngrijit, nici nu avea o ţinută solemnă sau austeră. Ţinuta şi conversaţia trădau un om neîngrijit, gălăgios, arogant şi prea

îndrăzneţ. Nu-mi plăcea niciuna din aceste trăsături la un bărbat.

Am simţit în mine un frâu, amintindu-mi că nu trebuie să judec un om după prima impresie. Cu toate acestea, mi-a fost foarte greu să zâmbesc politicos şi să întind mâna, însă am făcut-o. Higgins aproape că-mi zdrobi degetele în timp ce-mi scutură mâna puternic, bărbăteşte.

— Respectele mele! Respectele mele!

N-a spus că este bucuros de cunoştinţă, însă aveam sentimentul că era, căci mă măsură fără jenă din cap până-n picioare. Păru să-i placă ce vede, căci rămase cu privirea aţintită la mine. Am simţit cum mi se îmbujorează obrajii. Fratele meu, Jon, îmi veni în ajutor.

— Să ne aşezăm, spuse el. Sunt sigur că domnişoara Thatcher este nerăbdătoare să afle totul despre şcolile din districtul nostru.

I-am mulţumit în gând lui Jon pentru că folosise numele meu de familie. Poate că asta-l va ţine la distanţă pe domnul Higgins.

Mi-am exprimat acordul cu cele spuse de Jon.

— Aşa este, mă interesează foarte mult tot ceea ce este legat de şcolile din zona aceasta, în special cea în care voi preda.

— Mai târziu! tună Higgins. Niciodată nu ruinez o masă discutând, înainte de a mânca, despre lucruri ordinare cum ar fi munca.

Râse zgomotos de propria-i replică pe care o considera plină de duh şi mă întrebă ce părere am despre Vest. Mi-am dat seama după vocea sa că nu exista nicăieri ceva care să se poată compara cu Vestul *său*. I-am răspuns că nu fusesem în Vest decât pentru puţin timp şi că nu-mi formasem încă o părere. Nu sunt sigură că a acceptat răspunsul meu. Am simţit că, după părerea lui, nici nu trebuia să petreci mai mult timp în Vest ca să-ţi dai seama

de superioritatea Vestului. Însă în loc să mă contrazică, spuse ceva de genul că „o să-mi arate” el. Jonathan mă salvă din nou îndreptând discuţia către alte subiecte. Nu după mult timp, Mary anunţă că cina era servită.

Friptura de vită era delicioasă. Mi-ar fi plăcut să mă pot bucura de ea, însă domnul Higgins nu-mi făcu această plăcere. Privirea lui insistentă îmi urmări fiecare mişcare şi mă simţeam atât de agitată, încât aproape că nu-mi puteam folosi furculiţa cum trebuie. Nu mai întâlnisem niciodată un asemenea om şi mi-am spus, în minte, că în sfârşit mi-a fost dat să văd un om enervant. Era atât de plin de sine, încât monopoliza şi manipula întreaga conversaţie. Prima mea impresie fusese corectă: nu-mi plăcea domnul Higgins, directorul de şcoală. Nădăjduiam că nu toţi bărbaţii din Vest erau ca acest bărbat.

N-am reuşit să discutăm nimic despre sistemul şcolar, deşi mi se părea că trecuseră ceasuri până când avu bunul simţ să se scuze şi să plece acasă. În timp ce se pregătea să plece, mă întrebă dacă mă putea vizita din nou.

— Ei bine, am spus, nădăjduind că va pricepe ce vreau să spun din tonul vocii mele, trebuie să discutăm despre şcoala în care voi preda şi trebuie să aflu ce se cere de la mine. Încă n-am avut *timp* să discutăm despre asta.

Hohoti zgomotos ca şi când l-ar fi încântat cele spuse de mine şi-mi strânse mâna în timp ce mi-o scuturã. Eu mi-am retras-o.

— Ne vedem miercuri, spuse el şi-mi făcu cu ochiul. Am fost uluită de obrăznicia sa şi de pe buze mi-a scăpat un icnet. El n-a remarcat, doar ne-a urat un vesel şi gălăgios „noapte bună” ce m-am temut că îi va trezi pe copii, apoi s-a îndepărtat fluierând pe alee.

— Cineva ar trebui să se căsătorească cu omul acesta şi să-l mai şlefuiască puţin, spuse încet Mary.

Am clătinat din cap şi am spus:

— Cred că e nevoie de ceva mai mult decât şlefuire. Nu i-aş dori niciunei femei aşa ceva.

Marţi se hotărî Jon să-mi arate magazinele din Calgary, aşa că am pornit cu maşina spre centrul oraşului şi m-a lăsat acolo, iar el s-a dus la birou. Mary plănuise să ne însoţească, însă William acuza dureri la o ureche, aşa că a rămas cu el.

Magazinele erau diferite de cele cu care eram obişnuită. N-am văzut niciunul care să se compare cu magazinul lui madame Tanier, însă mi s-au părut foarte interesante. Cât de mult îmi doream ca Julie să fi fost cu mine! Cât ne-am fi distrat!

Jon promisese că ne vom întâlni ca să luăm prânzul la restaurantul unui hotel din apropiere şi, pe măsură ce se apropia ora amiezii, am simţit că mi se face foame. Am hotărât să mă îndrept spre locul pe care mi-l arătase mai devreme. În timp ce păşeam pe trotuar, eram conştientă de privirile ce erau îndreptate spre mine. Am simţit un nod în stomac. Poate că nu era cuviincios ca o doamnă să umble singură în Calgary. Ar fi trebuit să-l întreb pe Jonathan. Am grăbit paşii.

Străzile din Calgary erau foarte animate. Pe lângă bărbaţi îmbrăcaţi în costume negre, de afaceri, se aflau fermieri, indieni şi simpli trecători. Mi-am ţinut răsuflarea şi am trecut grăbită pe lângă patru bărbaţi cu o ţinută neîngrijită rezemaţi de zidul unui magazin cu articole metalice. Am auzit în urma mea comentarii şi râsete, însă n-am încercat să desluşesc cele spuse. N-aveam dorinţa să aflu dacă aceste comentarii mă priveau.

Când am ajuns la restaurantul hotelului, Jon se afla deja acolo, cu zece minute mai devreme decât ora fixată.

— N-am vrut să ajungi înaintea mea şi să aştepţi, spuse el. Am apreciat din toată inima atenţia sa.

Am fost conduşi la o masă şi, în timp ce traversam încăperea, Jon salută mai multe cunoştinţe. M-a prezentat unora, iar pe alţii doar îi salută pe nume. Am început să-mi dau seama după ce criterii îi selecta. Când Jon se oprea ca să mă prezinte, o făcea întotdeauna faţă de un cuplu sau un bărbat căsătorit. Apoi, Jon făcea referire la „domnul Cutare" care, împreună cu soţia şi copiii locuiau pe strada Cutare sau aveau cutare afacere. Bărbaţii pe lângă care treceam fără să ne oprim erau, evident, necăsătoriţi.

Jon îşi ţinea promisiunea şi nu făcea niciun efort de a-mi găsi un partener. Am zâmbit în sinea mea gândindu-mă la încercarea lui evidentă de a-mi respecta dorinţa.

În timp ce m-am aşezat, simţeam privirile îndreptate asupra mea. Mi-am pus deoparte mănuşile şi poşeta şi i-am zâmbit fratelui meu. Nădăjduiam că, prefăcându-mă că mă simt în largul meu, voi fi mai puţin agitată. A funcţionat, măcar în parte. Jon conduse conversaţia şi am început să mă relaxez, chiar şi în acest mediu nou pentru mine. Mă ataşasem de fratele meu. Nu era de mirare că mama îl iubea atât de mult. Îmi doream să-l poată vedea aici, în acest oraş, alături de încântătoarea lui soţie şi de copiii săi atât de bine crescuţi, ocupând o poziţie prestigioasă în comunitate. Ar fi fost atât de mândră de el. Şi eu mă simţeam mândră de el şi, pe moment, am reuşit să fac abstracţie de toate acele priviri.

Apropo, spuse el cu precauţie, hainele tale sunt foarte frumoase. Şi Mary crede asta. Însă Mary… Ei bine… Deşi te invidiază, a… A sugerat să-ţi dau de înţeles, cu tact, că ar fi mai bine să-ţi faci rost de câteva lucruri puţin mai practice pentru şcoală. Sălile noastre de clasă nu simt elegante şi… Ei bine… Nu ştiu cum să-ţi dau de înţeles, aşa că…

Am râs. Jon păru uşurat.

— Ptiu! spuse el, mă bucur de reacţia ta. Nu ştiam

dacă te vei supăra sau te vei simţi rănită. Nu mă prea pricep să iau lucrurile pe ocolite. Însă Mary *are* dreptate; hainele tale elegante sunt minunate, însă nu sunt practice pentru felul nostru de viaţă.

Sinceritatea şi delicateţea lui Jon făcură cuvintele mai puţin usturătoare. Mi-am dat seama că el şi Mary aveau dreptate; dragostea îi determinase să-mi sugereze să-mi schimb garderoba.

— O să văd ce aş putea găsi, am promis în timp ce furăm serviţi. Apropo, m-am aventurat, este cumva necuviincios pentru o doamnă să umble pe străzile din Calgary fără însoţitor?

— De ce? N-ai văzut nicio doamnă azi dimineaţă?

— Ba da, dacă stau să mă gândesc. Câteva. Dar…

Jon se încruntă.

— Ei bine, nu m-am simţit în largul meu. Oriunde mergeam, oamenii se uitau lung după mine.

Jon zâmbi larg.

— Oamenii – sau bărbaţii?

M-am îmbujorat. Nu era nevoie să continui discuţia. Jonathan îmi sugeră câteva magazine unde aş fi putut găsi haine mai potrivite pentru o învăţătoare din Vest şi i-am promis că ne vom întâlni la ora trei ca să ne întoarcem acasă. La început m-am gândit că nu-mi va face plăcere să cumpăr lucruri pe care le consideram şterse şi lipsite de eleganţă, însă mi-a plăcut ce am găsit şi mi s-a părut chiar amuzant. Din nou mi-am dorit să fi avut parte de tovărăşia Juliei. Ea ar fi. Transformat această excursie la magazine într-o ocazie amuzantă.

Am găsit câteva rochii simple, de bumbac, uşor de spălat şi călcat şi lenjerie intimă fără multă dantelă. Mi-am cumpărat chiar şi câteva perechi de ciorapi groşi; cu toate că, trebuie să recunosc, nu-mi prea plăcea cum arată. L-am rugat pe vânzător să-mi împacheteze lucrurile şi m-am

uitat la ceas. Trecuse de ora trei. Am ieşit în grabă din magazin, îngrijorată că Jon era nevoit să mă aştepte.

Era acolo, la doar câţiva paşi depărtare, cu spatele lui lat întors spre mine. M-am îndreptat grăbită spre el şi apoi am observat că discuta cu un alt bărbat. Am ezitat. Oare trebuia să-mi fac cunoscută prezenţa, în caz că Jon se grăbea acasă, sau să aştept până când îşi încheia conversaţia?

Cei doi îşi schimbară puţin poziţia. Acum îl puteam vedea pe domnul cu care vorbea Jon. Era puţin mai înalt decât el – iar asta înseamnă că era înalt. O pălărie cu boruri largi îi umbrea ochii, însă am remarcat o bărbie puternică, fără a avea însă vreo urmă de îndărătnicie şi un nas cu o formă plăcută. Ţinuta îi era curată, îngrijită, deşi nu părea a fi ceea ce se numea „un gentleman de salon”. Avea un aer masculin, o anumită asprime ce sugera încredere şi pricepere. Zâmbea în timp ce vorbea cu Jon şi mi-am imaginat plăcuta prietenie ce-i lega şi aprecierea unei glume bune.

Mişcarea mea probabil că-i atrase atenţia, căci îşi ridică capul. Asta îl făcu pe Jon să-şi întoarcă privirea.

— Vin imediat, Beth, spuse el, şi cei doi îşi strânseră cordial mâinile. Salută-l pe Phillip din partea noastră, adăugă în timp ce-şi puse o mână pe umărul bărbatului. Primi în schimb o bătaie prietenească pe spate; apoi bărbatul se întoarse spre mine. Îşi aplecă discret capul, ridicându-şi pălăria şi îngăduindu-mi să-i văd ochii. Erau de un albastru închis – şi hotărâţi; însă aveau în ei acum şi o uşoară licărire de bună dispoziţie, cu toate că buzele nu i se mişcară. M-am surprins dorindu-mi să-l văd zâmbind, zâmbind cu adevărat, însă înainte de a-i putea adresa eu un zâmbet, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

Nu puteam înţelege ciudatul freamăt ce se stârnise în mine. În acel moment, mi-am dorit ca Jon să-şi fi încălcat

regula şi să ne fi prezentat. Niciodată nu întâlnisem un bărbat care să mă intereseze într-atât. Am rămas uitându-mă lung în urma lui, ca o şcolăriţă.

Un… Un prieten? am întrebat bâlbâindu-mă, apoi m-am îmbujorat gândindu-mă la nesăbuinţa mea. Acum Jon va crede că sunt prostuţă; era foarte limpede pentru oricine că cei doi erau prieteni.

— Da.

Asta a fost tot ce-mi spuse fratele meu. Nu s-a oferit să-mi dezvăluie numele lui sau de unde era – nimic. Am hotărât să nu mă arăt interesată.

Ziua următoare, domnul Higgins îşi făcu apariţia pe la ora două şi ceva. Nădăjduiam că era pregătit să discutăm lucruri serioase, însă el îşi dori să mă ducă într-o plimbare cu maşina. M-am dus, fără tragere de inimă. Toată treaba asta mă intriga şi m-am bucurat că în seara aceea urma să servim masa în altă parte, pretinzând astfel că trebuia să ajung devreme acasă pentru a mă pregăti.

Am insistat să-mi vorbească despre şcoala unde urma să predau, însă el îmi spuse că încă nu se hotărâse. I-am reamintit că ar trebui să ştiu cât mai curând, pentru a mă putea pregăti. El continuă să ocolească subiectul. I-am spus că nu mai era decât o săptămână până la începerea cursurilor. El îmi răspunse bine dispus că într-o săptămână se puteau întâmpla multe, apoi explodă într-un râs zgomotos. Am abandonat subiectul.

Mă lăsă la uşa casei şi remarcă cât de repede trecuse timpul. Întrebă dacă putea să mă viziteze vineri. Neajutorată, i-am răspuns că din moment ce este esenţial să ştiu care simt planurile de viitor, putea veni. Îmi puse cu îndrăzneală mâna pe braţ în timp ce-mi scutură mâna în semn de salut.

— O, am planuri, draga mea, spuse el. Am planuri pentru tine.

Câtă neobrăzare, m-am gândit în timp ce urcam scările spre camera mea. Niciodată nu întâlnisem un bărbat mai neplăcut. Ca să nu mai vorbim despre faptul că era şeful meu! Nădăjduiam că îndatoririle fiecăruia dintre noi ne vor pune rareori în legătură unul cu celălalt.

Dintr-odată îmi veni în minte chipul prietenului lui Jon. *Ce păcat că nu este el domnul Higgins*, m-am gândit, însă m-am mustrat de îndată. Ce nesăbuinţă să gândesc asemenea lucruri! Însă am rămas surprinsă de intensitatea sentimentelor mele. Îl văzusem pe acel bărbat o singură dată şi doar pentru o clipă. Pentru ce mă afecta acest lucru într-atât? Nu ştiam, însă acei ochi albaştri zâmbitori îmi rămăseseră în memorie şi mă urmăreau acum, în timp ce deschideam uşa camerei mele. Am făcut un efort să alung chipul lui din mintea mea şi să mă concentrez asupra alegerii unei rochii pentru seara aceea.

7
PLANUL DOMNULUI HIGGINS

Domnul Higgins sosi vineri la ora unsprezece. Le citeam fetelor, Sarah şi Kathleen şi am fost total nepregătită pentru o vizită atât de matinală. El intră gălăgios în casă şi declară că urma să mergem la picnic. Avea cu el un coş de picnic drept dovadă cătatul era pregătit. Am încercat să-l refuz, însă el mă întrerupse cu un hohot de râs.

— Nu trebuie să-ţi baţi capul, drăguţo. Ştiu că te-am luat prin surprindere – şi oamenii îţi vor spune că sunt plin de surprize.

Îmi dădea impresia că, după el, asemenea comentarii trebuiau interpretate drept complimente.

Mă apucă de mână şi mă ridică în picioare, neîngăduindu-mi nici măcar să termin pagina cărţii din

care citeam.

— Vino – vino, spuse el. Unui picnic nu-i place să aştepte.

— Îmi plac picnicurile, spuse Kathleen entuziastă, sperând că va fi şi ea invitată.

— Şi într-o zi mătuşa ta şi cu mine te vom lua cu noi – însă nu astăzi. Astăzi este un picnic doar pentru *doi*.

Se întoarse spre mine şi-mi făcu cu ochiul.

— Acum du-te, draga mea, şi îmbracă-te cu ceva mai potrivit pentru un picnic.

Privi la papucii eleganţi de casă pe care-i aveam în picioare.

— Mai ales în picioare, adăugă el. Mititeii aceştia subţirei nu sunt potriviţi pentru o plimbare la ţară şi trebuie să avem linişte ca să discutăm despre viitorul tău.

M-am grăbit spre camera mea şi m-am schimbat, bodogănind cu ameninţări în tot acest timp. Am ales cea mai simplă dintre rochiile cumpărate din Calgary; însă îmi doream din toată inima să mă pot îmbrăca cu ceva făcut din pânză de sac. Am căutat în dulap pantofii pe care-i foloseam în clasă şi i-am încălţat. *Sunt teribil de simpli – aproape urâţi*, m-am gândit, însă mă simţeam satisfăcută în timp ce coboram scările.

Domnule Higgins, mi-am spus, *astăzi îmi vei spune unde voi preda, altfel…*

Am păşit pe veranda din faţa casei, unde mă aştepta vizitatorul meu, am luat un şal de pe balansoar, mi-am pus cea mai simplă pălărie pe cap şi, fără tragere de inimă, m-am întors spre nerăbdătorul domn Higgins care răsuflă uşurat.

Apoi mă studie din cap până în picioare, complimentându-mă şi criticându-mă deopotrivă.

— N-o să ai nevoie de pălărie. Soarele îţi va face bine…

— O doamnă nu iese din casă fără pălărie, i-am întors-o.

— Aici, în Vest…

— *Eu* vin din Est.

Râse zgomotos de parcă aş fi spus ceva foarte nostim. Însă uită îndată de pălăria mea în timp ce dădu cu ochii de încălţările mele.

— Pantofii aceştia… Spuse el, cum vei putea umbla în ei? Sunt mult prea…

— Domnule Higgins, l-am oprit eu, încep să mă întreb dacă ar trebui să te însoţesc sau nu. Dacă pantofii aceştia nu se potrivesc, atunci mă întreb unde vrei să mă duci.

Renunţă să mai discute despre ţinuta mea şi-mi oferi braţul. M-am prefăcut că nu observ şi am pornit singură pe alee, spre o trăsurică drăguţă trasă de un cal. Domnul Higgins se strădui peste măsură să-mi atragă atenţia asupra culorilor de toamnă şi m-aş fi bucurat de ele dacă aş fi fost într-o altă tovărăşie, îmi era dor de nuanţele de un roşu întunecat ale stejarilor şi ale arţarilor de acasă, însă sufletul meu se delecta admirând auriul plopilor fremătând, amestecat cu verdele pinilor şi al molizilor din valea străbătută de apă. Frumuseţea peisajului îţi tăia respiraţia.

Domnul Higgins îndreptă trăsura spre vest şi ieşirăm din oraş. În faţa noastră se înălţa un deal şi ştiam că dacă vom ajunge pe vârful lui, vom putea vedea acei munţi glorioşi. Însă nu-mi doream să-i văd împreună cu domnul Higgins. Am fost extrem de uşurată când se opri aproape de poalele dealului.

Sări din trăsură şi ocoli calul, dându-mi mâna pentru a mă ajuta să cobor. A-i refuza ajutorul ar fi însemnat să fiu teribil de nepoliticoasă, însă mi-am tras mâna din a lui de îndată ce am coborât. Găsi un loc care-i conveni şi întinse pătura pe care aşeză lucrurile din coşul de picnic. Din

fericire, mâncarea era bună. Am discutat despre multe lucruri; însă amintindu-mi spusele lui, că nu obişnuia să discute despre muncă decât după mâncare, n-am încercat să îndrept conversaţia în acea direcţie. Însă eram hotărâtă ca, de îndată ce masa era strânsă, să deschid subiectul, dacă domnul Higgins n-avea de gând s-o facă.

Îndată ce am isprăvit de mâncat, el se ridică.

— Vino, draga mea, spuse el, întinzând mâna.

Îmi doream să nu mai folosească asemenea termeni familiari atunci când mi se adresa. Mă speria.

— Vino, spuse el din nou. Vreau să-ţi arăt ceva.

Am făcut un gest cu mâna spre rămăşiţele prânzului nostru.

— Dar…

— Pot aştepta. Le împachetăm când ne întoarcem, spuse el fără griji.

— Dar furnicile şi muştele…

— Dragă, da' tare cu ifose mai eşti! Părea aproape exasperat, aşa că mi-am întors spatele la pătură şi la conţinutul acesteia. La urma urmei, era coşul lui şi dacă pe el nu-l deranja să-şi ducă acasă o colonie de furnici, pentru ce m-ar fi deranjat pe mine?

Am început să urcăm povârnişul colinei înverzite. Îmi dădeam seama acum de ce-şi făcuse griji pentru felul în care eram încălţată. Nu exista nicio cărăruie pe povârnişul abrupt, iar înaintarea era greoaie. Îmi oferea mâna ori de câte ori rămâneam puţin în urmă, aşa că m-am grăbit să ajung în faţa lui. Când se opri, abia mai răsuflăm şi eram bucuroasă de oprire.

Mă apucă şi mă întoarse încet, ca să pot privi înapoi, la valea presărată de culorile toamnei. Râul şi oraşul se întindeau la picioarele noastre. Din locul în care ne aflam, clădirile din Calgary păreau a fi la adăpost, protejate. Am încercat să caut cu privirea casa lui Jon şi a lui Mary, însă

n-am reuşit să dau de ea.

— Am să-ţi spun ceva. În glasul domnului Higgins se distingea entuziasmul şi o notă de încredere.

— Şcoala mea… V-aţi hotărât…?

Râse din toată inima, un râs ce mă scotea din sărite. M-am răsucit spre el, observând cutele din costumul cu care era îmbrăcat.

— Proprietatea asta – chiar aici, unde ne aflăm – este a mea. Tocmai am cumpărat-o.

Am clipit des, incapabilă să înţeleg care era legătura dintre ceea ce tocmai îmi spusese domnul Higgins şi persoana mea. Apoi, amintindu-mi bunele maniere, i-am spus:

— O, foarte frumos. Mă bucur pentru dumneata. Ai ales o privelişte frumoasă. Ce plănuieşti…?

— Îmi voi construi casa – chiar aici – unde se poate vedea toată valea.

M-am uitat spre peisajul din vale.

— Foarte frumos, am comentat neatentă.

— Chiar îţi place?

— Ei, da. Da, desigur. E frumos. Speram că nu exagerasem. *Era* frumos, însă nu simţeam prea mare entuziasm.

— Ştiam că o să-ţi placă, spuse cu glas încrezător. O să ridicăm casa chiar aici, spuse el, fluturându-şi braţul.

Remarcând faptul că vorbise la plural, aveam o simpatie pentru oricine ar fi fost persoana în cauză şi chiar o uşoară mulţumire că până şi un bărbat precum domnul Higgins îşi găsise pe cineva cu care să-şi împartă viaţa.

— O s-o poziţionăm astfel – intrarea, sufrageria… Spuse el, făcând gesturi largi cu braţul. Ce crezi?

Nu-mi puteam imagina pentru ce-mi cerea mie părerea, însă am îngăimat că presupuneam că va fi bine.

— Cred că ar fi bine să folosim cărămidă şi nu lemn,

deşi lemnul e mai accesibil. Patru sau cinci dormitoare, ce zici?

— Domnule Higgins, eu…

— Nu e nevoie să-mi spui „domnule Higgins”, draga mea Beth, spuse el pe un ton insinuant.

Eram şocată de faptul că-mi folosise numele mic.

— Mă cheamă Thomas – Tom, dacă-ţi place… Ochii i se umplură de emoţie în timp ce mă privi. Sau oricum ţi-ar face plăcere să-mi spui.

— Domnule Higgins, am repetat cu încăpăţânare. Mă tem că nu înţeleg. Am venit aici ca să discutăm despre şcoala la care voi preda şi în schimb…

— Ah, draga mea. Văd că nu m-am făcut înţeles. Nu vei fi nevoită să munceşti. Ne putem căsători curând şi eu…

— *Căsători*? întrebarea mea sună ca un ţipăt. Căsători? Despre ce vorbiţi?

— Nu fi aşa sfioasă, draga mea. Nu văd de ce să aşteptăm. Unii vor crede că ne-am grăbit niţel, însă aici, în Vest, bărbatul are onoarea să se hotărască repede. Nu este nevoie să aşteptăm de dragul convenienţelor. Căsătoria…

— Dar eu am venit în Vest ca să *predau*!

— Desigur, spuse el pe un ton de cunoscător, până când o partidă potrivită…

— Domnule Higgins, nu cred că înţelegeţi. Am tras aer în piept să mă calmez. Erau şi în Est „partide potrivite”. N-am de gând să renunţ la catedră ca să-să mă mărit – să mă mărit cu *dumneata*!

Mi-au trebuit câteva minute pentru a-l convinge pe domnul Higgins că ceea ce spuneam era adevărat. Nu putea crede că o femeie cu mintea întreagă ar fi putut să-i respingă oferta – aşa că vă puteţi da seama cum m-a privit după acest episod. Dezgustat, se răsuci pe călcâie şi începu să coboare povârnişul înaintea mea. Abia am reuşit

să ţin pasul cu el. Fără a mai schimba o vorbă, strânse resturile de mâncare, vasele, furnicile şi orice altceva şi le puse în coşul de picnic. Îl urcă în trăsură şi ne îndreptarăm spre casa lui Jon într-o tăcere penibilă.

— Ţine minte, spuse el în cele din urmă, în timp ce ne apropiam de casa fratelui meu, eu sunt directorul de şcoală. Eu angajez şi eu concediez.

— Poate că ar fi mai bine să mă întorc în Est. O să-i spun lui Jonathan…

— E absurd, mă întrerupse el. Avem destule şcoli care au nevoie de dascăli. Sunt sigur că voi putea găsi un loc potrivit pentru tine.

— Mulţumesc, am spus pe un ton rece. Pentru *asta* am venit.

Am fost înştiinţată printr-o scrisoare. Era scurtă şi oficială.

După o atentă analiză, se spunea, eram detaşată la şcoala din Pine Springs. În plic se afla un bilet de tren pe care urma să-l folosesc miercurea următoare. Trenul urma să mă ducă în Lacombe, unde aveam să fiu aşteptată de domnul Laverly, preşedintele comitetului şcolii de acolo. În zilele ce-mi rămâneau aveam să mă pregătesc pentru începerea şcolii, adică pentru lunea următoare.

— Lacombe, am spus cu voce tare. Unde este Lacombe?

— În nord, spuse Jon din spatele ziarului. De ce?

— Acolo mă voi duce.

Ziarul fu coborât şi chipul lui Jon apăru din spatele lui.

— Să te duci? Pentru ce?

— La şcoală.

— Nu se poate.

— Aşa scrie aici – am şi bilet de tren.

— Dar este… Este la mai bine de o sută cincizeci de

kilometri depărtare. Nu se poate.

— Atât de departe?

— Sigur. Probabil că e o greşeală.

În acea clipă am realizat ce se întâmpla. Domnul Higgins se asigurase că voi pleca cât mai departe de Calgary. Se răzbuna, oare? Poate că spera să refuz detaşarea şi să mă întorc umilită în Est. Ei bine, nu-i voi da această satisfacţie.

— Sunt sigură că nu e nicio greşeală, Jon, am spus calm. Sună bine.

— Vrei să spui că te gândeşti…

— Desigur.

— Lacombe?

— Nu, de fapt locul se numeşte Pine Springs.

— Dar este departe, în zona rurală!

— Sună bine, am spus din nou.

— Este într-o zonă îndepărtată, de pădure. Sunt sigur că s-a făcut o greşeală. O să vorbesc cu Thomas.

— Nu, Jon, te rog, am spus în grabă. Vreau să primesc postul acesta.

Văzând uimirea din privirea lui, m-am grăbit să explic.

— O, îmi pare rău să vă părăsesc, pe tine, pe Mary şi pe copii. Am ajuns să ţin la voi foarte mult, însă cred că-mi va face bine. Nu-ţi dai seama? Am fost atât de protejată, de… De răsfăţată. Aş vrea să văd dacă-mi pot purta singură de grijă, dacă pot să fiu independentă.

— Eşti sigură?

Jon se uită la părul meu aranjat frumos, la mâinile fine cu unghii îngrijite şi la hainele mele elegante. I-am înţeles privirea.

— Sunt sigură, am spus eu cu fermitate.

— Ei bine, nu ştiu ce va gândi mama despre asta. Ar fi trebuit să rămâi sub protecţia mea.

— Mama nu va trebui să ştie… Încă.

— Dar…

— Desigur, va afla că mă întreţin singură, însă în ce priveşte distanţa dintre noi, nu cred că este cazul să-i provocăm îngrijorare.

— Încă nu sunt convins, însă dacă tu crezi…

— O, da. Chiar vreau să încerc, Jon.

Jon îşi ridică din nou ziarul, semn că discuţia era încheiată. Am rămas foarte liniştită, frământând în mână biletul de tren spre Lacombe.

— Ştii, tocmai m-am gândit la ceva, spuse Jon, ieşind din nou din spatele ziarului. Pine Springs – este ţinutul lui Wynn.

— Al cui?

— Wynn, tipul pe care l-ai văzut vorbind cu mine acum câteva zile, când ţi-ai făcut cumpărăturile. Îţi aminteşti?

Dacă-mi aminteam? Am încercat să par indiferentă.

— O, da, cred că ştiu despre cine vorbeşti. Nu este din Calgary?

— Nu chiar. Vine şi pleacă. În acea zi îl vizita pe fratele său, Phillip. Phillip a fost în spital, aici.

— O, înţeleg.

Mă simţeam cuprinsă de entuziasm şi obrajii mi s-au îmbujorat. Eram bucuroasă că Jon se afla din nou în spatele ziarului.

Mi-am luat scurta scrisoare şi de-acum binevenitul bilet de tren şi am îngăimat ceva despre faptul că mă voi apuca de împachetat, apoi m-am îndreptat spre camera mea.

Aşadar, prietenul lui Jon, Wynn, era din Pine Springs. Poate că voi avea plăcerea să-l întâlnesc la sosirea mea acolo. Jon nu mă prezentase acestuia, cu toate că avusese cu adevărat ocazia. Dacă înţelesesem bine codul fratelui

meu, asta însemna că Wynn era necăsătorit. Am zâmbit.

Gâsculiţă ce eşti! m-am dojenit. *Te porţi într-un mod pe care până şi Julie Tar considera copilăresc. Termină chiar acum cu prostiile astea*! *Nu ştiu ce te-a apucat*.

Totuşi nu m-am putut stăpâni să şoptesc, în timp ce frământam între degete biletul de tren:

— Mulţumesc, domnule Thomas Higgins.

8
NOUA ȘCOALĂ

Se apropia ziua plecării mele spre Lacombe şi mă simţeam deopotrivă entuziasmată şi tristă. Urma să-mi lipsească familia pe care tocmai mi-am găsit-o; Jon şi Mary îmi deveniseră foarte dragi, iar copiii erau atât de speciali. William stătea pe lângă mine ca să vadă cum îmi poate fi de ajutor, iar Sarah părea gata să plângă tot timpul cât mă privi împachetând. Kathleen insistă să mă ajute să împachetez rochia verde de catifea; îmi împărtăşise cât era de tristă că nu reuşise să mă vadă îmbrăcată cu ea în timpul şederii mele.

Am luat-o în braţe pentru ultima oară pe micuţa Elizabeth, iar ea îmi adresă cel mai frumos zâmbet de care era în stare. I-am sărutat obrajii catifelaţi, cu gropiţe, iar pe obraji mi se prelinse o lacrimă – sau două.

Mary îmi repetă la nesfârşit că eram oricând binevenită în casa lor.

— Te rog, imploră ea, vino ori de câte ori vei putea, chiar dacă şederea ta nu va fi decât pentru o noapte.

I-am promis că o să încerc.

— Şi dacă vei găsi…

— Totul va fi bine, sunt sigură.

Ştiam că mă invita să vin acasă dacă situaţia de acolo nu avea să-mi convină. I-am apreciat îngrijorarea, însă nu

doream să par neajutorată. Şi mai cred că doream să-i arăt domnului Higgins cu cine avea de-a face!

— Însă niciodată nu ştii la ce fel de familie găzduieşti, sugeră Mary cu glas şovăielnic.

— Sunt sigură că nu mă vor găzdui într-un cămin neprimitor, am spus, încercând să par încrezătoare. În realitate, aveam puţină încredere în preocuparea domnului Higgins pentru bunăstarea mea. Nu ştiam cât de departe va merge cu răzbunarea lui.

— Dar ţine minte… Spuse Mary şi am asigurat-o că o voi face. Jon mă conduse la gară, iar William, Sarah şi Kathleen veniră cu noi. Kathleen, foarte serioasă, mă întrebă:

— Mătuşă Beth, îţi vei aminti de mine dacă voi creşte cât timp eşti plecată?

— Sigur că da, scumpa mea, am asigurat-o. Dar n-o să stau departe atât de mult timp.

Răspunsul meu păru s-o liniştească.

— Mi-aş fi dorit să fii învăţătoarea *mea*, spuse William, strâmbându-se.

— Şi eu, spuse Sarah cu căldură. Urma să înceapă şcoala săptămâna următoare, luni şi, cu toate că aştepta cu nerăbdare evenimentul, avea şi unele temeri.

— Şi eu mi-aş fi dorit, am spus îmbrăţişându-i. Dar promit să vă scriu şi să vă povestesc totul despre Palm Springs şi elevii mei de acolo, iar voi îmi puteţi scrie despre noii dascăli şi prieteni de la şcoală.

Copiii se luminară la faţă când auziră de scrisoare.

După ce ne-am luat un ultim rămas-bun, am urcat în tren şi am ales un loc ce-mi părea relativ confortabil. Un bărbat ce trăgea viguros din ţigară, aşezat pe bancheta de pe partea cealaltă a culoarului, mă făcu să înţeleg că nu am făcut o alegere înţeleaptă, însă n-aş fi dorit să mă mut, ca să nu par nepoliticoasă. Soţia lui îl rugă să-şi stingă

ţigara; nu putea suporta să tragă în piept fumul acela urât mirositor. M-am simţit uşurată.

Am crezut că trenul nu va mai ajunge niciodată în Lacombe. Am mers ca melcul, oprindu-ne în toate locurile în care se aflau două sau trei case. Trenul şuiera, se balansa şi gemea parcă la nesfârşit, încercând să pornească după oprirea în gările acelea mici. Am poposit destul de mult într-un oraş numit Red Deer. Am privit cu interes în timp ce nenumărate platforme erau încărcate cu mărfuri – saci cu făină, lăzi nemarcate, ba chiar şi o sobă. În cele din urmă, după ce am fost sigură că mişcară din loc şi bagajul *meu*, ne-am continuat înaintarea lentă.

Peisajul se schimbase. Lăsasem în urmă preriile şi intrasem într-un ţinut împădurit. Ici-colo se vedeau locuri defrişate de localnici pentru cultivarea pământului. Pretutindeni erau stive mari de buşteni şi rădăcini de copaci, unele dintre ele înconjurate de câmpuri cultivate cu grâne.

Recolta era aproape gata de seceriş, iar mare parte din conversaţia tovarăşilor mei de călătorie se purta în jurul subiectelor precum producţie, calitate şi vreme. Erau lucruri necunoscute pentru mine, aşa că am fost foarte atentă la discuţii.

Trecuse bine de orele amiezii când conductorul trecu prin vagon strigând:

— Lacombe! Următoarea oprire, Lacombe.

Am început să-mi strâng lucrurile pe care le adusesem cu mine. Am aşezat cu grijă pacheţelele cu mâncare pe care Mary insistase să mi le dea. Le acceptasem fără prea mare tragere de inimă atunci, însă acum eram bucuroasă că nu-mi îngăduise s-o refuz. Mâncasem fiecare firimitură din prânzul pregătit şi fusesem recunoscătoare pentru el. Mi-am curăţat poala cu mâna ca să înlătur orice urmă de firimituri şi m-am ridicat

în picioare ca să-mi netezesc fusta.

Trenul scârţâi şi se opri cu o smucitură. Mi-am apucat bagajul şi am ieşit pentru a-l întâlni pe domnul Laverly. Înţepenită şi murdară după doar câteva ceasuri petrecute în tren, mă întrebam cum reuşisem să îndur acea călătorie de patru zile de la Toronto.

În timp ce coboram treptele, am scrutat în grabă cu privirea peronul, în căutarea unui bărbat care să semene cu un Laverly. L-am găsit uşor pe cel trimis să-mi vină în întâmpinare; era *cealaltă* persoană emoţionată de pe peron. M-am prezentat, iar el îmi sugeră să servesc o ceaşcă de cafea înainte de a porni la drum. El urma să-mi ia bagajele. Fiica sa, Pearlie, fu împinsă înainte cu îndrumarea de a mă conduce la ceainăria hotelului.

M-am bucurat să pot face câţiva paşi alături de Pearlie. Hotelul era aproape, iar fata mă conduse cu paşi repezi într-acolo.

Am găsit o masă în colţ şi după ce am comandat şi mi-am tras răsuflarea, am început să tăifăsuim. Am fost mulţumită să constat că Pearlie nu era timidă şi era gata să-mi dea orice informaţii aş fi dorit. Eram nerăbdătoare să aflu tot ce se putea afla despre Pine Springs.

— Cât de mult îţi place şcoala? Am întrebat-o, gândindu-mă că era o întrebare absolut normală din partea unei învăţătoare.

— Foarte mult, dar nu mi-a plăcut de ultima învăţătoare aşa ca aia dinainte. Dar, se grăbi ea să continue, după ce se uită la mine ca să vadă cum reacţionez la spusele ei, cel puţin a fost mai bună ca aia dinainte.

— Aveţi în fiecare an o altă învăţătoare?

— De cele mai multe ori. Una din ele a stat un an şi jumătate.

Ridică din umeri, ca şi când ar fi fost ceva normal.

— Cât de departe este Pine Springs?

— Tata spune că ne va lua o jumat de oră.

— Cum arată?

— Nu ştiu. N-am fost niciodată acolo.

Probabil că ochii mi se măriseră auzindu-i răspunsul.

— Nu locuieşti în Pine Springs?

— Nu. Locuiesc aici, în Lacombe.

— Dar credeam că tatăl tău mă va duce în Pine Springs.

— Aşa-i. Nimeni din Pine Springs n-are maşină, aşa că domnul Laverly l-a trimis pe tata să vă ducă acolo. Cu căruţa ia prea mult timp şi domnul Laverly a spus că după un asemenea drum – cu calul şi căruţa – v-aţi putea hotărî să faceţi cale întoarsă în Est. Şi el n-ar vrea asta.

— Înţeleg.

Am zâmbit gândindu-mă la felul în care apreciase domnul Laverly o doamnă din Est.

— Înseamnă că nu te numeşti Laverly.

— Nu! Ne cheamă Ainsworth.

— Locuieşti şi mergi la şcoală aici, în Lacombe?

— Îhî.

— Ai vreo idee câţi copii merg la şcoală în Pine Springs?

— Niciunul.

— Poftim?

— Şcoala-i nou-nouţă. Numa ce au construit-o. Au încercat să facă rost de învăţătoare, dar domnu' Higgins n-a reuşit niciodată să le facă rost de una. Au zidit şcoala acum doi ani – şi niciun dascăl. A venit şi toamna trecută, iar n-au avut dascăl. Anu acesta au. Domnu' Laverly părea tare bucuros. D-aia l-a rugat pe tata să vă duc acol' cu maşina. Tata este cam singurul de pe-aici care are o maşină bună, adăugă ea cu mândrie.

— Foarte frumos. Şi ce lucrează tatăl tău?

— Îi antreprenor de pompe funebre, iar afacerea i-a mers neobişnuit de bine – l-am auzit spunându-i mamei. Spune că-şi poate permite maşina de spălat nouă pe care şi-a dorit-o. Nu mai e nevoie să folosească vechiul măngălău.

Am zâmbit şi am încuviinţat.

— Mama ta se va bucura de asta.

Pearlie mă privi atentă. Îndată ce mi-am isprăvit ceaiul, se ridică de pe scaun.

— Ar fi bine să ne întoarcem. Tata probabil că a terminat de încărcat bagajele.

— Vii şi tu cu noi în Pine Springs? am întrebat, nădăjduind că va veni.

— Tre', spuse ea. Tre' să-l ajut pe tata să pornească maşina.

— Îl ajuţi? Şi ce faci?

— Trag de manete pân' porneşte.

Ne-am întors la gară şi l-am găsit pe tatăl lui Pearlie plimbându-se agitat de colo-colo. Înaintea lui, pe peron, erau aşezate bagajele mele. Am bănuit, după privirea pe care mi-o aruncă impiegatul, că el şi tatăl lui Pearlie avuseseră un schimb de cuvinte nu tocmai plăcut. Fără nicio introducere, tatăl lui Pearlie spuse:

— Vor trebui să rămână aici. N-am loc în maşină pentru atâtea bagaje.

— Dar am nevoie de ele! am protestat. Simt aici hainele mele şi…

— N-am ce face. Pot lua bagajul de mână, dar lăzile vor trebui să rămână aici. Cineva va trebui să vină să le ia cu căruţa.

Era hotărât, vedeam asta. În plus, avea dreptate. Nu era loc în maşină pentru lăzile mele.

— Am pus alelalte lucruri pe bancheta din spate. Poţi să şezi lângă ele.

Am făcut cum mi s-a spus. Impiegatul fu chemat printr-o mişcare a mâinii, primind instrucţiuni cu privire la lăzile mele. Curând, fură urcate pe un cărucior şi duse în mica clădire din lemn.

Pearlie îşi ocupă locul în spatele volanului, trăgând şi răsucind cu îndemânare tot felul de manete, în timp ce tatăl ei se apucă de treaba dificilă a manevrării motorului. Fu nevoie de un efort considerabil până când maşina porni. Bărbatul veni în fugă din faţa maşinii, intră şi o împinse la o parte pe Pearlie, chipul fiindu-i îmbujorat şi asudat din cauza efortului.

Ne-am început călătoria, strecurându-ne cu grijă pe drumurile micului oraş, ocolind bălţile, trecătorii şi căruţele trase de cai. Câinii erau fericiţi să urmărească acest neobişnuit mijloc de transport, lătrând şi dând să prindă cu colţii roţile, în timp ce ne escortară afară din oraş. Mi-am ţinut răsuflarea, temându-mă să nu lovim vreunul dintre ei, însă tatăl lui Pearlie conduse maşina ca şi cum câinii n-ar fi fost acolo.

Călătoria fu lungă, cu mult praf şi hârtoape. Drumul nu fusese făcut pentru viteză, iar tatăl lui Pearlie nu putea fi acuzat de aşa ceva. Însă, pentru a nu părea nerecunoscătoare, trebuie să spun că m-am bucurat că nu făcusem această călătorie în căruţă.

Am căutat cu privirea munţii mei îndrăgiţi, însă din locul în care ne aflam acum, am văzut doar dealuri acoperite cu copaci.

Am trecut pe lângă câteva locuri deschise ce fuseseră defrişate, pe multe dintre ele fiind grâne în diferite stadii de coacere. Pe unele întinderi am văzut păscând vite sau cai, ba chiar câteva oi. Cele mai multe dintre case şi hambare erau din buşteni; mi se păreau fascinante.

Eram pe punctul de a o atenţiona pe Pearlie, întrebând-o cât mai aveam până la destinaţie, când mi-am

adus aminte că nici ea n-avea de unde să ştie, din moment ce nu fusese niciodată în Pine Springs. Zece minute mai târziu, am cotit pe o alee şi am zărit în faţă o clădire din buşteni care, am presupus, trebuia să fie şcoala mea.

Am trecut pe lângă ea, am traversat zona cu iarbă veştedă şi ne-am oprit în faţa unei clădiri mai mici, aflată în spatele şcolii şi puţin mai la stânga ei.

— Am ajuns, strigă tatăl lui Pearlie, acoperind cu glasul său zgomotul motorului maşinii. Mi-am dat seama că nu intenţiona să-l oprească – evitând neplăcerea de a-l porni din nou. Nu-l învinovăţeam.

Probabil că în ochi mi se citi uimirea, căci omul strigă la mine:

— Locuinţa dascălului – aici vei locui.

Locuinţa dascălului? Mi-am adunat gândurile şi bagajele şi am ieşit din maşină. Însoţitorii mei nu-şi părăsiră locurile.

— Nu am cheie! am strigat prin fereastra maşinii.

— Cheie?

Se uita la mine de parcă nu auzise niciodată de un asemenea obiect.

— Da, cheie – ca să intru în casă.

— N-ai nevoie de cheie. Uşa nu are încuietoare. Cu bine, domniţă.

Îşi duse mâna la pălărie, împinse maneta şi maşina ieşi din curte zornăind şi pufăind.

I-am privit plecând. Pearlie flutură viguros din mână, iar eu am ridicat mâna, oferindu-i un salut anemic. Când dispărură dinaintea ochilor, mi-am adunat boccelele şi am încercat uşa. Tatăl lui Pearlie avusese dreptate; se deschise de îndată ce am atins-o şi am intrat în ceea ce urma să fie de acum noul meu cămin.

Mă aşteptasem să fiu găzduită într-una dintre casele din vecinătate. Un sentiment ciudat de frică mi se strecură

în suflet, însă mi-am spus să nu fiu prostuţă, că îmi va plăcea mai mult să locuiesc singură şi să fiu atât de aproape de şcoală.

Aflasem că locuinţa dascălului fusese construită iarna trecută ca un fel de stimulent pe care domnul Higgins urma să-l ofere celui ce va accepta să predea acolo. Eu eram primul locatar.

Am trecut printr-un hol şi am intrat într-o încăpere ce era o combinaţie între bucătărie şi cameră de zi. Un bufet mic se afla într-un colţ şi lângă el era o sobă foarte uzată. Un foc ardea înăuntru – probabil că cineva fusese aici nu cu multă vreme în urmă.

Un ceainic era aşezat pe sobă şi sfârâia domol şi vesel, scoţând un firicel tremurător de abur. Ceva legat de acel ceainic mă făcu să mă simt îndată mult mai acasă. Am simţit că mă liniştesc. Am aruncat o privire prin încăpere. Erau acolo o masă şi două scaune, toate drese şi proaspăt vopsite în verde. Două fotolii acoperite cu cuverturi cusute cu mâna şi o masă mică între ele alcătuiau camera mea de zi. Un fel de dulap era aşezat pe unul dintre pereţi. Puteam vedea de aici interiorul celei de-a doua încăperi şi, după studierea grabnică a primei încăperi, am trecut în cea alăturată, ca s-o văd mai bine. Aici se afla un pat şi o măsuţă de toaletă. Mobila părea uzată, însă curată. Salteaua de pe pat părea plină de cocoloaşe, însă era învelită într-o pânză nouă. O pernă nouă era aşezată la căpătâiul patului; m-am întrebat dacă nu cumva era umplută cu penele păsărilor din curtea vreunui vecin. O cuvertură colorată era împăturită frumos la picioarele patului.

Dându-mi seama că încă nu-mi lăsasem jos bagajele, m-am întors în prima încăpere şi le-am lăsat din mână pe un fotoliu. Ca într-o transă, m-am îndreptat spre sobă şi m-am uitat să văd dacă nu avea nevoie de mai multe lemne.

Niciodată nu mai întreţinusem focul în sobă şi nu aveam nici cea mai vagă noţiune despre felul în care funcţiona, însă nu era greu să-mi dau seama unde anume trebuiau puse lemnele.

Am privit în jur. Pe masă erau aşezate câteva lucruri, aşa că m-am îndreptat într-acolo. Un bileţel îmi atrase privirea şi m-am oprit să-l citesc.

Dragă domnişoară.

Ne-am gândit că veţi fi obosită şi flămândă după călătorie, aşa că v-am lăsat câteva lucruri. Vă vom face mâine o vizită pentru a vedea dacă mai aveţi nevoie de ceva. Nădăjduim să vă placă aici. Suntem tare bucuroşi că aţi venit.

Martha Laverly

Pe masă se aflau recipiente cu ceai, zahăr, cafea şi sare, brânză, pâine proaspătă şi chec. M-am îndreptat spre bufet şi am deschis uşile. Mă salutară o colecţie de farfurii desperecheate şi oale. Am luat de acolo un ibric maroniu cu capacul ciobit, o ceaşcă albastră cu un trandafir pe ea, am pus-o pe o farfurioară galbenă şi mi-am pregătit ceaiul.

În timp ce acesta se opărea, am deschis cealaltă uşă a bufetului şi am găsit tot felul de mirodenii pentru gătit, aşezate în cutii mici. Pentru că niciodată nu petrecusem mult timp în bucătărie, m-am bucurat că acestea aveau etichete.

Pe bufet se afla o cratiţă plină cu apă şi în apă erau trei borcane. Într-unul era smântână, în celălalt lapte şi în al treilea, unt. *Deci aşa se păstrează lucrurile atunci când nu ai răcitor*. Mi-am vârât degetul în apă şi am fost surprinsă de cât era de rece.

Pe lada de lângă uşă se afla o găleată cu apă şi un polonic mic, un lighean şi un vas mic în care era o bucată de săpun. Am turnat puţină apă în lighean şi m-am spălat pe mâini. Dându-mi seama că nu aveam niciun prosop de

care să mă şterg până îmi ajung lăzile, am ieşit şi mi-am scuturat apa de pe mâini, apoi am făcut câţiva paşi înainte şi înapoi, frecându-le uşor una de cealaltă până când toată apa se evaporă.

Ceaiul era gata când m-am întors. Am tăiat o felie de pâine proaspătă şi am uns-o cu unt, apoi am tăiat o bucată generoasă de brânză. Îndreptându-mă spre fotoliul gol, m-am aşezat ca să-mi iau gustarea. Ce gust bun aveau ceaiul şi pâinea proaspătă! Nu-mi aminteam să mă fi bucurat vreodată de o mâncare atât de gustoasă.

Mintea începu să mi se limpezească şi mi-am studiat noua locuinţă cu un ochi critic. Ferestrele erau încadrate de perdele albe, scrobite. Masa era acoperită cu o faţă de masă albă, din acelaşi material, însă brodată. Pereţii erau goi, cu excepţia unui calendar. Pe duşumeaua simplă, de lemn, erau aşezate covoare mici, rotunde şi colorate. Mobila era uzată, evident. Studiind-o, m-am întrebat cine renunţase la ea pentru a mobila locuinţa dascălului. Oare fusese un sacrificiu pentru ei? Mi-am aşezat pe masă ceaşca goală şi m-am dus din nou în dormitor.

Perdelele de acolo erau din acelaşi material aspru. Încă două cuverturi erau împachetate şi aşezate pe un raft prins în perete. Erau făcute în casă, din bucăţi de ţesătură luată din haine uzate. Lucrate cu îndemânare şi măiestrie, era o plăcere să priveşti la ele. Am admirat cusăturile şi am apreciat timpul pe care l-a luat realizarea lor. Trei covoraşe erau risipite pe duşumea, unul în faţa patului, unul în faţa măsuţei de toaletă şi al treilea la uşă. O oglindă crăpată la unul din colţurile de jos era agăţată pe perete.

Aşadar, nu voi sta în gazdă, mi-am spus din nou. *Voi locui singură, în căsuţa aceasta din buşteni*.

M-am întors la fotoliul meu cu ghemotoace şi mi-am mai turnat o porţie de ceai. Am privit în jur, la cuibul meu

decorat cu obiecte vechi, simţind un profund respect pentru cei care se străduiseră atât de mult şi sacrificaseră atât de multe pentru a mă aduce aici. Sentimentul apropiat de panică mă părăsi şi în mintea şi sufletul meu se strecură un sentiment de călduroasă înrudire cu aceşti oameni temerari. Mă simţeam aproape fericită gândindu-mă la vecinii mei încă necunoscuţi. Î*i voi iubi pe copiii lor şi îi voi învăţa cât de bine voi putea*, am hotărât în acea clipă şi în acel loc.

Am zâmbit şi, sorbind din ceaiul fierbinte, am spus:

— Mulţumesc, domnule Higgins. Nu mi-ai fi putut face parte de o situaţie mai plăcută.

Abia când m-am ridicat pentru a căuta un lighean şi apă fierbinte ca să spăl vasele, am observat cratiţa acoperită ce fierbea la foc domol pe marginea sobei. Am ridicat capacul şi am amestecat în ea. Mirosea delicios şi, cu toate că-mi stâmpărasem foamea cu pâine şi brânză, nu m-am putut abţine să nu-mi pun o porţie mică. *Era* delicioasă. Restul avea să rămână pe mâine, la cină.

9
PUSTIA

Am petrecut restul zilei, până la lăsarea întunericului, explorând noul meu domeniu. În afară de şcoală (a cărei uşă era bătută în cuie) şi casă, mai era acolo un şopron pentru lemne, un grajd mic şi două toalete, pe uşile cărora scria „băieţi” şi „fete”. În curte se afla o pompă – şi mi-am dat seama că aceea urma să fie sursa mea de apă. Neputând să rezist tentaţiei, am probat-o. Apa ieşi după multă vreme. Mi-am pus mâna sub jetul de apă şi era atât de rece, încât m-am cutremurat. M-am aşezat pe mica platformă ca să-mi trag răsuflarea, atingându-mi cu mâna rece obrajii şi fruntea.

Curtea pe care o explorasem avea nevoie de îngrijire însă, desigur, nu avusese cine s-o facă. Iarba înaltă fusese cosită recent, însă nu fusese strânsă şi începuse să se usuce. Mirosea a mucegai şi insectele îi dădeau târcoale.

Am aruncat o privire pe una dintre ferestrele şcolii şi am zărit câteva mese de diferite mărimi, mai noi sau mai vechi, o sobă pântecoasă aproape de uşă şi catedra dascălului în faţa unei table mari de scris.

Nu m-am întors în casă decât la apusul soarelui. Era o privelişte splendidă. Mă întrebam dacă nu cumva pentru mine era acel spectacol sau era un lucru obişnuit. Rareori văzusem o scenă atât de încântătoare; culorile aprinse împodobeau cerul cu nuanţe pe care nu am cuvinte să le descriu. Păsările îşi cântară ultimele triluri din zi înainte să se vâre în culcuş, iar întunericul încă ezita să se lase. *Acum*, m-am gândit, *înţeleg cuvântul „amurg”. A fost creat pentru acest ceas – în acest ţinut*.

Aerul începu să se răcorească şi, în cele din urmă, se lăsă întunericul. M-am îndreptat încet spre micuţa mea oază, dorindu-mi să dau glas cântecului ce răsuna în inima mea – abţinându-mă însă. Lumea aceasta era atât de paşnică, atât de armonioasă.

Am zăbovit lângă una dintre ferestrele şcolii, încercând să mai privesc pentru ultima dată înăuntru, când un urlet îngrozitor, ce-ţi îngheţa sângele în vine, sfâşie liniştea serii. Aveam impresia că mi se strecurase în sânge, umplându-mă de spaimă şi de cutremur. Urletul nici nu apucă să se stingă, când se auzi un altul – şi un altul.

În acea clipă parcă am prins viaţă. O haită de lupi! Şi chiar în curtea casei mele! Adulmecaseră sânge proaspăt şi porniseră la vânătoare.

Am luat-o la fugă spre uşa casei, rugându-mă ca Dumnezeu să-i ţină locului până când voi ajunge să intru. Picioarele mi se împleticiră în iarba proaspăt cosită şi am

căzut în mâini şi în genunchi. Cu un strigăt, m-am târât îngrozită, fără să mai pierd timpul pentru a mă ridica în picioare. Tulpinile de iarbă şi buruieni retezate îmi pătrunseră în palme, însă am continuat să înaintez. Un alt urlet străpunse întunericul.

O, Dumnezeule! am strigat cu lacrimi ce mi se prelingeau pe obraji.

Urletele erau pretutindeni în jurul meu de acum. Începuseră cu un solo, iar acum se transformaseră într-un cor. Ce-şi spuneau oare unul altuia? Eram sigură că discutau despre iminentul meu sfârşit.

Am ajuns cumva la uşă şi m-am târât înăuntru. M-am ridicat cu greu în picioare şi m-am lipit cu spatele de grilajul din lemn. Mă aşteptam din clipă în clipă la un atac. N-am auzit niciun zgomot de picioare apropiindu-se în goană, ci doar urlete, din când în când. Însă Julie spusese că lupii din Vest erau precum pisicile de tăcuţi, tăbărând pe neaşteptate asupra victimelor lor.

Mi-am ridicat privirea spre ferestre. Ferestrele! Oare puteau ataca prin sticlă?

M-am smuls de lângă uşă, verificând dacă nu cumva aveau vreo încuietoare. Era un fel de încuietoare – un cârlig. Total nepotrivite pentru un lup de o jumătate de tonă.

Julie spusese că erau animale uriaşe, cu ochi roşii, fălci ce păreau a rânji răutăcios şi un păr lăţos în jurul grumazului, făcându-i să semene cu nişte ticăloşi îmbrăcaţi în haine groase, cu guler din blană de castor.

Cu degete tremurânde, am prins cârligul la uşă şi m-am grăbit spre bucătărie. Oare ce-i ţinea la distanţă? Poate că dacă aş fi acoperit geamurile cu pături, mirosul sângelui cald nu va ajunge atât de repede la ei. Ce spusese Julie? Asta era – focul. Focul era cam singurul lucru ce-i ţinea la depărtare.

M-am îndreptat grabnic spre sobă. Era rece, focul se stinsese.

— Trebuie să aprind focul – trebuie! am hohotit disperată şi am început să arunc hârtie şi vreascuri în vatră. Ştiam că acestea fuseseră lăsate ca să le folosesc dimineaţa următoare, însă eu aveam nevoie de ele *acum*.

Degetele îmi tremurau în încercarea de a aprinde chibritul, în timp ce o nouă explozie de urlete sfâşie văzduhul. Nu păreau să se fi apropiat, dar poate că asta era strategia lor de a-şi surprinde victimele nepregătite. Poate că unii dintre ei rămăseseră în urmă urlând, în timp ce alţii se strecurau în tăcere pentru a ataca.

Hârtia începu să ardă, în cele din urmă, aşa că am aruncat vreascurile grămadă deasupra ei. Flăcările înfometate le consumară îndată. Am pus capacul la gura sobei. Spre disperarea mea, aveam impresia că nu exista deloc foc în sobă, singura dovadă fiind puţină căldură ce începuse să radieze din metalul negru al sobei.

Nu-l pot acoperi – nu pot, altfel nu mă voi putea proteja, mi-am spus înlăturând capacul. Flăcările se înteţiseră acum, aşa că am adăugat şi mai multe lemne.

Fumul începu să umple odaia şi, în timp ce m-am ghemuit lângă sobă, cât mai aproape de flăcări cu putinţă, am început să tuşesc. Mi-am scos batista din buzunarul fustei şi mi-am acoperit gura. Atunci mi-am dat seama că rochia îmi era sfâşiată şi-mi atârna în jurul taliei. Fusta aproape se desprinsese de corsaj. Probabil că asta se întâmplase în timp ce mă târâsem frenetic pe genunchi.

Am continuat să alimentez focul şi să mă ghemuiesc cât mai aproape de el, tuşind şi lăcrimând din cauza fumului. Dintr-odată mi-am dat seama că trecuseră câteva minute de când nu mai auzisem un urlet. Să fi fost o păcăleală? Plecaseră sau doar aşteptau să mă îndepărtez de foc? îmi doream să fi studiat mai îndeaproape

obiceiurile animalelor din pustietate, aşa cum insistase Julie. Fusese o nesăbuinţă din partea mea să mă aventurez nepregătită într-un asemenea loc. N-aveam nici măcar o armă – nici nu ştiam să folosesc aşa ceva.

Inima îmi bătea cu putere în liniştea ce se aşternuse. Am auzit o bufniţă ţipând de câteva ori, apoi şi aceasta se pare că plecase. Am rămas lângă foc, neîndrăznind să mă duc la fereastră ca să privesc afară.

Curând, pe cer se ridică o lună plină. Era portocalie, ca un dovleac de toamnă. Am rămas unde eram şi, printre accese de tuse, am privit stăruitor la umbrele ce înconjurau copacii din partea îndepărtată a curţii. Vedeam foarte bine afară, în timp ce luna se ridica din ce în ce mai mult pe cer, însă deşi mi-am mijit ochii până la usturime, n-am văzut nimic mişcându-se. Apoi, spre uimirea mea, două căprioare ieşiră fără teamă din umbră, păşind în curte. Începură să pască, nepăsătoare, iarba cosită. Aceasta era prima mea încurajare. Cu siguranţă, căprioara n-ar ieşi la loc larg cu atâta îndrăzneală dacă prin preajmă s-ar fi aflat o haită de lupi. Dar oare lupii se puteau ascunde atât de bine încât căprioarele să nu-i simtă? Direcţia vântului – nu-i aşa? Animalul de pradă stătea la pândă în funcţie de direcţia vântului. Oare bătea vântul? Din nou mi-am încordat privirea şi auzul, însă nicio frunză nu se mişca; nu auzeam nici măcar un fâlfâit de aripi în liniştea nopţii.

Am continuat să alimentez focul. Fumul din încăpere devenise aproape de nesuportat. Nu puteam lăsa focarul neacoperit niciun minut mai mult, altfel mă sufocam. Cu batista şi poalele fustei la gură şi nas, abia puteam respira aerul din încăpere. Ochii îmi lăcrimaseră atât de tare, încât batista îmi era udă leoarcă.

Ce puteam face? Dacă acopeream vatra, focul nu mai putea fi văzut, însă lăsându-l descoperit aveam să fiu în

curând nevoită să ies afară din cabană. Poate că asta îşi doreau şi lupii. Poate că ştiau că nu voi putea suporta prea mult fumul din încăpere.

Poate că erau adunaţi la uşa mea chiar în clipa asta, aşteptând să ies din casă clătinându-mă şi căzând direct în fălcile lor. Mă străduiam să găsesc un mijloc de supravieţuire. *Lampa*, mi-a venit în minte dintr-odată. *Lampa ar putea înlocui focul*.

Am căutat pe bâjbâite lampa şi chibriturile. Când flacăra se aprinse, am văzut încăperea plină de un fum albăstrui. Nici nu era de mirare că nu puteam respira.

Am privit în jurul meu deznădăjduită. Nu dispuneam de niciun mijloc de apărare şi era foarte târziu. Pe lângă casa mea nu trecea nimeni la ceasul acela. După poziţia lunii, am bănuit că jumătate din noapte se scursese. Mă durea tot trupul din cauza oboselii şi a fricii, iar mâinile şi genunchii mă usturau din cauza zgârieturilor şi a vânătăilor. Ce puteam face?

Dintr-odată, mi-am dat seama că nu puteam face *nimic* şi că era o nebunie să pretind că m-aş putea apăra.

Am vârât încă câteva lemne în sobă, mi-am aşezat lampa pe masa de lângă fereastră şi m-am dus în dormitor. Undeva, în cele câteva bagaje pe care le aveam, se afla o cămaşă de noapte, însă nu m-am deranjat s-o caut. Am tras perdeaua la fereastră şi mi-am scos rochia ruptă şi murdară. Am lăsat-o să cadă la pământ şi la fel am făcut şi cu unul dintre jupoane. Am rămas îmbrăcată doar cu un singur jupon. M-am îndreptat spre pat şi am întins pe el una dintre cuverturi. Niciodată nu dormisem fără cearşafuri şi, dacă împrejurările ar fi fost altele, lucrul acesta m-ar fi deranjat. Nu şi acum. Eram pe punctul de a mă vârî în pat când mi-am amintit de pânza curată întinsă peste saltea. Mi-am ridicat fusta de jos şi mi-am şters cu grijă mâinile şi picioarele cu ea. Apoi am lăsat-o pe

duşumea şi mi-am tras cuvertura pe cap.

— Doamne, m-am rugat, am făcut tot ce-am ştiut să fac. Va trebui să preiei Tu controlul din clipa asta.

Lipsa de aer de sub pătură nu era mai de dorit decât fumul din încăpere. Curând, am fost silită să-mi scot afară nasul, ca să pot respira. În cele din urmă, am reuşit să adorm printre accese de tuse.

10
LARS

Când m-am trezit, dimineaţa următoare, soarele era deja pe cer. M-am trezit tuşind şi mi-au trebuit câteva minute ca să-mi limpezesc mintea şi să realizez ce se întâmplase. O privire la hainele ce stăteau grămadă pe duşumea a fost îndeajuns pentru a-mi aminti.

Frica şi panica dispăruseră. Julie mă mai informase că lupii nu stăteau la pândă în lumina zilei. Am dat la o parte cuvertura şi mi-am mişcat picioarele, în încercarea de a mă da jos din pat; însă le simţeam înţepenite şi mă dureau. Mi-am adus aminte de genunchii plini de vânătăi şi mi-am dat seama că ar fi trebuit să mă îngrijesc de ei ca lumea înainte să mă fi dus la culcare. M-am ridicat încet şi mi-am ridicat juponul ca să-mi examinez rănile. Zgârieturile erau înroşite şi umflate, însă niciuna nu părea adâncă. Le trebuia câteva zile să se vindece. Mi-am întors mâinile cu palmele în sus şi m-am uitat la ele, constatând şi la ele acelaşi lucru. Însă am fost uimită să văd cât erau de murdare. Mânjită cu pământ şi funingine, m-am cutremurat la gândul că m-am dus la culcare în halul ăsta.

M-am dat jos din pat încet, cuprinsă de durere şi am pornit şontâc-şontâc să deschid toate ferestrele, încercând să alung fumul ce stăruia cu încăpăţânare. Apoi m-am spălat cât am putut cu apă rece şi m-am şters cu cea mai

curată parte a rochiei murdare.

Zgârieturile mă usturau în timp ce încercam să le curăţ de noroi cu bucata de săpun, tamponându-le pentru a se usca. Îmi doream să fi avut inspiraţia să aduc cu mine o cremă. Pentru că nu aveam niciuna, mi-a trecut prin minte să pun puţină smântână din borcan, adusă pentru gătit. Smântână a calmat puţin usturimea. M-am îmbrăcat şi mi-am aranjat părul cum am putut mai bine. Avea nevoie de o săpuneală bună după călătoria în maşina familiei Ainsworth şi fumul din seara precedentă.

Abia îmi rânduisem lucrurile, făcusem focul şi pusesem apa pentru cafea la fiert, când am auzit o bătaie în uşă. Mă pregătisem să ies până la şopron ca să-mi umplu lada pentru lemne. Arsesem aproape toate lemnele ce se aflau în lada mare de lângă soba din bucătărie, în efortul de a-i ţine pe lupi deoparte de uşa mea. *Cred* că O*amenii aceştia au nevoie de o grămadă de lemne pe timpul iernii – cu lupii, zăpada şi toate celelalte*, mă gândeam, în clipa în care am auzit bătaia în uşă.

Am deschis uşa şi am dat cu ochii de un băieţandru care avea, după părerea mea, în jur de opt sau nouă ani. Era îmbrăcat în pantaloni cârpiţi de dril şi o cămaşă de bumbac proaspăt călcată. Părul blond îi era niţel zbârlit, însă faţa pistruiată îi strălucea după spălarea matinală cu apă rece.

— Buna dim ’neaţa, spuse el zâmbind timid, încercând să-şi înfrângă stânjeneala.

— Bună dimineaţa, am răspuns, atât de bucuroasă încât l-aş fi strâns în braţe. Probabil că citise pe chipul meu încântarea, căci zâmbetul i se lărgi.

— Intră, i-am spus zâmbind. Eu sunt domnişoara Thatcher.

Păşi în încăpere stânjenit, privind cu timiditate în jur pentru o clipă, apoi hotărî să spună pentru ce venise.

— Mami m-a trimis să văd dacă pot ajuta în ceva.

Avea un accent pronunţat, scandinav.

La ceva, corectă mintea mea de dascăl, însă am trecut cu vederea.

— Este foarte frumos din partea ta, am spus.

— Pot aduce lemn şi apa şi orice, continuă băiatul.

Apoi se opri şi adulmecă.

— Fum, spuse el simplu. Aţi vut problem cu focul?

— O să se aerisească îndată, l-am asigurat, nedorind să dau vina pe vechea şi vrednica sobă, însă neştiind cum să aduc în discuţie chestiunea lupilor.

Aroma cafelei îmi făcu stomacul să se strângă de foame.

— Înainte de a-mi aduce lemne şi apă, n-ai vrea să luăm împreună micul dejun?

— Mulţumesc, da în mâncat deja.

— Atunci, să spunem că este prânzul, am sugerat, iar băiatul râse. Stai jos, i-am spus, arătând spre scaunele verzi. Alege.

Păşi spre cel mai apropiat şi se aşeză. Am întins unt pe patru felii de pâine, acoperindu-l cu gem de căpşuni, am turnat în cană lapte pentru el şi cafea pentru mine şi m-am aşezat la masă, alături de el. Mi-am plecat capul şi am rostit o scurtă rugăciune de binecuvântare; ochii lui nu trădau surpriza. Pâinea şi gemul erau delicioase, iar băiatul se pare că le savură la fel de mult ca şi mine.

— Lampa tot arde, spuse el deodată.

Pe lumina zilei nu observasem. Fitilul se consumase, iar flacăra era mică. Mi-am simţit obrajii îmbujorându-se, însă fără vreun comentariu, băiatul se aplecă să stingă flacăra fremătândă.

Mă întrebam cum să deschid discuţia, ca să ajungem să ne cunoaştem mai bine. Însă rezolvă el problema asta.

— Locui la ferma d’acolo, începu el, arătând cu

degetul spre nord-est. Dacă nu era copacii, aţi vedea bine casa şi g ajdu nostru.

Asta era o veste bună. Nu ştiam că aveam vecini atât de aproape.

— Vei fi şi tu unul dintre elevii mei?

— Adică, dac o să vin la şco la?

— Da.

— Eu şi sur de mele, Else şi Olga – şi frate-meu, Peter.

— Ce frumos, am spus din toată inima. Şi cum te cheamă?

— Lars – Lars Peterson. Fost numit după bunicu' meu.

Îmi dădeam seama din felul în care spusese aceste cuvinte că era mândru de asta.

— Şi cum îl cheamă pe tatăl tău?

— Henry Peterson. Pe m-am o cheamă Anna.

— Şi în ce clasă *vei fi*, Lars?

— Nu şti încă. N-am fost niciodată la sco ta, da' tata încerca să înveţe pe noi litere şi cuvinte. Mama nu ştie inc bine cuvintele pe 'ngleza. Tata a studiat engleza puţin când a venit aici. Mama a venit şase luni mai la ziu cu noi, cei mici, şi n-avut timp de învăţat. Da' ştie bine cif ele. Cif ele nu-s foarte diferite de la ţara la ţară, cred.

Am încuviinţat şi am zâmbit, însă mă gândeam cât de trist era că un copil de aproape zece ani nu fusese niciodată la şcoală.

— Eram destul de mic când am venit din ţara veche, continuă Lars. Olga nu împlinise încă trei ani, iar gemenii erau bebeluşi.

— Câţi ani au acum?

— Olga are şapte-jumate, iar Else şi Peter au împlinit şase.

— Şi tu?

— Io am noua ani.

Îşi şterse ultimele firimituri de pe obraji şi se ridică.

— Mai bin aş duce lemnele, spuse el, aproape că nu mai aveţi deloc.

M-am bucurat că nu spusese nimic despre cantitatea enormă pe care o consumasem.

— Mulţumesc pentru mic… Prânzul atât de bun, isprăvi el zâmbind. Întâi v-aduc apă proaspătă.

M-am dus să-i aduc găleata pentru apă, golind ce mai era înăuntru în recipientul de pe sobă.

— Lars, am spus.

Trebuia să aflu, însă nu ştiam cum să întreb.

— Cum se descurcă oamenii de aici cu lupii?

— Lupi?

Păru surprins şi încurcat. Apoi răspunse încrezător:

— Nu avem lupi.

— Dar i-am auzit noaptea trecută. Şi dacă ferma voastră este atât de aproape, probabil că i-aţi auzit şi voi.

— O, aia. Ăia-s coioţi.

— Coioţi?

— Da, animale prostuţe. Tata zice că sunt mult fricoşi. Se sperie şi de umbra lor. Nu sunt în stare să atace decât cel mult o găină sau un şo rece.

— Dar urletul lor…

— Fac o gălăgie…!

Ochii îi sclipiră.

— Îmi place să îi ascult. Ai impresia că simt atât de aproape şi urla toţi deodată şi…

— Aşa este, par a fi foarte aproape, am intervenit, cutremurându-mă. Şi nu atacă niciodată oamenii?

— Nu, coioţii nu fac asta. Se sperie de orice – mai ales de oameni. Fug cu coada între picioare. Odat am încercat să mă furişez mai aproape, ca să-i văd mai bine, da’ cum te dai mai aproape, cum o tulesc cât pot.

M-am simţit uşurată şi stânjenită gândindu-mă la teroarea îndurată în timpul nopţii. Coioţi – coioţi inocenţi şi gălăgioşi! Umilinţa îmi îmbujoră obrajii.

Lars se întoarse dintr-odată spre mine, ducând în mână găleata goală.

— Domnişo ra Thatcher, ştiţi ceva? Când eram mic, mi-era şi mie frica de ei. Stătam în pat cu capul sub pătură – asudam şi plângem.

Se îmbujoră uşor.

— Apoi, tata îmi spus că sunt fricoşi. Că dacă-i vom întâlni dintr-odată, ei ar fi mai speriaţi decât mine. Tata spune că o să facă rost de doi câini, ca să-i alunge pe coioţi de lângă găini – numa la găini le e teamă de ei.

Dădu să plece, apoi se întoarse spre mine.

— Nu spuneţi la nimeni, aşa-i – că mi-a fost frică de aceste animale prostuţe?

— Nu, nu voi spune nimănui. Nimeni nu va afla – de asta poţi fi sigur, i-am promis.

Părăsi încăperea uşurat.

N-o să spun, mi-am zis, *nici despre statul sub pătură*, despre *frică*, *despre foc sau lămpi aprinse – n-o să spun nimic*, *niciodată*.

11
FAMILIA PETERSON

După ce Lars se întoarse cu găleata cu apă proaspătă, începu să crape lemne. Nu se opri decât la avertizarea mea că nu aveam să mai pot ieşi din casă dacă îmi mai aducea multe. El zâmbi larg, apoi tăie vreascuri mici pentru aprins focul. Am vrut să-i ofer un bănuţ, însă oarecum simţeam că n-ar fi corect în ochii mamei care-l trimisese să mă ajute: aşa că, în schimb, i-am pregătit câteva felii de pâine cu gem. Şezu pe treptele casei şi le

mâncă, iar eu m-am aşezat lângă el.

— Câţi elevi crezi că o să am?

— Cam optsprezece sau nouăsprezece, sau mai mulţi, dacă vin şi băieţii mai mari.

Douăzeci de elevi, poate, de toate vârstele şi abilităţile. Pare o sarcină copleşitoare.

— Avem pupitre doar pentru şaisprezece, aşa că ceilalţi vor trebui să şadă pe băncuţe, la mese, continuă Lars.

— Şi cine va face rost de mese şi bănci? l-am întrebat, ştiind că avea dreptate în privinţa pupitrelor. Le numărasem seara precedentă, însă nu văzusem mese şi bănci.

— Domnu' Laverly l-a rugat pe domnu' Johnson să le facă. Îi… Constructor.

Am zâmbit.

— Am înţeles. Crezi că vor fi gata luni?

— Ar trebui.

Lars înghiţi şi ultima îmbucătură.

— Trebui să plec. Mami are nevoi de mine. Mulţumesc pentru pâine şi gem. O, da. Mama spune să veniţi la cina în seara asta. La ora şase. Pe acolo – peste câmp. Puteţi veni?

— Voi fi încântată.

Se încruntă uşor.

— Asta inse mna că veţi veni?

— Voi veni.

— Bine.

Şi, cu un zâmbet, se întoarse să plece.

Mulţumesc pentru lemne şi apă, am strigat în urma lui.

Am petrecut restul zilei făcându-mi inspecţie în micul cămin, făcând o listă cu lucrurile pe care trebuia să le cumpăr şi dorindu-mi cu disperare să fi avut lăzile cu mine.

Domnul Laverly nu veni în vizită, aşa cum nădăjduisem şi nu ştiam unde sau cum să-l contactez.

Cu douăzeci de minute înainte de ora şase, mi-am netezit părul, rochia şi am pornit în căutarea familiei Peterson. Lars avusese dreptate. Îndată ce am trecut de pâlcul de copaci din spatele proprietăţii pe care se afla şcoala, le-am văzut ferma pe coasta colinei din faţă. Uneori, trecând prin crânguri, o pierdeam din vedere, însă mă orientasem bine; casa era acolo unde mă aşteptasem să fie, ori de câte ori ieşeam la loc larg.

Anna Peterson mă întâmpină cu un zâmbet plin de căldură. Vorbea o engleză stâlcită şi cu un accent pronunţat, însă ochii îi râdeau când făcea haz de propriile-i greşeli.

— Suntem atât bucuroşi ai venit. Avem nevoie mult de şco la – ca asta micii să nu vorbesc deloc ca mine.

Domnul Peterson mă primi la fel de amabil, iar căldura prieteniei lor îmi înlesni comunicarea cu ei. Olga şi Peter erau foarte timizi. Else era puţin mai îndrăzneaţă, cu toate că îşi pleca degrabă privirea în pământ ori de câte ori mă adresam ei.

Ana era o bucătăreasă pricepută. Cu ingredientele simple din bucătăria ei făcuse o mâncare absolut delicioasă. Era tare bine să pot lua masa din nou alături de o familie.

Seara se scurse repede şi înainte de a-mi da seama, soarele coborî până deasupra coroanei copacilor. Amurgul se lăsa peste pământ şi m-aş fi simţit mulţumită să mă ghemuiesc şi să torc ca o pisică.

— Trebuie să plec, am anunţat. Nu mi-am dat seama – curând se face întuneric şi nu cunosc drumul foarte bine.

— Lars vine cu tine. El şti bine drum.

Am acceptat cu recunoştinţă tovărăşia lui Lars.

Doamna Peterson insistă să-mi dea un coş cu

mâncare – lapte, smântână, unt, ouă, pâine şi legume proaspete din grădina ei. Am încercat să-i explic că încă mai aveam lapte şi smântână.

— Arunca lapte. Nu-i mai bun, insistă ea. Lăsat smântâna pentru când coace, poate. Tu face multe lucruri bune cu smântână. Vom trimite mai multe lucruri cu Lars la şcoală.

— M-aş bucura să pot cumpăra…

— Nu cumpără. Cadou. Eu bucur tu eşti aici. Acum băieţi şi fete mele învaţă – învaţă să vorbe se, să scrie. Eu nu pot învăţ la ei – nu ştiu. Acum ei învaţă pe mine.

— O să-ţi arăt, mama, spuse Else. O să-ţi arăt tot ce învăţ.

— Da, mic învaţă pe mare, zâmbi doamna Peterson, punându-şi afectuos mâna pe creştetul capului Elsei. E bine.

Am pornit împreună cu Lars, păşind încet în lumina amurgului. I-am îngăduit, la insistenţele lui, să ducă coşul. Îl iubeam deja – pe el şi pe familia lui – şi abia aşteptam ziua de luni ca să îi întâlnesc şi pe ceilalţi copii din comunitate.

Ne aflam cam la jumătatea drumului când un urlet cunoscut de acum, însă nu mai puţin înfricoşător, sfâşie liniştea. Primul meu impuls fu să-mi ridic poalele fustei şi s-o iau la goană spre casă, însă m-am abţinut. Sunt sigură că mi se scursese tot sângele din obraji. Mi-am dus mâinile la piept. Lars, însă, nu păru să observe. Îmi povestea despre viţelul lor de la vaca Holstein şi nici măcar nu-şi întrerupse fraza.

Urletul se auzi din nou şi fu acompaniat de multe altele. Lars doar îşi ridică glasul, ca să se facă auzit în hărmălaie. M-am străduit din răsputeri să-mi păstrez calmul. În cele din urmă, probabil că Lars îmi observă reacţia căci spuse:

— Coioţii ăştia prostuţi. Tare gălăgioşi sunt. Parcă sunt dincol de dâmbul ăsta, da's departe, pe câmp.

Apoi îşi continuă istorisirea.

Cuvintele simple ale lui Lars mă liniştiră, iar bătăile inimii îmi reveniră la normal.

Când am ajuns acasă, Lars intră în încăpere împreună cu mine. Găsi chibriturile şi aprinse lampa, apoi scoase mâncarea din coş şi o aşeză pe micul meu bufet.

— Vă trebui foc?

— Nu în seara asta. E destul de cald şi n-o să stau trează prea mult.

Începusem să mă simt istovită după noaptea trecută.

— Acuma plec, spuse Lars.

Se îndreptă spre uşă, cu coşul în mână.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Lars, pentru că m-ai condus acasă – şi ai cărat coşul.

Niciodată nu va realiza cât de importantă fusese prezenţa lui pentru mine când coioţii începuseră să urle.

— Sunteţi bun venit, zâmbi el.

— Mi-aş dori să-ţi pot da câteva cărţi ca să le iei acasă – să citiţi, tu şi surorile tale, dar n-am niciuna aici. Toate lucrurile mele sunt în lăzi şi trebuie să-l întâlnesc pe domnul Laverly înainte de a le aduce.

— Trebuie vorbit cu domnu' Laferly? Unde sunt lăzile?

— În Lacombe. În maşina cu care am venit nu era loc pentru ele.

— Vă trebui?

— Categoric, am spus ferm.

El încuviinţă, apoi flutură din mână, zâmbi şi deschise uşa.

— No pte bun, domnişo ra Thatcher.

— Noapte bună, Lars.

L-am privit păşind în lumina blândă a amurgului.

Curând luna avea să se înalţe pe cer şi să lumineze pământul, însă deocamdată drumul urma să fie pentru el destul de întunecos. El însă, păşea fără urmă de nesiguranţă sau frică. Coioţii urlară din nou, însă Lars nu le dădu atenţie, continuându-şi drumul spre casă.

M-am întors spre coioţi. Încă simţeam furnicături pe şira spinării de fiecare dată când le auzeam urletul jalnic, însă refuzam să mă mai las cuprinsă de panică.

— O, nu, nu din nou, le-am spus cu voce tare. Noaptea trecută aţi făcut din mine o fricoasă, dar până aici – până aici!

Totuşi, m-am bucurat să pun cârligul la uşă în urma mea, după ce am intrat în căsuţa pe care de acum o numeam „casa mea”.

12
CĂLĂTORIA LA ORAȘ

Dimineaţa următoare, înainte de a-mi încheia micul dejun, o căruţă trasă de cai se opri pe aleea din faţa casei. Bărbatul care o conducea se apropie de casă şi bătu la uşă, ţinându-şi pălăria în mână. Se prezentă ca fiind domnul Laverly. Lars, ajutorul meu special, sosise la ferma sa încă de dimineaţă, călare pe cal, informându-l că aveam nevoie de lăzile cu materiale.

— Îmi pare rău, duduie, se scuză bărbatul. Am vrut încă de ieri să vin aici ca să vă salut, dar una dintre roţile căruţei s-a stricat şi mi-a trebuit aproape o zi ca s-o repar. Sigur, n-am ştiut că n-aţi primit bagajele, altfel aş fi împrumutat o căruţă de la un vecin şi aş fi venit.

Pe faţa lui rotundă se citea o părere de rău sinceră.

— Mă simt îngrozitor că lucrurile dumneavoastră n-au ajuns odată cu dumneavoastră, continuă el, ştergându-şi mâinile şi faţa cu o batistă albă, scoasă din buzunar. M-

am gândit să vă cruţ de drumul acela lung şi prăfuit într-o căruţă. M-aş bucura să mă duc să iau lăzile acum, iar dumneavoastră să le aşteptaţi aici.

— O, mi-ar face plăcere să vin şi eu, domnule Laverly, am exclamat degrabă. Vremea este încântătoare şi copacii sunt atât de frumoşi – sunt sigură că drumul la oraş nu va fi atât de greu, în ciuda prafului.

Bărbatul se destinse puţin – ba chiar zâmbi.

— Nu doriţi să serviţi o cafea în timp ce-mi pun pălăria? l-am întrebat, iar el încuviinţă.

I-am făcut semn să se aşeze pe unul dintre scaunele verzi şi am turnat cafea în ceaşca cel mai puţin ciobită, apoi am strâns lucrurile de pe masă. După ce le-am pus la locul lor, m-am dus în dormitor.

Îmi doream să fi avut altă rochie. Cea pe care o purtasem la sosire atârna, zdrenţuită, în cuierul din dormitor. Nu aveam lucrurile de cusut ca s-o repar. Rochia pe care o purtam acum era singura pe care o aveam la mine. Pe lângă faptul că-mi părea şifonată şi puţin murdară, nu era rochia pe care aş fi ales s-o port în prima mea vizită într-un oraş şi nici nu se potrivea cu pălăria.

Privind aproape exasperată la chipul meu în oglinda ciobită, mi-am aşezat cu grijă pălăria şi am legat-o bine. Mi-am netezit fusta cât de bine am putut şi mi-am luat poşeta, apoi m-am dus să-l informez pe domnul Laverly că eram gata. El sorbi şi ultima picătură de cafea din ceaşcă şi se ridică.

Domnul Laverly nu era iscusit la vorbă, am descoperit asta, însă mi-a povestit despre dorinţa părinţilor de a oferi educaţie copiilor din Pine Springs. I-am admirat pe aceşti oameni pentru munca grea pe care o depuneau şi dorinţa lor de a avea pe cineva care să poată preda – şi m-am simţit onorată că eu urma să fiu acea persoană.

În Lacombe, domnul Laverly mă lăsă în faţa unui magazin general şi se duse la gară ca să-mi ridice restul bagajelor. Fără întârziere, am început să completez lunga listă de cumpărături, cât de repede am putut. Mi se părea că am nevoie de o mulţime de lucruri, însă m-am rezumat doar la ceea ce era esenţial – cu excepţia unor obiecte de lux. Hotărâsem că-mi voi bea ceaiul ca o doamnă, chiar şi în căsuţa mea din bârne; aşa că am cumpărat un ceainic şi două ceşti cu farfurioare, toate din porţelan fin. Simţeam oarecum că mama ar fi fost mai liniştită să ştie că serveam ceaiul ca lumea. La urma urmei, civilizaţia nu putea fi atât de departe de Pine Springs, dacă-mi permiteam asemenea plăceri!

Încă nu-mi terminasem cumpărăturile şi domnul Laverly se întoarse. Mă asigură cu amabilitate că nu era nevoie să mă grăbesc. Îmi sugeră să ne întâlnim la ora unu şi poate că aş putea servi prânzul la hotel înainte de a ne începe lunga călătorie înapoi. Am fost de acord, iar el porni să-şi rezolve unele treburi personale. În cele din urmă am pus la un loc toate lucrurile de care aveam nevoie pentru întreţinerea casei. Apoi am cumpărat câteva alimente de bază şi m-am îndreptat spre hotel.

În aşteptarea mâncării comandate, am scris o scurtă scrisoare familiei şi câteva rânduri pentru Jon şi familia sa. I-am asigurat că o să le scriu mai multe mai târziu, dar doream doar să-i înştiinţez că ajunsesem cu bine şi eram încântată şi entuziasmată de locuinţa pe care o aveam şi de şcoală. Am evitat să-i spun mamei unde era situată şcoala. Ea mă trimisese în Vest la Jonathan şi se aştepta să stau sub protecţia lui. M-am cutremurat gândindu-mă la cum s-ar simţi dacă ar afla că eram la mai bine de două sute de kilometri depărtare de el.

Sosi şi mâncarea, aşa că am vârât scurtele scrisori în plicuri. Ospătarul spuse că le puteam trimite chiar de aici,

de la hotel.

Domnul Laverly, credincios cuvântului dat, îşi făcu apariţia la ora unu. Ne-am întors la magazin, iar domnul Laverly, împreună cu vânzătorul, încărcă lucrurile în căruţă. M-am uitat cu jind la micul şi cochetul orăşel, dorindu-mi să fi avut timp să-l explorez, însă domnul Laverly se grăbea să plece.

Soarele de septembrie strălucea fierbinte. Caii păşeau agale, iar căruţa se clătina şi se zdruncina. Cu fiecare kilometru parcurs, mi-am dat seama de ce dorise domnul Laverly să mă scutească de o astfel de călătorie. Entuziasmul meu, vremea încântătoare şi peisajul frumos mă ajutaseră să ajung în oraş fără prea mare disconfort, însă acum începeam să cred că drumul spre casă nu avea să se mai sfârşească.

Când am ajuns acasă, eram încălzită, obosită, prăfuită şi mă dureau toate încheieturile. Nimic nu mă interesa mai mult decât o baie relaxantă în cada plină cu apă fierbinte; apoi mi-am amintit – nu aveam aşa ceva. Aveam doar un lighean mare şi rotund, din metal, pe care-l cumpărasem pentru spălatul rufelor. Ei bine, va trebui să mă mulţumesc cu atât.

Domnul Laverly descărcă din căruţă toate lucrurile. Lăzile erau prea grele pentru a fi ridicate de un singur om, aşa că am insistat să-i dau o mână de ajutor. N-a fost uşor să cărăm toate lucrurile de la căruţă în casă şi contribuţia mea, cu toate că fusese oferită din toată inima, nu se dovedi de prea mare ajutor.

Când, în cele din urmă, toate erau în casă şi domnul Laverly refuză cu amabilitate să servească o ceaşcă cu ceai, mi-am amintit să-l întreb despre uşa de la şcoală. Scoase cuiele din uşă cât ai clipi, apoi plecă.

Nici nu mi-a mai trecut prin cap să fac baie, atât de dornică eram să pun totul în ordine. Cu o râvnă

înflăcărată, am atacat lăzile şi cumpărăturile şi am început să-mi aranjez căminul din „pustietate”. Se lăsase seara, iar eu încă nu mă oprisem din lucru. Eram istovită, prăfuită şi flămândă şi, dacă nu mă opream, urma să fiu de-a dreptul epuizată. Deşi obosită, am privit în jurul meu cu plăcere. Arăta şi părea mult mai confortabil acum, însă întunericul urma să se lase curând şi, dacă doream să fac o baie, trebuia să aduc apă.

Mi-am pus pe sobă noul cazan şi am turnat în el apă din găleată. Apoi am alergat afară după încă o găleată cu apă, pompând aproape cu spaimă. Dacă coioţii îşi începeau acum urletele, nu eram sigură că voi fi suficient de puternică să mă confrunt singură cu aşa ceva. Din fericire, tocmai intram în casă cu a doua găleată când se auzi primul urlet. *Oricum, nu am nevoie de mai multă apă*, mi-am spus şi am zăvorât bine uşa în urma mea.

Am pornit focul în sobă sub cazan şi am făcut loc pentru ceainic. Mi-am pregătit ceva să mănânc – o mâncare simplă pe care am înfulecat-o practic, de foame ce mi-a fost, apoi mi-am sorbit pe îndelete ceaiul din noua mea ceaşcă, privind fix la cealaltă ceaşcă. Oare va fi vreodată în căsuţa mea o a doua persoană cu care să-mi împart ceaiul? Dintr-odată, un val de singurătate mă copleşi. Eram fericită aici, însă eram singură. Îmi era dor de Julie şi, apoi, am realizat că ea nu mi-ar fi umplut golul pe care-l simţeam. Julie ar fi fost entuziastă şi vorbăreaţă şi veselă. Eu aveam nevoie de o persoană calmă, puternică, hotărâtă, o persoană cu care să-mi împart gândurile şi zilele. Cineva precum – şi mintea mea începu, involuntar, să-i treacă în revistă pe toţi bărbaţii pe care-i cunoscusem. Fiecare chip ce-mi apărea în minte era grabnic înlăturat. Apoi, dintr-odată, fără avertisment, am văzut din nou chipul prietenului lui Jon. Acei ochi pătrunzători, zâmbetul imperceptibil şi tăria de caracter ce era evidentă – toate

acestea mă atrăgeau şi, în acelaşi timp, mă tulburau. În ciuda faptului că nu era nimeni în preajmă, m-am surprins îmbujorându-mă, stânjenită de propria-mi nesăbuinţă. Îndreptându-mi gândurile spre lucruri mai puţin tulburătoare, m-am ridicat în grabă cu ceaşca în mână şi am pus lemne pe foc. O, cât de mult tânjeam după baia aceea fierbinte!

În timp ce am aşteptat ca apa să se încălzească, mi-am dus micul cazan în dormitor şi l-am pus pe covor. Apoi am început procedura greoaie de scoatere şi de transportare a apei calde pentru a-l umple. Când am isprăvit pregătirile, apa se răcise considerabil. *Data viitoare*, mi-am spus, *va trebui să încep cu apa fierbinte*.

Am intrat în mica mea cadă de baie şi am încercat să-mi găsesc o poziţie în care să stau. *De ce n-am cumpărat una mai mare*? m-am muştruluit. M-am răsucit şi m-am învârtit, m-am încolăcit şi m-am descolăcit, însă nu puteam nicicum intra toată în micuţa cadă. În cele din urmă mi-am scos picioarele afară, sperând să-mi ajungă apa pe părţile dureroase ale corpului. N-a fost prea plăcut. Trupul încă mă mai durea de la hurducăielile căruţei, aşa că am renunţat. M-am şters bine, m-am vârât în cea mai călduroasă cămaşă de noapte şi m-am strecurat sub cuverturi. Aveam să golesc dimineaţă apa din micuţa mea cadă.

Fiind în siguranţa patului, am ascultat urletul ocazional al câte unui coiot. Nu mi se mai părea atât de înfricoşător. De fapt, cu timpul, m-am gândit, omul se poate obişnui cu aşa ceva.

13
ZIUA DE SÂMBĂTĂ

Când m-am trezit, a doua zi dimineaţă, îmi simţeam

tot trupul înţepenit. Am fost ispitită să rămân sub pături, însă trupul meu nu-mi îngădui acest privilegiu. M-am gândit la mica clădire pe uşa căreia scria „fete”, aflată de cealaltă parte a curţii şi m-am întrebat dacă mă vor ţine picioarele să ajung până acolo. Îmi doream ca oamenii aceştia să fi pus toaleta mai aproape de casă.

M-am îmbrăcat cu greu şi am pornit încet într-acolo. Soarele era sus pe cer şi lumina o lume parcă luată dintr-o carte cu ilustraţii. Când am ajuns înapoi, în casă, mă simţeam mai bine şi am hotărât că, în cele din urmă, voi fi în stare să înfrunt ziua de azi, ba chiar să golesc apa din cada de baie!

În timp ce aşteptam să se încălzească apa pentru cafeaua de dimineaţă, mi-am luat Biblia şi am deschis-o la pasajul din Neemia, cartea pe care o citeam. Deşi Neemia se afla în fruntea unei naţiuni şi rezidea o cetate, am găsit asemănări foarte interesante între povestea lui şi noua mea viaţă aici, la frontiera canadiană. Dintr-odată, ziua mi se păru că aduce cu ea o promisiune. Ceainicul începuse să şuiere vesel înainte de a-mi isprăvi rugăciunea şi m-am pus să-mi pregătesc micul dejun. Am petrecut dimineaţa cărând în clasă cărţi şi materiale şcolare, apoi mi-am pregătit un prânz simplu şi am petrecut după-amiaza organizând lucrurile. Curând, sala de clasă arătă locuită şi primitoare. Ba chiar am scris pe tablă câteva exerciţii simple de adunare.

Am atârnat pe perete tabele cu alfabetul şi numerele, câteva imagini şi hărţi, iar încăperea parcă începu să se înviioreze.

În jurul orei cinci, în timp ce încă mai zăboveam în clasă alegând psalmii pe care-i voi citi la deschiderea cursurilor luni dimineaţă, am auzit zgomot de harnaşament. Domnul Johnson venea cu mesele şi băncuţele. Avea cu el un fiu aproape adult, care se uită la

mine o clipă şi se îmbujoră până la rădăcina părului. M-am prefăcut că nu observ, ca să nu se simtă şi mai stânjenit, şi i-am arătat unde să pună mobilierul. Domnul Johnson privi în jur, la sala de clasă aranjată, iar în ochi îi apărură lacrimi ce se prelinseră pe obrajii zbârciţi.

— Domnu' fie lăudat! exclamă el. Chiar aşa să fie. O s-avem şco la Aşa-i?

Sensibilitatea lui m-a emoţionat profund.

După ce plecară, am studiat din nou sala de clasă, simţind un amestec de mândrie şi teamă. Plimbându-mă înainte şi înapoi, atingând când un lucru, când altul, aranjând din nou câte ceva, eram conştientă de faptul că aveam foarte puţine materiale care mă vor ajuta să-i învăţ pe aceşti copii. Cât de mult mi-aş fi dorit să am mai multe – dar era o nesăbuinţă să-mi doresc asta. Va trebui să mă descurc cu ce am.

După ce am scris pe tablă, cu litere de-o şchioapă, „numele meu este domnişoara Thatcher", m-am întors acasă, fără tragere de inimă, ca să-mi pregătesc masa de seară.

Luni, m-am gândit, *te rog vino mai repede – ca să nu explodez*.

În timp ce mă îndreptam spre uşă, am observat o listă afişată în spatele ei. N-o văzusem mai înainte, aşa că m-am oprit s-o citesc. Avea ca titlu, *Reguli pentru dascăl* şi ochii mei parcurseră grabnic pagina. Iată ce scria:

1. Dascălii nu au voie să se căsătorească în timpul anului şcolar.

2. Femeile care sunt dascăli nu au voie să fie în compania bărbaţilor.

3. Femeia care este dascăl trebuie să fie acasă între orele opt dimineaţa şi şase seara, excepţie făcând situaţiile în care participă la o activitate şcolară.

4. Bărbaţii care sunt dascăli nu au voie să mestece

tabac.

5. Bărbaţii şi femeile care sunt dascăli nu au voie să zăbovească în magazinele sau în cofetăriile din oraş.

6. Dascălii nu au voie să călătorească în afara limitelor districtului fără permisiunea preşedintelui comitetului şcolar.

7. Nici bărbaţii, nici femeile nu au voie să fumeze.

8. Nu se va purta îmbrăcăminte foarte colorată în şcoală sau în afara şcolii.

9. Femeia care este dascăl nu are voie cu niciun chip să-şi vopsească părul.

10. Femeia care este dascăl trebuie să poarte cel puţin două jupoane.

11. Rochiile trebuie să fie lungi până la gleznă.

12. Pentru a păstra sala de clasă curată şi îngrijită, dascălul trebuie să măture duşumeaua şi să spele tabla în fiecare zi.

13. Duşumeaua sălii de clasă trebuie frecată cu apă fierbinte şi săpun, cel puţin o dată pe săptămână.

14. Dascălul trebuie să pornească focul, după nevoie, la ora opt dimineaţa astfel încât încăperea să fie încălzită, pregătită pentru sosirea elevilor la ora nouă.

Nu mă aşteptam să am probleme cu respectarea acestor reguli; totuşi, mă deranja faptul că mi se dicta în felul acesta. La început am avut tendinţa de a da vina numai pe domnul Higgins; apoi mi-am amintit de alte asemenea liste pe care le citisem şi mi-am dat seama că aceasta nu era foarte diferită. Am hotărât să mă prefac că n-am observat-o. Oricum, urma să respect toate regulile.

14
ZIUA DE DUMINICĂ

N-aveam niciun motiv să mă trezesc duminică

devreme, decât poate din rutină. După ce m-am îmbrăcat şi m-am pieptănat cu grijă, m-am învârtit prin bucătărioara mea, pregătindu-mi un mic dejun *special*, aşa cum fusese tradiţia noastră de acasă în fiecare duminică dimineaţa. N-a fost foarte special, căci aveam foarte puţină experienţă în ale gătitului. Am hotărât să-mi fac timp şi să mă străduiesc să învăţ să fac mâncăruri gustoase. *Indiferent de educaţia sau de înzestrările pe care le are, o femeie ar trebui să-şi poată ţine capul sus în propria ei bucătărie*, am hotărât.

După ce am curăţat mizeria pe care am făcut-o, am ieşit la plimbare. Simţeam soarele plăcut pe umeri şi pe spate – care mă făceau să mă simt bătrână şi ramolită din cauza condiţiilor aspre de călătorie cu căruţa. Îmi doream să mă întind în iarbă şi să las razele calde ale soarelui să facă pentru mine ceea ce nu reuşise să facă cazanul nepotrivit în care mă îmbăiasem.

Ceasurile dimineţii trecură mult prea încet. În cele din urmă, m-am întors în casă, nădăjduind că ceasul îmi va da de ştire că sosise timpul să-mi pregătesc prânzul. Era încă foarte devreme, însă am început pregătirile.

Am mâncat din nou, am strâns, am spălat, toate acestea fără a folosi foarte multe minute din lunga zi.

După-masă am citit mai mult despre Neemia şi am petrecut timp în rugăciune. Îmi era dor, mai mult decât credeam că este posibil, de biserica de acasă. M-am gândit la Jon şi la Mary şi la familia din Calgary şi la duminicile petrecute în închinare alături de ei în mica lor biserică. Ar fi trebuit să mă gândesc să-i întreb pe cei din familia Peterson dacă exista vreo biserică în apropiere, unde aş fi putut întâlni alţi credincioşi. Nu-mi puteam imagina să trăiesc, duminică de duminică, fără să am ocazia de a mă închina şi a avea părtăşie. Cât de seci şi nesfârşite ar deveni zilele fără slujba de duminică, pentru trezirea şi

înviorarea duhului omului!

Eram tentată să găsesc o scuză pentru a mă duce în vizită la familia Peterson, însă educaţia mea din est şi bunele maniere învăţate de la mama mă opriră s-o fac. Nu fusesem invitată; nu se merge la cineva nepoftit.

Am încercat să citesc; m-am plimbat puţin, dar în zadar; mi-am făcut ceai; şi în tot acest timp m-am simţit singură, iar ziua nu se mai sfârşea.

Cam pe la şase şi jumătate am auzit voci. Erau Lars şi Else. Nu-mi amintesc să fi fost mai bucuroasă de oaspeţi vreodată. Aproape că le-am alergat în întâmpinare! Probabil că-mi observaseră nerăbdarea, însă Else rămase deoparte, timidă, în timp ce Lars se îndreptă spre uşă alături de mine.

— Lars, şopti ea, aminteşte-ţi.

— Da, răspunse el, însă nu se opri.

— Da’ mama a spus, insistă Else.

— E în regulă, spuse Lars, părând niţel exasperat.

— Ce este? am întrebat.

— Mama a spus să nu vă deranjăm.

— A spus, „dacă domnişo ra Thatcher este ocupată sau nu doreşte companie”, o informă Lars pe Else. Nu e ocupată.

Se întoarse degrabă spre mine.

— Sunteţi?

— O, nu, m-am grăbit să-i asigur, ca nu cumva să plece. Şi chiar mi-ar prinde bine puţină tovărăşie.

M-am aşezat pe trepte şi ei mi se alăturară. Mă simţisem atât de singură în ziua aceea.

— Nu sunt obişnuită să petrec singură ziua de duminică, nici să nu mă duc duminica la biserică. Este vreo biserică prin apropiere?

— Nu – nu încă, spuse Lars. Mama s-ar bucura, dar sunt numai două familii luterane nu destul pentru o

biserică.

— Noi avem biserică, îl corectă Else pe fratele ei, uimită.

— Nu *în* o biserică, răspunse Lars.

— Totuşi, este biserică, insistă ea.

— Unde? am întrebat, bucuroasă de informaţie.

— În şcoală, spuse Else.

Eram încurcată.

— Dar am fost aici toată ziua şi… N-a venit nimeni.

— Ştiu, spuse Lars. Domnu' Laverly a zis că azi nu avem. A zis că învăţător nou poate nu este forte bucuros de prezenţa nostru aici, că facem deranj. Va trebui să aşteptăm şi să vedem.

— Aşa deci, am spus, mulţumită că nu voi mai fi nevoită să mai petrec o asemenea duminică. O să vorbesc cu domnul Laverly şi duminica următoare o să avem biserică, ca de obicei.

Ochii Elsei se luminară şi mi-am dat seama că şi ei îi lipsise biserica astăzi. Lars nu părea prea afectat.

— Mama între ba dacă vă trebui ceva.

— Nu – nu – nimic. Ai tăiat atâtea lemne, că încă mai am o grămadă. Zilele sunt frumoase şi calde şi după ce gătesc, las focul să se stingă.

— Şi apa?

— Îmi face bine să aduc apă. Tocmai am umplut o găleată.

Am privit la mâinile mele. Zgârieturile mi se vindecau frumos, însă mâinile îşi pierduseră deja aspectul îngrijit. Nu eram foarte supărată, însă nici nu eram încântată de noul lor aspect. Julie ar fi râs sau ar fi ţipat alarmată dacă mi-ar fi văzut acum mâinile. Am zâmbit.

Privindu-l pe Lars, m-am dus cu gândul la Matthew. Ce bine ar fi fost să îl am aici, cu mine! Nu ştiu din ce motiv, însă m-am gândit că nu i-ar fi stricat nici lui acest

lucru.

Întrebarea timidă a Elsei îmi aduse gândurile înapoi, la vizitatorii mei.

— Aţi primit cărţile? întrebă ea cu voce moale.

— Da – da, le-am primit. Domnul Laverly a venit îndată după ce te-ai dus la el, Lars, vineri. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru că ai fost atât de prompt.

Lars se îmbujoră uşor auzind cuvintele mele de mulţumire, aşa că am continuat:

— Ne-am dus în Lacombe cu căruţa şi am luat toate lucrurile mele. Am despachetat totul şi am aranjat şi sala de clasă şi casa. Vreţi să le vedeţi?

Mi-am dat seama din privirea Elsei că îşi dorea asta, aşa că am pornit înaintea lor.

Desigur, casa era departe de a fi elegantă. Adusesem foarte puţine cu mine pentru decorarea unei case – câteva fotografii ale familiei mele, o cuvertură pentru pat, un covoraş pufos, câteva decoraţiuni favorite, câteva feţe de masă mici pentru măsuţa de toaletă şi perne mici, decorative; însă toate acestea reuşiseră să ofere căsuţei mele o notă confortabilă, călduroasă. Else era impresionată, era limpede. Până şi Lars remarcă diferenţa.

— E frumos, spuse el.

Am văzut privirea Elsei răscolind totul, odihnindu-se apoi asupra ceainicului, a ceştilor şi a farfurioarelor mele de porţelan. Am ştiut îndată cine va fi prima persoană pe care o voi invita la un ceai – deşi nu avea decât şase ani. Dacă dorea, putea să bea lapte din ceaşcă.

Deşi ochii Elsei mă asigurară că îmi aprecia căsuţa, în acelaşi timp mă lăsară să înţeleg că ceva lipsea. În cele din urmă, dădu glas preocupării sale.

— Astea sunt toate cărţile? Arătă spre Biblia mea şi spre cartea de poezie cu care încercasem să-mi umplu ziua.

— O, nu. Vezi tu, nu am rafturi pentru cărţi, aşa că am fost nevoită să-mi las cărţile în ladă.

Am ridicat capacul uneia dintre lăzi ca să-i arăt volumele ce-mi fuseseră prietene credincioase de-a lungul anilor. Le dezmierdă cu privirea.

— Poate că vreţi să vedeţi şcoala. Am dus acolo cărţile pe care le vom folosi în clasă.

Se priviră entuziasmaţi unul pe celălalt, aşa că ne-am îndreptat împreună spre şcoală.

Dacă m-aş fi îndoit vreodată cu privire la predarea într-o singură sală de clasă, unor copii ce nu avuseseră nicicând parte de un învăţământ formal, toate acele îndoieli s-ar fi risipit văzând răspunsul lor la primul contact cu şcoala.

Mai întâi s-au oprit şi au privit lung la tot ce se afla acolo. Lars începu să pronunţe încet literele alfabetului scrise pe tabel, în timp ce Else se îndreptă spre teancurile subţiri de abecedare şi cărţi aflate pe cele două rafturi mici, în faţa încăperii. M-am alăturat ei şi am luat una dintre cărţi.

— Poftim, încearc-o pe aceasta, am încurajat-o. Poţi să te uiţi la poze, dacă vrei.

Luă cartea, se îndreptă spre unul dintre pupitre şi se aşeză. Dădu încet fiecare pagină, fără a omite nimic în timp ce ochii ei se delectau cu imaginile, iar mintea ei căuta cuvinte pe paginile tipărite.

Timpul trecu repede. Înainte de a-mi da seama, soarele se retrăgea încet în culcuş. Lars, care alesese şi el o carte şi se aşezase la un pupitru, îşi ridică privirea, nevenindu-i să creadă.

— Trebui să plecăm, spuse el degrabă. Mama s-ngrijora. Hai, Else!

Fără tragere de inimă, Else îmi încredinţă cartea.

— Ce-ar fi s-o iei acasă cu tine şi să i-o arăţi Olgăi şi

lui Peter? Sunt sigură că şi ei ar vrea s-o vadă. Poţi s-o aduci înapoi mâine dimineaţă.

Ea ezită, întrebându-se dacă era vrednică să i se încredinţeze o asemenea comoară.

— Haide, am spus. Lars poate s-o ia şi el pe a lui.

O luară la fugă, nerăbdători să ajungă acasă pentru un alt motiv. M-am îndreptat încet spre casă.

Mă simţeam mulţumită acum. Eram sigură că în cursul serii voi putea să mă delectez cu Wordsworth, Longfellow sau Keats. Poate că în seara asta inima nu-mi va mai tresălta la auzul urletului coioţilor. Mi-am aşezat confortabil în fotoliul meu cu ghemotoace şi am sorbit ceai din ceaşca de porţelan. Ştiam că ziua de mâine va fi o zi promiţătoare.

15
ÎNCEPUTUL ȘCOLII

Luni dimineaţă m-am trezit odată cu păsărelele. Eram mult prea entuziasmată ca să pot dormi. Întotdeauna îmi plăcuse să predau, însă niciodată nu mă simţisem astfel; fusesem molipsită de nerăbdarea locuitorilor din această zonă.

Clopoţelul trebuia să sune la ora nouă. În acea dimineaţă, înainte de ora nouă, am simţit că trăisem deja două zile pline.

M-am îmbrăcat cu grijă şi mi-am aranjat părul cum ştiam eu că-mi vine mai bine. Era puţin cam elegant pentru sala de clasă, dar nu m-am putut împotrivi tentaţiei. Am încercat să mănânc, dar nu mi-era deloc foame, aşa că, în cele din urmă am renunţat şi am făcut curăţenie în bucătărie.

Am pornit devreme spre sala de clasă şi am şters praful, am lustruit, am rearanjat şi pregătit şi, cu toate

acestea, acele ceasornicului abia se mişcaseră.

Primii elevi sosiră cu douăzeci de minute înainte de ora nouă. Cindy şi Sally Blake erau însoţite de mama şi tatăl lor. Domnul Blake era un bărbat tăcut – însă fiecare familie are nevoie de *un* astfel de membru, m-am gândit. Doamna Blake începu să vorbească încă înainte de a coborî din căruţă şi nu încetă decât în clipa în care uşa sălii de clasă se închise în urma sa.

Cei din familia Clark veniră cu toţii – şapte la număr. Mi-au trebuit câteva clipe ca să-i pot deosebi şi cu cât încercam mai mult, cu atât deveneam mai confuză. Mi-a fost de ajutor să aflu că era vorba de două familii, verişori – trei dintr-o familie şi patru dintr-alta.

Doamna Dickerson venise cu fiul ei de mână. Cred că sperase ca micuţul să se ruşineze şi să nu vrea să plece de lângă ea, însă chipul i se lumină când dădu cu ochii de sala de clasă.

Ceilalţi veniră mult prea repede pentru a putea să reţin numele fiecăruia. Va trebui să aştept până voi suna din clopoţel, iar elevii se vor aşeza la locurile lor – şi părinţii se vor fi întors acasă.

Am zâmbit copiilor familiei Peterson. Else şi Lars îmi încredinţară cărţile învelite cu grijă. Mama lor dorise ca preţioasele volume să fie returnate fără pete, aşa că le înfăşurase în hârtie maronie şi le legase bine cu sfoară.

Am petrecut dimineaţa făcând prezenţa şi încercând să determin nivelul fiecărui elev. Nici cei mai mari nu avuseseră prea multe ocazii de a învăţa, aşa că urma să pornim de la lucrurile de bază în primele săptămâni de predare. M-am rugat să le pot prezenta lecţiile simple în aşa fel încât să nu-i ofensez pe elevii mai mari. Era greu să includ o fată de paisprezece ani în grupul unora de şase ani pentru învăţarea alfabetului sau a foneticii, fără a o face să se simtă stânjenită, însă trebuia să găsesc o

modalitate.

Nu toţi elevii erau nerăbdători să frecventeze şcoala. Am remarcat trei dintre ei care, dintr-un motiv sau altul, parcă preferau să facă ce le trecea prin cap în această minunată dimineaţă de toamnă.

Sally Clark îmi părea absentă şi fără chef. Avea cincisprezece ani şi probabil se gândea că, dacă se descurcase până acum fără şcoală, de ce s-ar mai deranja acum? În plus, în câţiva ani se va căsători şi ştia deja să coacă pâine, să coase cuverturi şi să aibă grijă de cei mici. Timpul petrecut într-o sală de clasă cu o mulţime de copii mai mici îi părea o pierdere de timp.

Andy Pastachuck, în vârstă de opt ani, poate că-şi d'or ea să înveţe, însă era clar că nu era capabil de performanţe şcolare. Mi s-a spus că Andy fusese lovit de un cal pe când avea trei ani. Avea la cap o cicatrice urâtă şi am tras concluzia că mintea lui avea şi ea o cicatrice. Am hotărât să fac tot ce-mi stătea în putinţă ca să-l învăţ.

Împreună cu sora lui, Teresa, îmi doream să găsesc o cale de a-l proteja de lumea crudă, furioasă.

David Dickerson nu avea nicio problemă legată de abilităţi. Era abil, isteţ şi avea parcă o energie continuă, incontrolabilă. Îşi dorea să se afle în toate locurile deodată, implicat în toate lucrurile în acelaşi timp şi îi era greu să stea liniştit suficient de mult pentru ca *ceva* anume să-l intereseze. Acest băieţel de şase ani era plin, mai degrabă, de idei decât de informaţie şi trecea repede de la una la alta. *Dacă aş putea canaliza toată energia asta în direcţia bună*, m-am gândit, *voi avea un elev extraordinar de capabil*. Între timp, David părea că-şi doreşte să se afle în lanul de grâu, pe terenul de joacă, pe poneiul său, căţărat sus, pe crengile unui brad – oriunde altundeva, numai aşezat la pupitru, în sala de clasă, nu. Totuşi era dornic de cunoaştere şi eram sigură că dacă-l voi putea face să stea

liniştit suficient de mult, va învăţa repede.

La sfârşitul primei noastre zile împreună, reuşisem să-mi introduc elevii pe uşa larg deschisă a învăţăturii; însă ştiam că mă aşteptau multe zile grele până când urma să-i împart în clasele potrivite nivelului lor de cunoştinţe. Nu-i puteam împărţi după criteriul vârstei, asta era limpede. Trebuia să aştept şi să descopăr abilităţile de învăţare ale fiecăruia.

M-am întors acasă după prima mea zi în clasă, entuziasmată şi istovită. Fiecare elev pe care-l aveam – şi erau nouăsprezece – avea nevoie de îndrumare personală. Oare voi putea să mă descurc? Voi avea timp? Cât timp va trebui să treacă până când fiecare se va descurca singur?

Se părea că singura metodă pe care o puteam aplica era să le pregătesc teme individuale, atât după şcoală, seara, cât şi înainte de şcoală, în fiecare dimineaţă. În felul acesta fiecare membru al clasei va avea o temă de făcut în timp ce eu mă voi ocupa de lecţiile individuale.

Am oftat adânc gândindu-mă la uriaşa sarcină ce-mi stătea înainte. Amintindu-mi că aceasta era o provocare, nu un lucru imposibil, mi-am îndreptat umerii în timp ce intram pe uşa căsuţei mele.

Mi-am pregătit ceaiul, am dus ceainicul şi ceaşca la fotoliu şi m-am aşezat. Am încercat să netezesc cu mâna ghemotoacele, ca să mă simt mai confortabil şi am hotărât să-mi fac rost de un scăunel pentru picioare, ca să-mi ridic picioarele pentru câteva minute la sfârşitul zilei. Mi-am amintit că văzusem o ladă mică, de lemn, în şopron. Cu siguranţă voi găsi câteva bucăţi de material în coşul meu de cusut ca să-i fac o învelitoare. Mi-am propus să mă ocup de asta sâmbătă.

În timp ce mă relaxam în fotoliul meu încăpător şi sorbeam din ceaiul fierbinte, m-am gândit la fiecare elev şi la cum aş putea să-l învăţ pe fiecare. După ce mi-am golit

cana, m-am pus să scriu câteva indicaţii simple. Am muncit până seara târziu la lumina tremurândă a lămpii. În seara aceea nici măcar urletul coioţilor nu m-a deranjat.

Am avut o săptămână aglomerată. Mă trezeam devreme în fiecare dimineaţă ca să scriu indicaţiile de muncă pe tablă şi să mai completez lecţiile scrise pe foaie cu o ultimă idee. Toată ziua eram între elevi. Unii deja îşi dovedeau abilităţile într-un domeniu sau altul. Câţiva dintre ei erau buni la aritmetică. Un alt grup putea să treacă de abecedar, la manualul de clasa a doua. Doi elevi erau foarte talentaţi la lucru manual, iar trei erau buni la muzică.

În fiecare zi eram frustrată din cauza lipsei de material didactic. *Ce bine ar fi fost dacă*... Îmi spuneam adesea. Însă nu aveam posibilitatea, aşa că încercam să compensez lipsa lor găsind metode creative de predare.

La sfârşitul fiecărei zile de şcoală, rămâneam o vreme în sala de clasă pentru a corecta temele şi pentru a planifica lecţiile din ziua următoare, apoi o zoream spre casă, îmi făceam o ceaşcă de ceai şi mă odihneam câteva clipe în fotoliul meu. În tot acest timp în care sorbeam din ceai, mintea mea refuza să se relaxeze. Sărea de la o idee la alta, de la un plan la altul. Îndată ce-mi isprăveam ceaiul, mă întorceam în sala de clasă, încercând să-mi pun ideile în aplicare.

La sfârşitul săptămânii eram istovită fizic, însă nu cred că fusesem mai fericită ca acum. Plănuisem să-mi pregătesc scăunelul pentru picioare sâmbătă, însă i-am întrebat pe elevi dacă cunoşteau pe cineva care să mă poată duce în oraş. Lista tot mai mare cu lucruri de care aveam nevoie la clasă mă determinase să întreb. Nu mă atrăgea deloc drumul la oraş în hurducăielile unei căruţe, însă nu puteam încredinţa altcuiva lista, aşteptându-mă să-mi facă cumpărăturile.

Spre încântarea mea, Sally Clark mă anunţă vineri că părinţii ei mergeau în oraş sâmbătă şi erau bucuroşi să mă ia şi pe mine, la ora opt, a doua zi dimineaţă.

16
COLOCATARI

Credincioşi cuvântului dat, cei din familia Clark sosiră cu zece minute înainte de ora opt. Eram gata de plecare – eu şi lista mea. Nu plănuiam să fac o călătorie săptămânală în Lacombe, aşa că am încercat să mă gândesc la lucrurile de care urma să am nevoie în viitorul apropiat.

Una dintre nevoi îmi sărise în ochi atunci când am descoperit că nu locuiam singură. Nu ştiam câţi alţi locatari mai erau în casa mea, însă era uşor de bănuit după dovezile pe care le-am descoperit în câteva dimineţi, că împărţeam casa cu o familie de şoricei.

Bănuiesc că ei mă considerau pe *mine* un musafir nepoftit; era clar că, după părerea lor, casa mea le aparţinea.

În dimineaţa în care le-am descoperit urmele, m-am înspăimântat. Niciodată nu mai împărţisem casa cu şoriceii. Dacă urcau în pat şi-mi ronţăiau degetele sau, oroarea ororilor, mi se încurcau în păr? Ce puteam să le fac? Cum putea scăpa cineva de şoareci? Am pus pe lista mea capcane pentru şoareci, însă nu ştiam ce anume să caut. Niciodată nu mai văzusem o capcană pentru şoareci.

Dimineaţa următoare, am descoperit că ronţăiseră un colţ din pâinea mea proaspătă. Acum eram furioasă – ce tupeu aveau micuţele dobitoace! Nici gând nu aveam să-mi împart casa *şi* mâncarea cu rozătoarele. Am subliniat de câteva ori pe listă cuvintele „capcană pentru şoareci”.

Înainte de a mă duce la culcare, în seara următoare,

mi-am pus toată mâncarea în bufet, departe de dinţii rozătoarelor. În a patra dimineaţă din săptămâna mea aglomerată, am descoperit că aceştia se zbenguiseră printre farfuriile mele – chiar în bufet! Am fost furioasă şi dezgustată. Mi-am scos toate vasele din bufet, le-am spălat cu săpun în apă fierbinte şi le-am clătit cu apă fiartă în ceainic, în tot acest timp proferând ameninţări la adresa acestor creaturi obraznice. Într-adevăr, trebuia făcut ceva. M-am gândit să trimit vorbă domnului Laverly printr-unul dintre elevii ce treceau pe lângă ferma sa, însă am respins cu încăpăţânare ideea. Cu siguranţă puteam rezolva o problemă minoră precum aceşti şoricei.

Aşa că, în timp ce călătoream spre oraş în acea dimineaţă mohorâtă de sâmbătă, aşezată într-un loc special pregătit, în căruţa familiei Clark, m-am gândit la chiriaşii mei nepoftiţi. De mâine voi scăpa de ei, pentru că urma să pun curse în toată casa. Nu aveam niciun pic de milă pentru creaturile ce urmau să fie prinse în aceste curse.

De îndată ce familia Clark mă lăsă la magazinul universal, m-am pus pe treabă. Am reuşit să găsesc doar o parte din lucrurile pe care le doream pentru şcoală. În câteva cazuri am apelat la înlocuitori. În multe altele însă am fost silită să mă descurc fără lucruri.

Am cumpărat o cadă mare de baie – cea mai mare pe care am găsit-o, hotărâtă să am parte de o baie decentă.

Am ales cu grijă toate alimentele de care aveam nevoie şi am adăugat câteva cutii de tablă în care să le depozitez. Şoarecii nu-mi vor mai ronţăi din pâine în timp ce eu voi aştepta ca acele curse să-şi facă treaba.

— Acum, am spus vânzătorului cu nasul lung, am nevoie de capcane pentru şoareci – cele mai bune de care dispuneţi.

Nu ştiu ce m-am aşteptat să-mi arate, însă în niciun

caz acele bucăţele de lemn şi sârmă.

— Asta este o capcană pentru şoareci?

— Da, duduie.

— Asta-i tot ce aveţi?

— La ce vă gândiţi, duduie?

— Ei bine… Nu… Nu sunt sigură. N-am avut nevoie niciodată… Dar m-am gândit… Cum se prind în cursa asta – ce-i ţine înăuntru? Nu există nicio cuşcă.

— Nu, duduie.

Cred că a zâmbit, cu toate că şi-a întors capul prea repede şi n-am putut să văd.

— Cum se face că nu scapă? am insistat.

— Nu scapă, duduie, pentru că simt *morţi*, îmi răspunse, cu o expresie solemnă pe faţă, însă cu o sclipire jucăuşă în privire.

— Morţi?

— Da, duduie.

— Ce-i omoară?

— Cursa, duduie.

M-am uitat cu uimire la obiectul acela mic.

Îl luă în mână şi, ca şi când ar fi vorbit unui copil mic, îmi arătă cum funcţionează.

— Puneţi momeala aici, duduie – doar o bucăţică. Apoi trageţi asta în spate şi o prindeţi, încet, aşa. Aşezaţi capcana cu grijă în locurile unde credeţi că umblă şoarecele. Vine să fure momeala – întinse creionul pe care-l ţinea după ureche – şi…

Se auzi un pocnet ascuţit şi capcana săltă în faţă – iar eu în spate. Creionul era prins în strânsoarea fermă a capcanei. Am lovit coşurile împletite aşezate unul peste altul în spatele meu pe duşumea şi aproape că îmi pierdusem echilibrul în timp ce obrajii mi se colorară. Vânzătorul îşi aplecă capul preocupat să scoată creionul din capcană – şi, îmi închipui, încercând să-şi înăbuşe

râsul.

— Iau zece, am spus cu toată demnitatea pe care o puteam aduna.

— Zece?

Îşi drese glasul şi clipi.

— Atât de multe?

— Nu ştiu câţi şoareci simt.

— Capcana se poate folosi de mai multe ori, duduie.

Acesta era un alt lucru nou pentru mine.

Doar ridicaţi sârma, explică cu răbdare vânzătorul, scoateţi şoarecele mort şi o pregătiţi iarăşi.

Părea destul de simplu.

— Bine, am spus. Cumpăr una.

Puse capcana alături de celelalte cumpărături.

Când familia Clark se întoarse să mă ia, aveam toate lucrurile pregătite pentru drumul spre casă.

Era încă lumină când am ajuns, aşa că am început să lucrez la scăunelul pentru picioare. În loc să pregătesc învelitoarea din bucăţi de material cusute laolaltă, hotărâsem să cumpăr din oraş un material mai rezistent. Ba cumpărasem chiar şi nişte vatelină, aşa că scăunelul meu pentru picioare urma să fie capitonat.

Fredonând în timp ce coseam şi prindeam în pioneze, am realizat cât era de provocator şi de plăcut ceea ce făceam. Am fost mulţumită de primul meu proiect ca producătoare de mobilă, îmi rămăsese material pentru o perniţă asortată cu scăunelul.

Când mi-am pus cumpărăturile la loc, ducând în sala de clasă ce era de dus acolo şi celelalte în casă, se făcuse deja târziu şi eram foarte obosită.

Mi-am tras cada de baie în dormitor, am turnat apă caldă şi m-am bucurat de baie. Nu era o cadă de baie ca cea de acasă însă, cel puţin, puteam să mă aşez în ea şi să-mi tom apă pe corp.

Avusesem o săptămână bună, am hotărât în timp ce mă strecuram în pat. Simţeam că făcusem progrese în clasă. Copiii învăţau. Aveam o cadă de baie suficient de spaţioasă şi… Şi nu pregătisem capcana pentru şoareci! Am coborât din patul meu călduţ şi am aprins din nou lampa. M-am ars la degete – sticla era încă fierbinte.

Îmi păruse atât de simplu când văzusem cum procedase bărbatul de la magazin. Dar nu era deloc aşa. Am pus o bucăţică de unt ca momeală, apoi am tras de sârmă cât am putut. Tocmai încercam s-o prind, când – „zbâr” – îmi scăpă şi capcana zbură din mâna mea jos, pe duşumea. Tremurând, m-am aplecat după ea, având sentimentul că urma să mă atace. Am încercat din nou şi din nou mi-a scăpat. La a şasea încercare mi-am prins degetul şi am ţipat de furie şi necaz. Nu eram sigură ce anume mă înfuriase mai tare – şoriceii de casă sau capcana agresivă.

În cele din urmă, după vreo zece încercări, am reuşit să prind sârma şi am aşezat încet bucata neastâmpărată de lemn şi fier pe duşumea, lângă bufet. Privind-o, m-am gândit să o mut puţin şi am împins-o încet cu piciorul când – zbâr! – săltă în aer. Am sărit şi m-am lovit cu şoldul de sobă.

Aproape cu lacrimi în ochi, am început din nou procedura. În cele din urmă am pregătit capcana şi am plasat-o în locul ideal. Inspectând-o, n-am mai văzut nicio urmă de unt rămasă pe mica bucată de sârmă, dar am refuzat să mai ating acel obiect.

Am suflat în lampă şi m-am strecurat din nou în pat. Degetul încă mă durea, iar şoldul îmi zvâcnea în urma impactului cu soba de metal. M-am cuibărit sub cuvertura călduroasă şi am încercat să mă gândesc la lucruri mai plăcute decât capcane pentru şoareci şi oaspeţi nepoftiţi.

Cred că era ora unu când acel „zbâr” ascuţit al

capcanei mă făcu să mă ridic în şezut, privind fix spre uşa deschisă a dormitorului meu. Somnoroasă fiind, nu înţelegeam de unde venise acel sunet, însă mi-am amintit ce anume îmi răpise atâta timp seara trecută. Ei bine, cel puţin funcţionase. Poate că de acum, problemele mele cu tovarăşii mei de cameră nedoriţi se vor rezolva.

M-am cuibărit din nou sub pătură, dar n-am putut să adorm. Gândul că în bucătăria mea se afla un animal prins în sârmele capcanei mă tulbura. Ce trebuia să fac? Să mă duc şi să-i dau drumul? Nu era deja prea târziu? Însă nu mă puteam hotărî să văd cum stătea situaţia la lumina slabă a lămpii.

Mijeau zorii când, în cele din urmă, am reuşit să aţipesc. Când m-am trezit, era lumină la început m-am alarmat, gândindu-mă că dormisem mult peste ora mea obişnuită de trezire. Apoi mi-am amintit că era duminică şi m-am aşezat la loc, bucurându-mă de confortul patului meu pentru încă câteva minute. Plănuisem să am o zi de odihnă, mulţumitoare că astăzi vom avea serviciu divin în sala de clasă.

Prin intermediul copiilor, transmisesem mesajul că aş fi bucuroasă să împart sala de clasă a comunităţii cu cei dornici să se închine, iar serviciul divin urma să aibă loc la ora două.

Nu eram obişnuită cu un serviciu divin de după-amiază şi mi se părea că trebuie să aştept mult, însă cel puţin aveam ce să aştept. Sigur voi reuşi să-mi umplu ceasurile dimineţii cu activităţi productive. Am început să-mi fac în minte un inventar al cărţilor pe care le aveam.

M-am dat jos din pat, încordându-mi şi întinzându-mi muşchii. Dacă nu dormeam într-o poziţie corectă, mă trezeam cu cârcei. În dimineaţa asta îmi părea că am mai mulţi. Dar nu îmi făceam griji. Aveam la dispoziţie toată dimineaţa ca să scap de ei.

M-am strecurat în halatul şi papucii de casă şi m-am îndreptat spre sobă. O să fac focul şi o să pun de cafea.

În reveria mea matinală, aproape că uitasem de micul obiect de pe duşumea. Eram pe punctul de a-l călca cu piciorul drept, când am sărit înapoi, icnind. Capcana mea de şoareci sărise la o distanţă considerabilă faţă de locul în care o aşezasem. Prins straşnic în ea, se afla un şoarece mort.

Nu voi descrie ce mi-au văzut ochii sau repulsia pe care am simţit-o privindu-l. Primul meu gând a fost s-o iau la sănătoasa, însă mi-am controlat panica şi mi-am spus că acea capcană şi victima ei nu-mi puteau face niciun rău.

Următorul meu gând nu era unul agreat – *eu* eram cea care trebuia să scape de cadavrul cu blană aşezat în calea mea. Cumva voi fi nevoită să scot şoarecele din capcană dacă doream s-o folosesc din nou, aşa cum îmi spusese vânzătorul de la magazin. Gândul că trebuia să ating acel obiect mă făcu să mă cutremur. Nu puteam. Ştiam că nu puteam. În cele din urmă, am luat o mătură şi un făraş şi am măturat chestia aia. Ţinând făraşul la distanţă de un braţ, am mărşăluit afară şi am traversat curtea. Amabilul vânzător spusese să scot şoarecele mort şi să aşez din nou capcana. Cât de inteligent – şi cât de imposibil.

Am păşit hotărâtă, încercând să-mi feresc privirea de conţinutul făraşului. M-am apropiat de cele două clădiri mici din capătul îndepărtat al curţii. Privind pe furiş în jur, ca să mă asigur că nu mă privea nimeni, m-am dus spre cea pe care scria „băieţi”. Nu doream să-mi împart nici măcar latrina cu un şoarece mort.

Cât de repede am putut, am păşit înăuntru şi am aruncat şoarecele cu tot cu capcană, în hazna. Am ieşit repede afară, uitându-mă din nou în jur, precum un criminal, apoi m-am îndreptat spre casă.

Am luat o găleată şi am spălat duşumeaua în locul unde zăcuse şoarecele, apoi am spălat făraşul şi chiar mătura; apoi am început să mă spăl vârtos pe mâini. Toată dimineaţa mi le-am simţit mânjite, aşa că nu m-am deranjat să-mi pregătesc micul dejun. În schimb, mi-am turnat cafea în ceaşcă (nu eram nevoită să ating lichidul), mi-am luat Biblia şi m-am îndreptat spre sala de clasă. Voi încerca să mă liniştesc, să citesc şi să mă rog şi să aştept serviciul divin de după-masă.

17
SERVICIUL DIVIN DE DUMINCĂ

La ora două nu sosiră foarte mulţi oameni la şcoală. Cei din familia Peterson îşi făcură primii apariţia. Ziua era înnorată şi friguroasă, aşa că Lars primi învoirea să facă focul în soba cea mare.

Familia Dickerson sosi, apoi cei din familia Blake, Johnson şi o familie cu numele de Thebeau. Aceştia aveau doi fii adolescenţi care urmau să vină la şcoală doar după încheierea secerişului – dacă urmau să vină.

Domnul Dickerson conduse serviciul religios. Am cântat câteva imnuri şi am citit din Scriptură. Doamna Thebeau prezentă o lecţie biblică pentru copii, apoi domnul Dickerson ne împărtăşi câteva gânduri cu privire la un pasaj din Scriptură. Nu era o predică, ne spuse limpede, pentru că el *nu* era predicator. Doar dădu glas câtorva gânduri interesante, iar eu am apreciat abordarea sa directă. Ba chiar m-am surprins gândindu-mă că ar fi trebuit să fie predicator.

În timp ce zăboveam discutând după scurtul nostru serviciu religios, alte echipaje trase de cai intrară în curtea şcolii. Primul meu gând era că nu înţeleseseră bine ora întâlnirii şi ajunseseră târziu. Ce păcat!

Am privit în jur. Spre surprinderea mea, ceva se petrecea în sala de clasă. Focul ardea mai straşnic şi un ibric mare plin cu apă fusese pus pe sobă. Femeile începură să pună laolaltă mesele, aşezând pe ele tot felul de lucruri, iar bărbaţii erau ocupaţi cu aranjarea pupitrelor. Văzându-mi privirea uimită, Arma Peterson se îndreptă spre mine.

— O'menii vor să întâlne se pe nou învăţător. Bine aşa?

Eram uluită. Însă, pe măsură ce se scurgea timpul în acea după-masă, am fost de acord cu Anna. Da, era un mod bun de a o cunoaşte pe noua învăţătoare. Toţi elevii mei şi părinţii lor se aflau acolo – cu excepţia lui Phillip Delaney şi a părinţilor acestuia; aceştia, am fost informată, îşi petreceau sfârşitul de săptămână în Calgary şi îşi ceruseră scuze că nu au putut veni. Alţi membri ai comunităţii, deşi nu aveau copii de vârstă şcolară, profitară de ocazia de a se întâlni cu vecinii şi de a-şi satisface curiozitatea cu privire la noua dăscăliţă. M-au primit cu mult drag.

Se aflau acolo şi câţiva bărbaţi despre care am bănuit că erau necăsătoriţi. Doi dintre ei erau nu cu mult trecuţi de douăzeci de ani, presupuneam, iar alţii erau mai în vârstă. Trei dintre ei, în special, mă făcură să mă simt stânjenită – nu eram obişnuită ca cineva să mă privească lung, fără jenă. Mai ales unul dintre ei mi se părea prea îndrăzneţ. M-am temut că o să mă abordeze, însă nu-şi părăsi tovarăşii. Nădăjduiam că nu voi fi adusă în compania lui cândva în viitor.

În mod inconştient, m-am surprins căutându-l cu privirea pe Wynn, însă nu l-am văzut. Era evident faptul că nu-l interesase s-o întâlnească pe noua învăţătoare. O dezamăgire ridicolă mă urmări în timp ce făceam cunoştinţă cu noii mei vecini. M-am silit să-mi alung ridicolul gând din minte.

Îmi plăceau noii mei vecini. Comparându-i cu felul în care fusesem eu crescută, pot spune că le lipsea rafinamentul şi fineţea; însă erau deschişi şi prietenoşi şi le respectam spiritul de aventură şi simţul umorului. Erau oameni dintr-o bucată, aceşti pionieri. Ştiau să râdă şi, evident, ştiau cum să muncească.

Când ultimul grup pomi spre casă, m-am îndreptat şi eu încet spre căsuţa mea, cu inima cântând. Simţeam deja că simt parte a acestei comunităţi şi aveam un sentiment plăcut. Eram complet fericită aici; apoi m-am gândit la tovărăşia şoriceilor mei şi cântecul mă părăsi. Ce să fac cu ei? Să trăiesc alături de ei, presupun…

18
SCRISORI

În după-amiaza următoare, eram preocupată să scriu pe tablă o indicaţie de muncă, când am auzit o bătaie puternică în uşă. Înainte de a putea răspunde, uşa începu să se deschidă, aşa că am continuat să scriu, gândindu-mă că era un elev ce uitase ceva în sala de clasă.

— Vin îndată, am spus fără a mă întoarce cu faţa spre cel intrat, căutând să isprăvesc propoziţia pe care o scriam.

— E în regulă, domnişoară Thatcher, se auzi o voce masculină, profundă. M-am răsucit brusc, lăsând pe tablă o coadă lungă, ciudată, la litera „g”. Sunt sigură că pe chip mi se citea surprinderea. În faţa mea se afla prietenul lui Jon din Calgary, Wynn. Mi-am înăbuşit un icnet şi am rămas privindu-l lung – o clipă plină. Glasul meu nu coopera cu dorinţa mea de a răspunde salutului, aşa cum ştia că se cuvenea.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat, începu el.

— O, nu – e în regulă. Doar că… M-am gândit…

— Te-am speriat.

Glasul său era încărcat cu părere de rău.

Am clătinat din cap şi am încercat să râd. Râsul răsună ridicol, prea ascuţit şi nervos. M-am hotărât să nu mai râd.

— Mă aşteptam să dau cu ochii de un elev…

Şi glasul îmi părea neliniştit.

— Cred că mai am multe de învăţat.

Zâmbi şi mă privi cu o sclipire jucăuşă în ochi.

— Însă mă tem că aş fi tare buimăcit în clasa ta.

Am înghiţit, apoi mi-am scuturat praful de cretă de pe mâini.

— Mă tem că am pierdut ocazia de a participa la petrecere, domnişoară Thatcher. Am auzit că a fost un succes.

— Da… Da, a fost… Foarte frumos, am spus eu pe un ton jalnic.

Îmi privi mâinile acoperite cu pudră albă de cretă pe care le frecam agitată una de cealaltă, apoi îşi ridică privirea. Temându-mă că o să spună ceva ridicol despre faptul că elevii mei erau norocoşi să aibă o învăţătoare atât de atrăgătoare, mi-am îndreptat umerii. Însă nu spuse nimic. Privirea i se mută pe tema scrisă pe tablă, apoi cercetă încăperea. Se îndepărtă de mine şi dădu ocol încăperii, încet, studiind tot ce era de văzut. Am rămas privindu-l, observând că până şi în încăperea aceasta mică, se mişca cu încredere şi scop. Conştientă de praful de cretă de pe fustă şi de firele de păr ce mi se desprinseseră şi-mi încadrau faţa, gândurile începură să mi se învălmăşească. *Ce privelişte mai pot fi*! *Probabil că-mi luceşte nasul*.

Îşi isprăvi turul, părând să aprobe ceea ce descoperise.

— Mă bucur atât de mult că avem o şcoală, spuse el

cu sinceritate şi cu glas profund convingător.

— Da, aproape că am şoptit. Şi eu sunt bucuroasă. Copiii sunt atât de dornici…

Dragostea pentru elevii mei şi prezenţa lui tulburătoare îmi făcură glasul să tremure, aşa că mi-am întors privirea de la vizitatorul meu. Am şters încet codiţa literei „g” şi am scris-o din nou, de data asta corect. Isprăvind cu grijă propoziţia, am pus jos bucata de cretă şi mi-am şters mâinile pe o bucată de pânză pe care o ţineam la îndemână cu acest scop.

— Acum, domnule… Domnule…? am întrebat, bâlbâindu-mă.

— Iartă-mă, spuse el. Am fost atât de fascinat de încăpere încât am uitat să mă prezint. Sunt Wynn Delaney – prieten de multă vreme cu fratele tău, Jonathan.

Nu m-am obosit să explic că eram la curent cu acest din urmă lucru.

— Încântată de cunoştinţă, domnule Delaney.

Am reuşit chiar să zâmbesc uşor. M-am admirat pentru controlul de care dădeam dovadă – acum, când simţeam că începusem să-mi revin.

— Nu iei loc, domnule Delaney?

— Mulţumesc, dar sunt nevoit să refuz. Trebuie să plec. Îmi cer scuze pentru că am dat buzna neanunţat şi neprezentat, însă recunosc că am avut sentimentul că deja te cunosc. Aşa cum am spus, îi cunosc pe Jon şi pe Mary de câţiva ani şi te-am văzut o dată… Cu toate că nu mi-ai fost prezentată.

Şi, am adăugat eu mental la spusele lui, *niciodată nu uit un chip frumos*, *nu-i aşa*, *domnule Delaney*?

El nu spuse asta şi nimic asemănător. Continuă:

— Am petrecut sfârşitul de săptămână în Calgary şi am fost rugat să-ţi aduc aceste scrisori. Mary considera că este o urgenţă – că primindu-le, îţi vor alunga teribila

singurătate.

Ochii îi sclipiră jucăuş.

— M-au întrebat cum te-ai adaptat, însă am fost nevoit să mărturisesc că nu ştiam nimic, decât că a început şcoala.

Zâmbi şi-mi întinse un plic umflat.

— Mulţumesc. Drăguţ din partea ta să faci pe mesagerul.

Nădăjduiam că remarcase şi aprecia încercarea mea de a glumi.

— Nicio problemă – mai ales că eram în trecere. Dacă voi avea ocazia să-ţi văd familia curând, să le transmit că eşti sănătoasă şi îţi merge bine?

— Neapărat, domnule Delaney. Îmi place mult comunitatea şi şcoala.

Încuviinţă cu un zâmbet uşor, îşi puse pe cap pălăria pe care o ţinuse în mână şi ieşi din sala de clasă.

Am rămas locului, privind lung uşa închisă. Auzeam zgomotul harnaşamentului şi scârţâitul roţilor în curte, însă nu mi-am îngăduit privilegiul de a da fuga la fereastră.

Nu spusese că nădăjduia să mă vadă din nou. Nu spusese nimic despre găsirea unui alt motiv ca să mă viziteze. Nici măcar nu mă flatase, aşa cum fusesem obişnuită să aud.

Un oftat prelung îmi scăpă de pe buze şi m-am întors din nou la tablă. N-avea niciun rost. Nu mă puteam concentra la ceea ce făcusem până atunci. Am coborât privirea la mâna în care ţineam pacheţelul cu scrisori. Scrisori! Desigur, aceste scrisori din partea lui Jon şi a familiei erau vinovate de faptul că nu mă mai puteam concentra. O să zoresc spre casă, o să-mi fac ceaiul şi o să-mi citesc scrisorile. După aceea mă voi simţi mai bine şi-mi voi putea aduna gândurile ca să isprăvesc de pregătit lecţiile.

M-am îndreptat grăbită spre casă, am aprins focul şi am pus ceainicul pe sobă. Mi-am îndreptat imediat atenţia asupra teancului de scrisori. Era acolo o scurtă notă din partea lui William care mă înştiinţa cu privire la noua sa învăţătoare şi o scrisorică scrisă cu grijă de Sarah – numele meu ocupa cea mai mare parte a foii de hârtie. Mai scrisese şi ÎMI ESTE DOR DE TINE cu litere de-o şchioapă, iar dedesubt îşi scrisese, înghesuit, numele. Mai era acolo o foaie de hârtie cu îmbrăţişări şi săruturi din partea lui Kathleen şi, într-un colţ, o mică îmbrăţişare şi un mic sărut din partea lui Elizabeth; Mary scrisese o explicaţie – Kathleen insistase ca micuţa Elizabeth să-şi poată transmite şi ea dragostea.

Scrisoarea lui Jon era scurtă şi frăţească. Îşi exprima preocuparea pentru bunăstarea şi fericirea mea şi mă implora să mă întorc în Calgary ori de câte ori aveam ocazia. Scrisoarea lui Mary, o epistolă lungă, includea o descriere a tot ceea ce se întâmplase în scurtul timp de când plecasem. Adăugase anecdote şi tot felul de replici nostime de-ale copiilor. Le-am devorat cu nesaţ. Eram atât de bucuroasă să primesc veşti de la ei. Îmi doream să-i fi avut mai aproape, ca să-mi pot împărtăşi bucuria cu ei.

Apa pentru ceai se răcise pentru că nu mai pusesem lemne pe foc. Am aprins focul din nou, folosind vreascuri mai mici, apoi adăugând bucăţi mai mari de lemn. În timp ce focul se înteţi şi începu să încălzească din nou apa din ceainic, mi-am pregătit o felie de pâine cu brânză.

Mi-am sorbit ceaiul şi am muşcat din pâine – în tot acest timp picioarele odihnindu-mi-se pe scăunel (lucru ce nu era tocmai potrivit pentru o domnişoară, după părerea mamei) – şi am parcurs din nou scrisorile. Am râs citind comentariile lui Mary cu privire la domnul Higgins. Îl întâlnise la un magazin din centrul oraşului, iar acesta ceruse, stângaci, informaţii despre mine. Mary îi

răspunsese că bănuia că o duceam bine, deşi nu mai primise nicio veste de când sosisem aici. Domnul Higgins o întrebase cu uimire: „Vrei să spui că a rămas?” „Sigur că a rămas”, răspunsese Mary. „Oare nu asta trebuia să facă?” „O, da… Da, desigur”, mormăise Higgins şi se îndepărtase cu faţa îmbujorată.

Gândurile mele continuară să zboare de la scrisorile primite la curierul lor, însă am refuzat să-mi las mintea să zăbovească asupra lui. Deşi încercasem în mod deliberat să-mi iau gândul de la Wynn Delaney, am descoperit că numele şi chipul lui continuau să îmi stăruie în minte. În cele din urmă mi-am pus ceaşca deoparte, mi-am schimbat rochia şi m-am dus afară, ca să tai lemne pentru foc. Poate că o activitate energică îmi va calma imaginaţia, mi-am spus, aşa că am atacat stiva de lemne, răzbunându-mă pe ele.

19
CAPCANA VIE DE ȘOARECI

Dimineaţa următoare m-am trezit şi am constatat că intruşii îmblăniţi îşi făcuseră de cap pe poliţa bufetului meu. *Trebuia* să fac ceva! Nu era de trăit cu ei. Nu puteam suporta să-mi împart confortabilul cămin cu şoarecii.

Din nou am spălat şi am fiert toate vasele, am frecat şi am curăţat tot ce mi-am închipuit că ar fi putut să atingă. Cu mare dificultate, am mutat două lăzi de metal din dormitor şi am pus toate vasele din bufet în una dintre ele, în cealaltă aşezând toate alimentele câte au încăput. *E cu neputinţă ca şoarecii să mai intre şi aici*, mi-am spus în timp ce am închis lăzile cu zgomot şi m-am îndreptat spre şcoală, prea supărată pentru a mai mânca ceva.

Când elevii au început să sosească, eram deja mai calmă şi capabilă să-i întâmpin cu un zâmbet.

Următoarele două zile au trecut fără incidente, deşi era supărător să scormonesc prin lăzi ori de câte ori doream să-mi pregătesc ceva de mâncare.

Miercuri, Lars îmi aduse alimente proaspete şi rămase uimit să vadă că pun pâinea, brânza şi ouăle în ladă.

— Am şoricei, l-am informat în timp ce am pus laptele, smântână şi untul în găleata de tablă cu capac aflată în colţul dinspre miazănoapte al casei, într-un buncăr.

— Vă treb un pisic? întrebă el, iar eu m-am întrebat cum de nu mă gândisem la asta.

— Aveţi una de împrumut?

— Avem multe. Şi se mulţesc tot mai mult.

— Mă mai gândesc la asta.

Ne-am dus împreună spre şcoală.

Joi dimineaţă m-am trezit şi am descoperit un şoarece înecat în găleata cu resturi de mâncare. M-am uitat îngrozită la masa udă de blană lipsită de viaţă.

Ei bine, cel puţin nu s-a înecat în găleata cu apă, m-am gândit în timp ce am dus găleata cu pricina în cel mai îndepărtat colţ al curţii, deşertându-mi acolo încărcătura. Aproape că mă aşteptam ca şoarecele mort să prindă viaţă şi s-o ia la fugă înapoi, spre casă, însă, din fericire, rămase unde l-am pus. În schimb, eu am fost cea care a luat-o la goană spre casă.

Am vrut să spăl găleata cu apă şi săpun, dar mi-am dat seama că ar fi fost o nesăbuinţă, aşa că doar am clătit-o şi am aşezat-o mai departe de zona în care obişnuiam să-mi iau masa. Am sărit şi de data asta peste micul dejun şi m-am dus direct la şcoală.

În acea seară am lăsat la o parte orice rezervă şi m-am dus la familia Peterson ca să cer, să împrumut sau să fur o pisică.

Cea pe care mi-o oferi Lars arăta cam soioasă, era mare şi gălbuie.

— E bună că prinde şo rec, spuse el, iar eu nu m-am îndoit de acest lucru nici măcar o clipă.

Mi-o aduse acasă – un gest pe care l-am apreciat foarte mult. Aş fi preferat să am unul dintre acei mulţi şi mititei pisoiaşi, însă Lars mă făcu să mă răzgândesc.

— Nu simt buni pentru şo reci, a spus el.

L-am crezut pe cuvânt.

Lars depozită pisica mare şi înfometată în bucătăria mea şi dădu să plece.

— Griji la uşă, mă avertiză el. Dacă iese, se-ntoarce acas.

Am avut grijă la uşă. Lars plecă şi pisica rămase.

Mai târziu aproape că mi-am dorit să fi plecat şi ea. S-a agitat şi a mieunat atât de mult, încât am avut impresia că n-o mai puteam suporta nici măcar un minut. Totuşi, dacă urma să-mi cureţe casa de şoareci, merita să am parte de tot acel zgomot şi toată acea agitaţie.

Când se făcu ora de culcare, am închis uşa dormitorului, ca să nu mai fiu martoră la toată acea activitate frenetică. O auzeam scotocind şi căţărându-se, sărind şi mieunând şi, mintal, o urmam de-a lungul şi de-a latul încăperii – pe scaun, pe masă, pe bufet, pe ladă. Pisica asta nu avea respect pentru nicio piesă de mobilier.

Apoi am auzit un zgomot teribil. *Ceainicul meu*! a fost primul meu gând în timp ce am întins mâna ca să aprind lampa. Din fericire nu era decât acea ceaşcă ciobită pe care uitasem s-o iau de pe masă. Am măturat cioburile şi le-am aruncat în sobă. Mi-am luat ceainicul în dormitor şi l-am aşezat cu grijă alături de cărţile din ladă. Apoi am suflat în lampă şi m-am strecurat înapoi, în pat. Am încercat să-mi iau gândul de la neliniştita pisică ce scotocea prin casa mea. *Niciun şoarece nu se va arăta la*

noapte, m-am gândit, *cu toată gălăgia asta*. *Greşisem*. Cam pe la patru dimineaţa am fost trezită de un zgomot venit din bucătărie, urmat de un chiţăit ascuţit, înfiorător – de frică sau durere. Pisica îşi prinsese vânatul.

Îngrozitorul sunet reverberă în creierul meu mult timp după ce pisica se hotărâse să meargă la culcare. Ce teribil să fii un şoarece mic prins în ghearele unei pisici-mamut!

Dimineaţa, repulsia faţă de respectivul incident atârna deasupra mea ca un nor. Mi-am întârziat deşteptarea atâta cât am îndrăznit. Eram sigură că-mi voi găsi bucătăria presărată cu şoareci morţi. Nu era aşa. Pisica era încă acolo, părând înfometată şi sfrijită. Nimic nu trăda vânătoarea ei nocturnă.

Aproape că-mi venea să cred că probabil îmi imaginasem sunetele din timpul nopţii când, încercând să-mi fac ordine în încăpere, am ajuns la fotoliul meu preferat. La început am crezut că, din întâmplare, ajunsese o crenguţă pe el. Am întins mâna şi am dat s-o apuc. Abia după ce se află în mâna mea am recunoscut ce era – coada unui şoarece! Pisica îndrăznise să-şi servească cina chiar pe locul unde eu mă relaxam seara!

Asta puse capac la toate. M-am dus la uşă şi, simţindu-mă puţin ridicol, am întredeschis-o şi am chemat pisica. În timp ce se furişă afară şi o luă la goană spre casă, mi-am cerut iertare de la şoricel. Nu era cu putinţă să nu existe un mod mai civilizat de a scăpa de ei. Un lucru ştiam sigur: trebuia să existe un mod mai liniştit.

20
UN VIZITATOR

Nu trecu multă vreme şi mi-am dat seama că nu scăpasem de şoareci. Nu ştiam câţi mai rămăseseră, însă

probabil mai mulţi decât mi-aş fi dorit.

Rafturile bufetului meu rămaseră goale în timp ce lăzile erau înţesate cu lucrurile ce trebuiau aşezate pe rafturi. Doar ca să-mi pregătesc o ceaşcă cu ceai trebuia să depun mai mult efort. Am acoperit lucrurile ce nu încăpuseră în lăzi. Am acoperit găleata cu apă. Am acoperit chiar şi gaura ibricului. Indiferent ce făceam, mai întâi mă uitam să văd dacă nu cumva vreun şoarece trecuse pe acolo înaintea mea. Era un mod ciudat de a trăi, însă m-am silit să mă adaptez.

Elevii mei făceau progrese. Primisem asigurări că, după ce recolta va fi strânsă, voi avea încă trei sau patru elevi.

Aveam o problemă cu Phillip Delaney. Avea tendinţa de a se ocupa cu alte lucruri decât cele pe care i le dădeam de făcut. Când, trei zile la rând, nu-şi termină de copiat textul până la plecare, l-am rugat să rămână la urmă ca să vorbesc cu el. I-am explicat cu foarte mare grijă că dacă se va mai întâmpla acest lucru, îi voi cere să rămână la şcoală până când îşi va isprăvi tema.

Ziua următoare, spre exasperarea mea, tema era din nou incompletă.

— Phillip, sunt dezamăgită, am spus. Ai destul timp ca să-ţi faci tema.

El nu păru îngrijorat.

— Să rămân şi eu, ca şi Tommy?

— Thomas are nevoie de ajutor la teme. El nu le înţelege singur. De aceea rămâne, ca să-l pot ajuta.

— Dar aţi spus că, dacă nu termin, va trebui să rămân.

— Aşa este.

— Nu mai spuse nimic, ci întinse mâna după creion şi începu să scrie.

Îşi isprăvi lucrarea repede, apoi zăbovi, până când

am insistat să dea fuga acasă.

A doua zi, tema era din nou neterminată.

— Va trebui să rămâi până când o termini, am spus. Poate asta te va ajuta să înveţi să lucrezi mai repede.

Ştiam că problema lui Phillip nu era înţelegerea, căci Phillip, spre deosebire de Thomas, era un copil isteţ.

El nu protestă. Din nou, isprăvi repede tema şi rămase în preajma mea, dornic de taifas. În cele din urmă, l-am trimis acasă.

Nu la mult timp după acest incident, am avut un vizitator neaşteptat. Tocmai aranjam ultimele cărţi ce fuseseră folosite pentru lecţiile din acea zi, când am auzit o bătaie în uşă. Wynn Delaney păşi în încăpere.

Ca de obicei, prezenţa lui mă tulbură şi probabil că m-am îmbujorat uşor.

— Te deranjez? întrebă el.

— Deloc. Tocmai plecam. Te rog, intră.

Păşi în faţa sălii de clasă şi se aşeză pe un scaun, lângă pupitrul meu. Mi se părea ciudat să văd un bărbat atât de înalt aşezat la o masă atât de mică. Fu nevoit să-şi întindă picioarele ca să poată sta aşezat. Oarecum, atitudinea lui relaxată mă ajută şi pe mine să mă liniştesc.

— Am mai primit scrisori? am întrebat pe un ton de glumă.

El zâmbi şi clătină din cap.

— Nu, de data asta am venit cu treabă. Am venit să discutăm despre Phillip. A fost nevoit să rămână la şcoală de câteva ori după cursuri.

Dar ce legătură ai dumneata cu Phillip? m-am gândit. Însă am alungat gândul, căci problema măsurilor mele disciplinare îmi părea mai importantă.

— Este vreo neregulă în ce priveşte metoda mea de disciplinare?

— Deloc, răspunse el, aproape în pripă. Doar mă

întrebam dacă este cea mai bună metodă de a-l disciplina pe Phillip.

— Adică?

— Spune-mi, domnişoară Thatcher, ce reacţie a avut Phillip când s-a văzut nevoit să rămână? S-a supărat – l-a deranjat?

— Deloc.

Mă aflam în defensivă.

El zâmbi – un zâmbet uşor, deliberat şi – fără să vreau – am remarcat cât de plăcut era zâmbetul lui. Însă acest zâmbet îmi spunea că tocmai îi confirmasem bănuielile. Nici măcar nu spuse nimic; doar aşteptă să înţeleg ceea ce tocmai spusese.

— Vrei să spui…? am început şovăielnic.

— Exact. Phillip este încântat atunci când i se acordă timp şi atenţie, domnişoară Thatcher.

— Înţeleg, am spus, luându-mi privirea de la el şi dându-mi seama, analizând mintal ultimele câteva zile, că avea dreptate.

Mi-am întors din nou privirea la el.

— Aşadar… Am început, încercând să-i cer sfatul. Ce-mi sugerezi?

— Ei bine, mama lui şi cu mine…

Mama lui şi cu mine. Cuvintele m-au lovit precum o găleată cu apă rece şi am simţit că nu mai am aer şi că tot sângele mi se scurge din cap. O clipă m-am simţit ameţită şi m-am aşezat pe scaun, fără a verifica mai întâi dacă se afla acolo unde presupuneam că este. *Mama lui şi cu mine – Delaney*… D*esigur*, *Phillip Delaney – Wynn Delaney*. Acesta era tatăl lui Phillip. Ce *prostuţă am fost*, m-am muştruluit, *să îmi fac iluzii cu privire la un bărbat căsătorit*.

Mi-am revenit repede, dându-mi seama că domnul Delaney aştepta răspunsul meu la sugestia lui pe care eu,

în exasperarea mea, n-o auzisem.

— Îmi pare rău… Am spus poticnindu-mă. Mă tem că din cauza gândurilor… Am… Am fost altundeva şi n-am…

Nu mi-am isprăvit propoziţia, iar el repetă:

— Mama lui şi cu mine ne-am gândit că, dacă l-ai trimite cu tema incompletă acasă, vom avea noi grijă s-o termine şi s-o returneze.

— Desigur.

Mă simţeam stânjenită că fusese nevoit să repete.

Părea un plan destul de bun. Iar în clipa asta aş fi fost de acord cu aproape orice altceva care ar fi grăbit plecarea acestui bărbat din sala mea de clasă.

M-am ridicat şi am spus, grăbită:

— Mi se pare o abordare bună. O să-l înştiinţez pe Phillip cu privire la noul aranjament. Iar acum… Te rog să mă scuzi, domnule Delaney, am unele lucruri – multe lucruri de făcut.

El se ridică, privindu-mă întrebător; apoi mi-am amintit că-i spusesem când intrase în încăpere că terminasem pe ziua de azi şi eram gata de plecare. El nu-mi aminti acest lucru însă, ci se scuză într-un mod cât se poate de curtenitor.

În timp ce-l priveam plecând m-am simţit copleşită de sentimente ciudate. Ce gâsculiţă prostuţă fusesem să presupun că era necăsătorit. Nu puteam nega faptul că era cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnisem vreodată – însă dacă aş fi ştiut că era căsătorit, nu mi-aş fi îngăduit niciodată să mă gândesc la el. *Ei bine*, *acum ştiu – aşa că, până aici*, mi-am spus, muştruluindu-mă. Am dat la o parte hotărâtă toate gândurile cu privire la acest bărbat şi am ieşit grabnic din clasă. Am hotărât să mă duc la Anna, ca să beau cu ea o ceaşcă de cafea bună, tare. Mereu îmi adresa invitaţia, însă eu adesea spuneam că sunt prea ocupată. Ei bine, în seara asta îmi voi face timp. Nu eram

dispusă să rămân singură, sorbind calm din ceaşca cu ceai. *Ba, poate că o să rămân şi la cină, dacă insistă*, mi-am spus, ştiind foarte bine că aşa va face. Î*n felul ăsta n-o să mă văd nevoită să scotocesc după vase în lăzi*. Şi astfel, ţinându-mi gândurile sub control, am închis hotărâtă uşa în urma mea.

21
ELEVI

O singură dată a fost nevoie să-l trimit pe Phillip cu tema incompletă acasă. A doua zi mi-a dat-o, isprăvită cu grijă. Din acea clipă, Phillip şi-a terminat tema cu uşurinţă în timpul pe care i-l puneam la dispoziţie în clasă.

Era un băieţel încântător. Presupun că, oricât aş fi încercat să nu fac asta, era unul dintre favoriţii mei. Găsea mici ocazii să petreacă timp cu mine şi sunt sigură că mă bucuram de acest timp la fel de mult ca şi el.

Else Petersen era şi ea una dintre elevele mele „speciale", învăţa repede şi era dornică să le facă tuturor pe plac. Am avut ocazia s-o invit la un „ceai" într-o sâmbătă. În acea zi, sosise traversând în fugă poiana, aducând chec cald, abia scos din cuptorul mamei sale. Era delicios şi l-am numit „chec pentru ceai", servindu-l alături de ceaiul pe care l-am sorbit din ceşcuţele mele de porţelan. Ceaiul diluat cu lapte i se păru lui Else un adevărat festin, iar ochii săi sclipiră în timp ce privi, cu timiditate, ceştile şi ceainicul fin de porţelan.

— Domnişoară Thatcher, îmi spuse ea cu solemnitate, e ca şi cum am avea un picnic al zânelor.

O iubeam pe mica Else. Era un copil preţios, blajin.

Sally Clark ocupa şi ea un loc important în inima mea. Mă emoţiona această fătucă pe cale de a deveni femeie. Dorea atât de mult să intre în lumea adulţilor, însă

nu era gata să se desprindă de lumea copilăriei sale. Am observat, pe măsura trecerii timpului, că mă urmărea cu timiditate şi încerca – stângaci – să mă imite. Am luat aceste încercări ca pe un compliment sincer şi adesea îmi doream s-o pot lua acasă la mine şi s-o îmbrac cu una dintre rochiile mele drăguţe, să-i aranjez părul şi să-i prezint apoi domnişorica atrăgătoare din oglindă. Era drăguţă, în felul ei, şi adesea aveam impresia că într-o zi ne vom trezi şi vom descoperi acest timid fluturaş ieşit afară din coconul său. Mi-am dat seama că ar fi o lipsă de înţelepciune din partea mea să încerc să grăbesc procesul acesta natural, însă sigur. Faptul de a-i arăta lui Sally garderoba mea, ispitind-o cu lucruri drăguţe ce mie mi se păreau normale, ar fi făcut ca rochiile simple şi uzate pe care le purta să-i pară chiar mai şterse. Aşa că m-am rezumat la sugestii simple şi cuvinte de încurajare, de felul: „Albastrul este culoarea care te prinde cel mai bine”; „Felul acesta de guler îţi vine mai bine decât altele”; „Părul tău arată foarte drăguţ aranjat astfel – ai un păr atât de frumos”. Încercam să-i încurajez pe fiecare dintre elevii mei, adresându-le cuvinte sincere de laudă, însă în cazul lui Sally zâmbetele şi cuvintele mele aveau o semnificaţie aparte. Când făceam lucrul acesta, Sally se îmbujora uşor, însă ştiam că aprobarea mea era importantă pentru ea.

Apoi mai era Andy. Simţeam o durere în inimă ori de câte ori mă uitam la el. Îmi părea că, pe zi ce trece, situaţia lui se înrăutăţea. Uneori îl vedeam prinzându-şi capul cu amândouă mâinile, ca şi când ar fi avut dureri, o privire plină de confuzie şi suferinţă umplându-i ochii. Încercam să nu atrag atenţia celorlalţi asupra lui, însă îndată ce se ivea ocazia, mă duceam şi îngenuncheam lângă el.

— Andy, ce-ar fi să-ţi pui capul pe braţe câteva

minute? îi şopteam.

Ceea ce-mi doream cu adevărat era să-l iau în braţe şi să-l mângâi, deşi arareori aveam ocazia s-o fac. De obicei mă privea recunoscător, apoi făcea ceea ce-i spuneam, uneori legănându-se încet înainte şi înapoi. Eram îngrijorată de faptul că incapacitatea de a face faţă şcolii îi cauza probleme fizice. Nu-l forţam, însă doream să-i ofer toate noţiunile pe care le putea reţine. Mă gândeam să aflu unde locuieşte ca să-i pot vizita pe părinţii lui când, într-o dimineaţă, Andy nu sosi împreună cu sora lui, Theresa.

— Mama crede că are nevoie de odihnă, spuse ea, iar eu am clătinat din cap cu simpatie, încuviinţând.

Tuturor le lipsea Andy. Era preferatul tuturor, căci deşi nu putea participa pe deplin la ceea ce se în tâmpla în sala de clasă sau pe terenul dejoacă, îi încuraja cu înflăcărare pe toţi cei care puteau. În clasă, ochii lui sclipeau ori de câte ori cineva citea sau recita bine şi, din când în când, bătea spontan din palme în semn de apreciere. Nu l-am dojenit niciodată pentru exuberanţa sa, iar elevii priveau la Andy în timp ce recitau, nădăjduind să-i câştige favoarea. Pe terenul de joacă privea jocurile cu entuziasm, striga şi ţopăia frenetic pentru orice punct câştigat. Andy nu avea favoriţi. Îi ovaţiona pe toţi cu acelaşi entuziasm. Aplauzele lui şi strigătele „Te-ai descurcat bine! Te-ai descurcat bine!” erau premii râvnite de orice elev.

Carl Clark, un băiat în pragul adolescenţei, era o problemă pentru mine. Era vărul lui Sally şi susţinea sus şi tare că n-avea nevoie de şcoala asta „idioată” – el urma să lucreze cu vitele la o fermă din Southern Alberta. Petrecea mai mult timp exersându-şi lasoul decât aplecat asupra cărţii de citire. Petrecea fiecare pauză încercând să treacă bucla lasoului pe după stâlpii de pripon.

Începuse să-i urmărească cu lasoul şi pe colegii de

clasă, însă am intervenit cu fermitate, interzicându-i.

Într-o zi i-am dat voie lui Harvey Mattoch, unul dintre elevii mai mici, să părăsească sala de clasă; şi, aşa cum făceam în cazul tuturor, am fost atentă să urmăresc întoarcerea lui. Minutele se scurgeau unul după altul şi nici urmă de Harvey. Am continuat lecţia de silabisire, însă mă întrebam mereu ce se întâmplă cu Harvey. Când am dat drumul copiilor în pauză, am pornit de îndată în căutarea lui. L-am găsit în spatele unei stive de lemne, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi.

— Harvey, ieşi de acolo şi hai să stăm de vorbă, am încercat să-l înduplec.

El clătină din cap şi un şuvoi proaspăt de lacrimi i se revărsă din ochi.

— Ce s-a întâmplat?

Începu să plângă şi mai tare.

M-am aşezat pe o buturugă şi am aşteptat să se liniştească, îndată ce păru că s-a calmat, i-am întins batista, l-am lăsat să-şi şteargă şi să-şi sufle nasul, apoi i-am adresat aceeaşi întrebare.

— U… uşa la… La latrina băieţilor e legată, reuşi să îngaime printre suspine.

Băiatul spunea adevărul, era legată – cu lasoul lui Carl Clark. Harvey încercase să desfacă frânghia şi să deschidă uşa, însă nu suficient de repede încât să prevină un „accident”. I-am îngăduit să dea fuga acasă ca să-şi schimbe hainele.

— Stai aici, ca să nu fii văzut, i-am spus, până când îi chem pe copii din pauză. Nimeni n-a întrebat încă de tine.

I-am scris un bileţel mamei sale, nădăjduind că băiatul nu va fi mustrat sau făcut de ruşine acasă, i l-am strecurat şi apoi am dat fuga să sun clopoţelul. Câteva minute mai târziu, i-am văzut creştetul capului în timp ce alerga pe drum, încercând să ajungă acasă fără să fie

băgat în seamă.

La sfârşitul zilei l-am rugat pe care să rămână la urmă. I-am spus cât de supărată eram pentru faptul că-şi folosise frânghia pentru a lega uşa unui loc *necesar* şi că, pe tot parcursul săptămânii viitoare, în pauze, va tăia lemne pentru soba şcolii. I-am mai spus că nu mai voiam să văd lasoul la şcoală. Părăsi încăperea bombănind, însă n-am mai avut probleme cu frânghia. În cele din urmă, Cari ajunse să li se alăture celorlalţi la joacă. Însă mi-am revizuit pedeapsa. Vremea fusese prea blândă pentru a folosi marea sobă de fier, iar Carl tăiase destule lemne în două zile cât să umple depozitul de lângă şcoală şi să mai facă o stivă lângă uşă.

Având în vedere faptul că elevii mei nu mai fuseseră la şcoală până acum, că aveam foarte puţine materiale didactice ajutătoare, că toate clasele erau adunate sub un singur acoperiş, că elevii proveneau din grupuri etnice diferite şi unii din ei nu vorbeau bine limba engleză; având în vedere faptul că eu eram tânără şi aveam doar doi ani de experienţă ca învăţătoare, eram mândră de fiecare dintre ei – ei bine, aproape de fiecare.

În timpul săptămânilor ce urmară am avut parte de o experienţă plăcută – am fost invitată la cină, duminica sau în timpul săptămânii, în câteva cămine din vecinătate. Unele dintre casele în care am intrat erau mobilate mult mai simplu decât căsuţa mea. Câteva erau surprinzător de confortabile, decorate şi aranjate într-un mod plăcut. Însă oriunde m-am dus, oamenii erau nerăbdători să împartă cu mine tot ce aveau mai bun de oferit. I-am apreciat mult pentru asta.

Îmi era greu să le accept ospitalitatea, căci eu nu eram în stare să le-o returnez. Ei păreră să-şi dea seama ce simţeam cu privire la acest lucru şi se grăbiră să mă asigure că acesta era modul lor simplu de a-mi mulţumi

pentru faptul că am venit să îi instruiesc pe copiii. Asta mă făcu să-mi doresc mai mult ca niciodată să fac tot ce pot mai bine pentru aceşti copii.

22
SOBA ȘCOLII

Vremea caldă deveni dintr-odată friguroasă şi ploioasă. Într-o dimineaţă, când m-am trezit, cerul era înnorat şi întunecat, bătea un vânt rece şi picurii de ploaie erau reci ca gheaţa. Am tremurat în timp ce m-am îmbrăcat, până şi în confortabila mea căsuţă. Nu-mi venea să cred că o zi putea fi atât de diferită de cea de dinaintea ei. Am hotărât să fac focul în sala de clasă – pentru prima oară. Cel puţin eram bine aprovizionaţi cu lemne, mulţumită lui Carl.

În timp ce priveam spre cer, m-am bucurat că era vineri. Poate că luni o să avem din nou parte de soare.

Am făcut focul în soba mea şi am pus la fiert apă pentru cafea. Flăcările flămânde începură să devoreze grabnic lemnul, curând căldura împrăştiindu-se în încăpere. În timp ce priveam la vremea de afară, mă întrebam câţi dintre elevii mei se vor aventura spre şcoală. Nu i-aş fi învinovăţit dacă ar fi rămas acasă.

Am hotărât să fac tot ce trebuia să fac înainte de a părăsi casă, aşa încât odată ajunsă la şcoală, să nu mai fiu nevoită să mă întorc.

Cu acest lucru în minte, m-am pregătit pentru şcoală. Apa rece cu care m-am spălat aproape că-mi tăie răsuflarea; am luat micul dejun, am citit din Biblie şi am făcut ordine în cele două încăperi mici. Înainte de a pleca, am mai pus lemne pe foc, aşa cum îmi arătase Lars, apoi m-am înfăşurat bine cu haina, mi-am legat o eşarfă pe cap şi m-am îndreptat grăbită spre şcoală.

Încăperea era rece, e adevărat, însă aveam destul timp ca s-o încălzesc înainte de sosirea elevilor.

Mi-am lăsat haina deoparte şi m-am apucat să pregătesc lemnele pentru foc. Mâinile îmi erau deja amorţite de frig şi umezeală. Am pregătit hârtie şi vreascuri, însă deşi am căutat peste tot, n-am găsit nicio cutie cu chibrituri. Mi-am luat din nou haina pe mine, mi-am pus eşarfa pe cap şi am pornit prin ploaie spre casă, după chibrituri. În graba mea, în timp ce mă întorceam spre şcoală, am păşit într-o băltoacă mare şi m-am murdărit toată cu noroi pe picior. Curajoasă, am alergat înainte şi, odată ajunsă înăuntru, mi-am aruncat haina şi eşarfa din care picura apa şi am dat să aprind focul. N-am avut nicio problemă cu aprinderea vreascurilor şi, îndată, un foc zdravăn începu să înfulece cu lăcomie din lemne; în acelaşi timp, încăperea începu să se umple de un fum albăstrui. Am deschis uşa sobei şi m-am uitat înăuntru. Fumul mă izbi în faţă şi am simţit că mă ustură ochii. Am închis uşiţa cu un trosnet. *Poate că trebuia să mai aştept câteva minute până să se risipească fumul*, m-am gândit, amintindu-mi cuvintele pe care obişnuia să le spună tatăl meu, când făcea focul.

Minutele se scurseră, iar fumul nu se risipi; ba chiar păru să se îngroaşe – vârtejuri de fum înecăcios umpleau de-acum sala de clasă.

Am împins lemnele şi am făcut tot ce-am ştiut cu focul acela, însă asta nu făcu altceva decât să-mi înteţească tuşea şi lacrimile. Pe mâini şi haine mi se aşternu un strat de funingine şi cenuşă. Gândindu-mă că singurul mod de a-mi salva clasa de la un dezastru total era să sting focul, am pus mâna pe găleata cu apă. Eram pe punctul de a o arunca pe sobă, când uşa şcolii se deschise şi în prag îşi făcu apariţia Wynn Delaney. Am icnit, m-am înecat şi am început o altă repriză de tuse.

Fără să spună un cuvânt, se îndreptă spre mine, îmi luă găleata din mâini şi o puse la loc, pe raft. Apoi se îndreptă spre sobă.

— Sobele acestea de la ţară pot fi tare năzuroase, spuse pe un ton cât se poate de normal în timp ce împinse un fel de mâner de metal aflat în burlanul sobei şi altul aflat chiar pe sobă. Apoi se îndreptă hotărât spre geamuri şi începu să le deschidă unul câte unul. După ce-l deschise larg şi pe ultimul, se întoarse şi-mi întinse haina.

— Am timp câteva minute, spuse el. Ce-ar fi să rămân şi să supraveghez focul, ca să te poţi duce acasă şi să te aranjezi? Mai sunt patruzeci de minute până când vor sosi copiii.

Îmi ţinu haina ca să mă pot îmbrăca, iar eu am ascultat fără crâcnire. Am ieşit aproape fugind din clădire, stânjenită pentru că fusesem astfel descoperită. Cât de murdară eram! Aveam urme de funingine pe braţe şi chiar pe obraz. Picioarele şi fusta îmi erau murdare de noroi, încălţările îmi erau pline de apă, iar părul mi se desfăcuse din ace. M-am uitat la ceas în timp ce m-am spălat şi mi-am schimbat hainele, însă nu m-am grăbit. Ba chiar am mai servit o a doua ceaşcă cu cafea, simţindu-mă ca un copil prins la borcanul cu prăjiturele. Apoi, încet şi cu grijă, am traversat curtea spre şcoală, ocolind toate băltoacele mai mari. Când am ajuns la şcoală, încăperea se aerisise şi începuse să se încălzească de la focul ce ardea vesel – şi fără fum. Binefăcătorul meu se afla încă acolo.

În ciuda stânjenelii mele, simţul umorului mă salvă, cel puţin în parte.

— Vreau să-ţi mulţumesc, am început, pentru că ai salvat şcoala. Fumul aproape că ne-a luat pe sus.

Când văzu că sunt în stare să râd de propria-mi greşeală, ochii lui începură să sclipească jucăuş, însă era prea amabil ca să mă tachineze.

— Cineva, spuse el, aruncând toată vina pe acel necunoscut şi nevăzut „cineva”, a lăsat clapeta complet închisă.

Se îndreptă spre sobă şi învârti uşor de mânerul clapetei.

— Când focul se înteţeşte, o poţi răsuci – aşa – ca să-l mai domoleşti; dar când faci focul, ar trebui să fie întotdeauna în sus, aşa.

Am încuviinţat, dojenindu-mă că nu mă gândisem la clapete pentru reglarea focului. Nu spuse nimic despre nesăbuinţa mea, ci continuă:

— Trebuie să te avertizez, totuşi, să nu foloseşti *niciodată* o găleată cu apă pentru a stinge focul într-o sobă ca asta. Poate fi foarte periculos – şi, în cel mai bun caz, foarte mizerabil.

Apa forţează cenuşa care poartă scântei să iasă în forţă prin uşa sobei.

Mi-am imaginat scena – apa aruncată pe sobă, scântei şi funingine sărind în toate părţile – şi am fost recunoscătoare că venise la ţanc.

— Dacă vrei să stingi un foc, continuă el, toarnă apă *încetul cu încetul*, câte puţin, stropind uniform flăcările. Ţine minte, o sobă de fier se încinge repede; o schimbare bruscă de temperatură ar putea chiar să fisureze metalul.

Am încuviinţat cu umilinţă, având impresia că tocmai primisem o lecţie părintească despre felul în care trebuie administrat focul.

— Niciodată nu m-am împăcat cu ideea că o învăţătoare tânără este nevoită să îngrijească ea însăşi de foc, spuse el ca pentru sine.

M-am făcut mică în timp ce mi-l închipuiam la o viitoare întâlnire a părinţilor din comunitate, susţinând sus şi tare că nu era treaba dăscăliţelor tinere să se îngrijească de focul din sala de clasă.

— O să mă descurc acum, ştiind cum funcţionează, m-am grăbit să-l asigur.

Aruncă pe foc încă două bucăţi mari de lemn, închise uşa sobei şi se îndreptă de spate. I-am văzut privirea îndreptându-se asupra mâinilor mele şi dintr-odată m-am tulburat. Observa oare că mâinile mele nu păreau a fi obişnuite cu o muncă manuală, de orice fel ar fi fost aceasta? Sau dorea să vadă dacă îşi pierduseră aspectul îngrijit, în încercarea de a face faţă rigorilor unei şcoli de la ţară?

M-am îndreptat spre o fereastră.

— Crezi că le putem închide acum? am întrebat, încercând să-i abat atenţia în altă parte.

— Desigur, spuse el, şi se îndreptă spre cea mai apropiată fereastră.

Am privit în jurul încăperii şi, îndată ce ultima fereastră fu închisă, m-am întors spre el.

— Vreau să-ţi mulţumesc – şi o să-mi amintesc să verific clapeta. Acum, te rog să mă scuzi, însă am lecţii de pregătit.

Zâmbi uşor şi întinse mâna după pălărie. Aveam un simţământ ciudat. Ştiam instinctiv că era un bărbat vrednic de prietenia oricărui om, mai ales având în vedere că era prieten bun cu Jonathan; totuşi, simţeam că nu este bine să încurajez o prietenie cu el. Cu niciun bărbat nu mai simţisem o asemenea barieră sau, mai degrabă, nevoia de a pune o barieră. Poate că mă temeam că îşi dăduse seama că fusesem atrasă de el înainte de a afla că este căsătorit. Poate că dacă i-aş fi întâlnit soţia, aş fi simţit altceva, însă deocamdată mă ţineam la distanţă.

— M-am oprit aici ca să-ţi spun că Phillip n-o să vină la şcoală astăzi. A răcit şi mama lui a hotărât să nu-l scoată afară, prin ploaie.

La cuvintele „mama lui” am făcut un pas înapoi,

îndepărtându-mă de bărbatul care-mi vorbea.

— Îmi… Îmi pare rău, am reuşit să spun. Sper că nu este foarte grav.

— Simt sigur că nu e. Ştii cum simt copiii. Peste un ceas se întorc iar la joacă. Mamele sunt acelea care îşi revin mai greu după boala unui copil.

Zâmbi larg.

— Da, am spus. Cred că aşa este.

— Mă întorc pe acelaşi drum între trei şi patru. Lydia m-a rugat să iau tema de casă pentru Phillip, ca să nu rămână în urmă. O să parcurgă ea acasă lecţia cu el – dacă nu e prea mare deranj pentru tine.

— Nu… Nu, desigur că nu. O să fie gata când te întorci.

Zâmbi din nou, salută printr-o înclinare a capului şi plecă, ţinându-şi pălăria în mână. M-am întors spre tabla de scris, încercând să mă concentrez asupra lecţiilor pe care trebuia să le pregătesc. Îmi era groază de ceasurile ce-mi stăteau înainte, căci ştiam că la sfârşitul zilei de şcoală eram nevoită să-l văd din nou. Îmi doream să-l pot păstra lângă mine pe Lars, ca să-l trimit pe el cu lecţiile pentru Phillip în întâmpinarea acestui bărbat. Desigur, ştiam că nu pot face asta. Lars era aşteptat acasă şi, oricum, nu puteam reţine pe vreunul dintre elevii mei dintr-un motiv personal atât de nesăbuit. Cu timp şi efort voi reuşi să trec peste sentimentele mele absurde şi să-l accept pe acest om ca fiind prietenul căsătorit al lui Jon – nimic altceva. El nu se purtase niciodată altfel decât cuviincios în prezenţa mea.

Spre uimirea mea, toţi elevii, cu excepţia lui Phillip şi a lui Andy, îşi făcură apariţia la şcoală în acea zi. De fapt, numărul lor era chiar mai mare decât în mod obişnuit, căci cei trei băieţi mai mari care lucraseră la strânsul recoltei reuşiseră acum, din cauza ploii, să ajungă la şcoală pentru

prima dată.

Curând, spre consternarea şi stânjeneala mea, mi-a devenit foarte clar faptul că nu lecţiile îi atrăseseră la şcoală, ci tânăra învăţătoare; nu erau cu mult mai tineri decât mine şi profitară de orice ocazie pentru a mă tachina şi a flirta niţel. De câteva ori mi-am simţit obrajii îmbujorându-se şi am fost recunoscătoare că această zi ciudată de şcoală ajunse la final.

Am început îndată să pregătesc materialul pentru tema de casă a lui Phillip. Nu doream ca domnul Delaney să aştepte după ele.

Elevii nu plecaseră demult, iar eu tocmai îmi isprăvisem treaba, când se auzi bătaia lui în uşa clasei.

I-am încredinţat pachetul pe care-l vârî în interiorul jachetei pentru a-l feri de ploaie, apoi i-am dat de înţeles că trebuie să plece – cam tăios, mă tem.

— Trebuie să mă îndrept spre casă şi să aprind focul, i-am spus, luându-mi grabnic haina pe mine.

M-am asigurat că mă aflu destul de departe de el, ca nu cumva să-mi ofere ajutorul.

El mă privi, apoi se uită pe fereastră şi, după aceea, la încălţările mele subţiri.

— Te pot duce pe calul meu, se oferi în timp ce mă îndreptam spre uşă.

M-am oprit brusc. Ce idee ridicolă! *Şi cum se gândeşte să facă asta*? Probabil că-mi observase uluirea.

În unele locuri apa ajunge până la genunchi.

M-am înfuriat. Am uitat că era prietenul lui Jon şi mi-am amintit doar că era soţul altei femei.

Fumegam de furie. *Uită-te la el, vrea să mă ducă acasă călare pe calul său. Cum va face asta – mă aruncă pe spinarea calului sau mă duce în braţe*?

— Mă descurc, am răspuns, iar el nu mai spuse nimic. Plecă cu tema de casă a lui Phillip, iar eu, frustrată,

am început să aranjez cărţile, să şterg tabla şi să aliniez pupitrele.

În cele din urmă m-am liniştit şi am ieşit afară ca să dau piept cu furtuna, atentă să închid bine uşa şcolii în urma mea.

În timp ce ploaia îmi izbea obrajii, am început să gândesc mai limpede. Mi-am spus că domnul Delaney era prieten de multă vreme cu fratele meu, Jonathan. Oferta sa de a mă transporta acasă pe cal nu era decât o simplă curtoazie – din dorinţa de a o ajuta pe tânăra şi neajutorată soră a bărbatului pe care-l privea ca pe un frate; oferta lui plină de atenţie nu fusese nimic altceva. M-am simţit mai bine după ce am analizat aceste lucruri. Poate că soţul Lydiei Delaney dorise doar să-mi fie de ajutor, iar ea nu trebuia să se îngrijoreze. Dar am încetat să-mi mai bat capul cu asta şi am început să-mi fac planuri pentru o seară confortabilă şi relaxantă.

Domnul Delaney avusese dreptate – apa era adâncă. Când am ajuns la uşa casei mele încălţările mi se stricaseră, fusta îmi era plină de noroi şi dispoziţia mea la fel de murată ca şi ciorapii uzi până la genunchi.

Însă am refuzat să-mi plâng de milă toată seara. Micul meu ritual cu ceaşca de ceai, fotoliul preferat şi una dintre povestirile preferate scrise de Dickens rezolvară această chestiune.

23
PLANURI

Sâmbătă vremea se dovedi a fi la fel de răcoroasă şi ploioasă. Mi-am spălat hainele cu mâna şi le-am întins în casă, la uscat. După-amiază am fost nevoită să mai tai lemne. Era o treabă care te umplea de noroi şi nu mi-a făcut deloc plăcere.

Ziua de duminică fu la fel, umedă şi mohorâtă. Nu veniră mulţi oameni la slujba de închinare. Lars sosi devreme, ca să facă focul în soba şcolii. N-a ieşit fum. Cei care veniră la închinare se bucurară de căldura focului ce ardea vesel. Aşa cum discutasem din timp cu domnul Dickerson, copiii au fost primiţi în mica mea casă, unde am avut o lecţiune biblică specială, aşa că n-am putut sta prea mult la taifas cu ceilalţi închinători. Domnul Delaney se afla acolo împreună cu mama sa, o doamnă foarte drăguţă. Când am făcut cunoştinţă cu ea, mi-am dat seama de la cine moştenise domnul Delaney acel zâmbet cald, prietenos. Phillip era încă acasă, răcit, aşa că mama lui rămăsese cu el.

După ce slujba de închinare şi lecţiunea mea biblică se încheiară, i-am condus pe copii înapoi la şcoală, mi-am luat rămas-bun de la ceilalţi credincioşi, am verificat soba din clasă şi m-am îndreptat spre casă păşind prin băltoace. Ploaia se oprise şi soarele dădea să-şi facă apariţia. Nu după multă vreme, din pământul ud ieşiră aburi. Din fericire, se părea că vremea urâtă nu avusese de gând să rămână prea mult.

La mijlocul săptămânii curtea şi drumurile se uscaseră. Miercuri se întoarse la şcoală şi celălalt „soare” al nostru, Andy.

Toţi copiii îl ovaţionară când intră în curtea şcolii. Eram pe punctul de a suna clopoţelul când îşi făcu apariţia şi trebuie să recunosc că şi eu îmi doream să mă alătur ovaţiilor copiilor când i-am văzut ochii sclipitori. Bucuria faptului că era din nou la şcoală îi lumina toată faţa.

Cam pe la mijlocul dimineţii mi-am dat seama că ceva nu era în regulă, însă Andy clătină din cap când l-am întrebat dacă nu vrea să-şi pună capul pe braţe. La prânz durerea îi înceţoşă privirea şi nici măcar faptul că-şi sprijini capul pe braţe nu-l mai ajută. Am chemat-o

deoparte pe Teresa şi i-am sugerat să-l ducă acasă.

— N-ar fi trebuit să vină, spuse ea tulburată, dar a fost atât de trist şi a insistat atât de mult.

L-am înfofolit bine. Nu locuiau departe de şcoală, însă l-am privit îngrijorată îndepărtându-se, rugându-mă să ajungă cu bine acasă.

Tocmai când Andy şi Teresa se îndreptau spre uşă, Carl Clark ridică mâna. Nu aşteptă să-i dau voie – lucru asupra căruia insistam de obicei.

— Domnişoara învăţătoare, spuse el grabnic, ce-ar fi să mă duc cu ei? Poate că Andy va avea nevoie de ajutor.

În privirea lui Carl se citea o preocupare autentică şi probabil că pe chip mi se citi aprecierea şi uşurarea. Am încuviinţat clătinând din cap.

Întreaga clasă îi urmări plecând. Tăcerea fu risipită de şoapta Elsei:

— E tare bolnav, nu-i aşa, domnişoara învăţătoare?

Mi-am înghiţit nodul ce mi se pusese în gât şi am încuviinţat tăcut.

— Părinţii lui ar fi trebuit să-l ducă iar la doctor, comentă Mindy Blake.

— Părinţii lui n-are bani.

Replica venise din partea lui Lars, elevul meu cel mai bun la gramatică. Tulburarea i se vădea în glas şi în alegerea cuvintelor.

— Atunci ar trebui să-i ajutăm, spuse timida Olga.

Rareori vorbea în clasă.

— Noi? Cum? se auziră mai multe glasuri.

Olga dădu înapoi, stânjenită. Colega ei de bancă, Maude Clark, îşi aşeză, protector, mâna pe braţul ei, apoi spuse cu îndrăzneală:

— Nu-i idee rea. Am putea, să ştiţi. Am putea să ne aducem banii din puşculiţă. Şi să facem lucruri speciale acasă, ca tăticii noştri să ne dea mai mulţi bani. Apoi i-am

putea pune laolaltă şi…

Banii din puşculiţă nu-s destui pentru doctor, spuse Mike

Clark.

— Dar ajută.

Maude n-avea de gând să dea înapoi. M-am hotărât să restabilesc ordinea.

— Mă bucur că sunteţi preocupaţi de Andy şi sunteţi gata să-l ajutaţi şi cred că este o idee bună – şi care poate fi aplicată. Sunt sigură că putem găsi un mod…

Cuvintele mele rămaseră în aer o clipă. Nu părea posibil. Nu eram sigură cum s-ar fi putut realiza aşa ceva.

— Vreau să vă gândiţi la acest lucru în seara asta – fiecare dintre voi. Ce am putea face? Cereţi părinţilor să vă sugereze câteva lucruri. Şi mâine, când venim la şcoală, vom discuta şi vom vedea ce se poate face.

Toate chipurile din faţa mea se luminară. Ne-am întors la lecţiile noastre, însă adesea surprindeam în ochii lor o privire distantă şi auzeam şuşoteli; ştiam că gândul le era la Andy şi la un posibil mod de a-l ajuta să obţină asistenţa medicală de care avea nevoie.

Eu încă nu-mi rezolvasem problema cu şoriceii; declaraţia mea de război părea, pe zi ce trecea, tot mai imposibilă. Şoriceii nu se mulţumeau cu coexistenţa paşnică sau cu luarea în stăpânire a întregului meu bufet, lăsându-mi lăzile; doreau să se extindă şi în restul casei. De fiecare dată când făceam curăţenie după ei, furia mea creştea.

Vineri dimineaţă era evident că se zbenguiseră prin casă toată noaptea. Pentru prima oară le-am găsit urmele şi în dormitor. Asta era prea de tot. Aflată deja într-o dispoziţie proastă după ce văzusem ce făcuseră, m-am îndreptat spre scrin şi am deschis sertarul de sus ca să-mi iau o batistă curată. Nu observasem până atunci, însă

sertarul rămăsese întredeschis, pentru că o mănuşă se prinsese în deschizătură. Meticuloasă când era vorba de închisul sertarelor, mă întrebam cum se făcea că acesta scăpase scrutinului meu.

Am aşezat mănuşa la locul ei în sertar şi am întins mâna după cutia cu batiste. Înainte să ating vreuna, ochii îmi transmiseră un mesaj. Ceva nu era bine – nu era bine deloc, apoi am realizat ce se întâmplase. Şoriceii îmi vizitaseră batistele! Cu un ţipăt, le-am scos afară şi m-am uitat fix la ele. Dantela fină şi broderia fuseseră ronţăite. Batista mea preferată, cu cea mai fină dantelă pe care o văzusem vreodată, suferise cel mai mult. Nu se mai putea repara şi în ochi mi se adunară lacrimi de frustrare ce mi se prelinseră pe obraji în timp ce o priveam. Furioasă, am pus cutia în sertar, am închis sertarul cu o bufnitură şi m-am îndreptat cu paşi mari spre şcoală. De data asta şoarecii merseseră prea departe!

După cursuri plănuiam să-i fac o vizită preşedintelui comitetului şcolii, domnul Laverly, insistând ca cineva, ceva, să mă scape de detestabilele rozătoare. Refuzam să trăiesc în acea casă dacă nu se luau măsuri.

Reuşisem să mă liniştesc când sosiră copiii. Ne-am început ziua dând onorul steagului şi citind câteva versete din Scriptură. Mi-am dat seama, în timp ce elevii ocupară locurile, că nu puteam intra direct în lecţie. Chipurile lor entuziaste îmi spuneau că trebuie mai întâi să discutăm ce puteam noi, ca şcoală, să facem pentru a-l ajuta pe Andy.

Fură prezentate multe sugestii, unele ovaţionate, altele dezaprobate. Le-am scris pe toate pe tablă, cu mare grijă. Am scris cu litere mari, ştiind că Tim Mattoch avea probleme cu ochii şi abia putea să vadă tabla. Părinţii nu-şi puteau permite să-i cumpere ochelari, aşa că Tim se chinuia, mijindu-şi ochii şi agitându-se pe scaun, adesea fiind nevoit să se apropie de tablă ca să poată vedea o

literă sau o cifră.

Erau multe sugestii bune. Am hotărât să-i las pe copii să le discute câteva minute, înainte de a începe lecţiile. După multe dezbateri, Mindy sugeră să supunem la vot. Mi se părea rezonabil. Votanţii deciseră să organizăm o serată cu plată şi o colectă în ziua de 25 octombrie, la şcoală; toţi banii ce se vor aduna în urma evenimentului urmau să-i fie daţi ca ajutor lui Andy Pastachuck. Toţi erau fericiţi şi entuziasmaţi, însă îndată ce se luă hotărârea, reuşiră să se liniştească pentru lecţii. Eram mândră de ei pentru grija de care dădeau dovadă şi la fel de nerăbdătoare să-l ajutăm pe Andy în oricare mod cu putinţă.

La sfârşitul zilei am cerut îndrumări spre ferma familiei Laverly. Locul nu era greu de găsit, însă trebuia să merg pe jos cam cinci kilometri. Neabătută, mi-am pus pălăria, mi-am încheiat nasturii la haină şi am pornit. Primii trei kilometri i-am străbătut împreună cu fetele Clark. Băieţii se grăbiseră înainte, căci aveau treabă de făcut acasă. Şi, în acelaşi timp, nu erau prea fericiţi să se alăture unui grup de fete. Fetele familiei Blake ne însoţiră şi ele cam un kilometru şi jumătate.

Era o zi plăcută şi m-am bucurat de mica mea expediţie. Pe drum rămăseseră doar câteva băltoace cu noroi în urma ploilor din ultima vreme, însă erau uşor de ocolit.

După ce mi-am lăsat în urmă elevele, am păşit mai repede, îmi lipsea tăifăsuiala lor, însă, pe de altă parte, mă bucuram de singurătate după o zi plină petrecută la şcoală. În cele din urmă, am ajuns la ferma familiei Laverly.

Fiii domnului Laverly trecuseră de vârsta şcolară şi m-am gândit că era un lucru lăudabil din partea domnului Laverly să se străduiască atât de mult ca să aibă o şcoală, când niciunul dintre membrii familiei sale nu urma să

beneficieze de ea.

Doamna Laverly era o femeie plină de energie şi vioiciune, având – totodată – o doză mare de curiozitate. Mă copleşi cu întrebări, nu doar despre munca mea de predare, ci şi despre familia şi trecutul meu. Insistă să servesc cafea şi sandviciuri. După ce puse ibricul cu apă la foc, se duse pe veranda din spate şi lovi cu o vergea de metal un taler mare de fier. Am tresărit puternic la prima lovitură.

— Asta-i ca să-mi chem bărbaţii, explică ea. Sunt pe câmp, în spate.

M-am scuzat că-l întrerup de la lucru pe domnul Laverly. Nici măcar nu mă gândisem că ar putea fi ocupat, atât eram de nerăbdătoare să scap de chiriaşii nedoriţi.

— Nu-i bai. Nu-i bai, mă asigură ea. Oricum, trebuie să mănânce. Şi în plus, unul dintre ei trebuie să se apuce de treabă în jurul casei.

Doamna Laverly pregăti un platou uriaş cu sandviciuri mari. Puse laolaltă felii groase de pâine de casă generos – deşi nu cu grijă – unse cu unt proaspăt şi acoperite cu bucăţi groase de brânză sau friptură rece, în tot acest timp limba mişcându-i-se mai repede decât mâinile. Mă întrebam cum voi putea muşca dintr-un sandvici atât de gros. M-am oferit să o ajut, însă mă refuză fluturând din mâna în care ţinea cuţitul cu care tăiase friptura.

— Nu-mi trebe ajutor. Nu-s învăţată cu altă femeie în casă. A trebuit toată viaţa să mă descurc singură. Am crescut băieţi – cinci la număr. Am pierdut unu, da’ or mai rămas patru. Unu-i însurat şi locuieşte lângă Edmonton. Ailalţi trei locuiesc aici şi ajută la fermă. Nuşti ce s-ar face tatăl lor fără ei. ăl mijlociu peţeşte o fată, iar ăl mic îşi caută. ăl mare nu prea pare interesat. Cred c-o trebui să i-o aflu io şi pe urmă să-l târăsc înaintea pastorului.

Şi continuă în felul acesta ca şi când ar fi rostit pe nerăsuflate o singură frază.

Aşează sandviciurile pe masă şi scoase căni de tablă pentru cafea. Îi auzeam pe bărbaţi îndreptându-se spre casă. Se opriră pe veranda din spate pentru a se spăla pe faţă şi pe braţe, se ciorovăiră niţel pentru un prosop ponosit, se scuturară de paie şi intrară.

După chipurile lor mi-am dat seama că nu se aşteptau să mă vadă. Trei bărbaţi în toată firea deveniră, dintr-odată, foarte tăcuţi. Unul dintre ei se făcu roşu ca para focului, în timp ce un altul îşi trecu, agitat, mâna prin păr, o duse la gulerul cămăşii, se trase de bretele. Cel de-al treilea păru să-şi recapete controlul aproape imediat şi hotărî să profite de situaţie, găsind plăcere în stânjeneala fraţilor săi. Acesta se dovedi a fi George, cel mijlociu, acela care peţea deja o fată. Cel cu chipul îmbujorat era Bill, cel mai tânăr, iar cel agitat, era fiul mai mare, Henry. I-am recunoscut ca fiind cei trei bărbaţi ce stătură grupaţi la petrecerea de bun-venit.

Ne-am aşezat împreună la masă, iar bărbaţii întinseră mâna după sandviciuri, nefiind deranjaţi de mărimea lor. Am reuşit şi eu, în ciuda faptului că porţiile erau enorme; sandviciurile se dovediră a fi delicioase, mai ales după lunga mea plimbare.

Domnul Laverly fu cordial şi amabil. Ba chiar i se îngădui să-mi pună o întrebare sau două printre cele cu care mă bombarda doamna Laverly. Cei trei băieţi fură prea ocupaţi la început cu mâncarea pentru a acorda atenţie conversaţiei – sau aşa aveam impresia. Spre finalul mesei, George glumea şi îi tachina pe ceilalţi, iar Bill se zgâia fără menajamente. Însă Henry rămase cu privirea în farfurie şi în cană, nedorind – sau nefiind în stare – să participe la discuţiile de la masă.

Am aşteptat până după masă – căci, după standardele

mele, era o masă în toată regula – şi apoi am cerut să discut cu domnul Laverly despre problema cu şoriceii mei. Era un om atât de simpatic, încât am abordat problema ai calm, asigurându-mă că nu insinuez în niciun fel că şoriceii ar locui în casa mea cu permisiunea lui. I-am povestit degrabă toată povestea mea. El îşi vârî pipa în gură şi o aprinse, trase din ea de câteva ori, însă tot timpul cât am vorbit, nu făcu niciun comentariu. I-am spus despre şoarecii care locuiau în bufetul meu, care intraseră în dormitorul meu şi chiar îndrăzniseră să ia în stăpânire sertarele şifonierului meu. Cu toate acestea, nu i-am spus nimic despre batiste. Mă temeam că, dacă voi intra în aceste detalii, îmi voi pierde cumpătul sau îmi vor da lacrimile – sau poate amândouă.

El ascultă cu răbdare însă, în cele din urmă, mi-am dat seama că, după părerea lui, câţiva şoricei în casă nu erau un lucru pentru care să te frământţi atât. Când m-am oprit ca să răsuflu, şi-a scos pipa din gură.

— Ţi-om face rost de nişte capcane.

— Am încercat asta.

Păru surprins.

— Păi, o pisică ar putea…

— Şi asta am încercat, am spus cu frustrare.

Am evitat să-i mai spun *de ce* nu dăduse rezultate.

Oi mer e cu băieţii să vedem ce găsim. Trebuie să vină de undeva. Om lua cu noi nişte cuie şi om închide găurile.

Suna bine, dar nu eram întru totul mulţumită.

— Dar ce facem cu cei care sunt deja înăuntru? am întrebat.

— O s-avem grijă de ei.

Am fost mai satisfăcută.

— Nădăjduiesc că nu va fi un deranj prea mare dacă îţi facem puţină dezordine. Ne ocupăm de asta săptămâna

viitoare.

M-am gândit la Henry cel tăcut, la George cel glumeţ şi la Bill cuceritorul.

— Poate că ar fi mai bine dacă aş sta în altă parte săptămâna viitoare.

— Să te muţi?

Păru alarmat, ca şi când, dacă aş fi părăsit căsuţa şcolii, nu avea să mă mai vadă niciodată.

— La familia Peterson. Anna mi-a spus deja că, dacă o să am nevoie vreodată de o cameră, mi-ar putea pune la dispoziţie una.

Păru uşurat.

— Bună idee, spuse şi-şi scoase pipa. Scutură cenuşa în lada cu cărbuni şi-şi aşează pipa înapoi, pe raft, ca şi când ar fi vrut să dea de înţeles că problema era rezolvată.

M-am dus în bucătărie ca să-i mulţumesc doamnei Laverly pentru masă. Era ocupată să împacheteze o porţie de friptură rece şi un borcan cu murături, ca să mi le dea pentru acasă.

— Băieţii-s duşi să-nhame caii la căruţă, spuse ea.

Văzându-mi privirea întrebătoare, ea explică:

— Îi pre târziu să mei pe jos. S-o duce unu din ei cu tine.

Începu să chicotească.

I-am văzut dând cu banul.

Mă întrebam cine mă va duce – cel care câştiga sau cel care pierdea. M-am surprins încercând să hotărăsc cine nădăjduiam că mă va duce.

Norocosul – sau nenorocosul – se dovedi a fi Bill. Acesta veni zâmbind cu gura până la urechi, anunţându-mă că era gata oricând doream.

Bill – cel care se „zgâia”. Am zâmbit fără vlagă, mă tem, şi l-am urmat afară. Nu se oferi să mă ajute, aşa că m-am cocoţat singură pe roata căruţei, trăgându-mi fustele

după mine şi ţinându-mi strâns pachetul cu mâncare. Apoi am plecat.

Caii erau cam nărăvaşi şi lui Bill îi plăcea viteza, lucru ce nu contribui cu nimic la confortul căruţei. Bill bodogăni la nesfârşit despre faptul că trebuia „să vorbească cu tata, ca să cumpere o trăsurică mai uşoară”. Clătinându-mă în toate direcţiile, încercând să mă agăţ de orice sprijin precar, am fost sigură că animalele asudate şi toţi viitorii pasageri ai lui Bill vor fi de acord cu achiziţionarea unui vehicul mai uşor pentru asemenea călătorii.

Principala mea preocupare era să rămân pe bancheta căruţei. Trebuia să ţin în braţe pachetul înfăşurat în hârtie maronie, în care se afla friptura mea rece şi murăturile, aşa că, cu cealaltă mână m-am agăţat de marginea căruţei, încheieturile degetelor fiindu-mi albite de la efort. Când am ajuns acasă, oasele mă dureau de parcă cineva le-ar fi călcat în picioare. Am coborât încet peste roată, întrebându-mă dacă picioarele mă vor ţine când voi atinge pământul.

Bill, fără a se deranja să coboare şi fără a se deranja să-şi scoată pălăria măcar, părea încântat de propria-i prestaţie, ca şi când – probabil – stabilise un nou record. Eram sigură c-o făcuse. Îmi zâmbi larg, iar eu mi-am dat seama că se aştepta să-i apreciez efortul.

— Mulţumesc pentru că m-ai adus acasă, i-am spus tremurând. A… A fost foarte amabil din partea ta.

Zâmbetul lui Bill se lărgi.

— Data viitoare poate că voi avea o trăsurică. Atunci n-o să ne mai încetinească căruţa asta veche.

Speram să nu existe o „dată viitoare”, însă nu am spus nimic. Bill întoarse caii şi ieşi din curte aproape în galop. Am clătinat din cap, am înlăturat cu mâna praful din faţa mea şi m-am întors spre casă.

În seara asta îmi voi face bagajele ca să mă mut la familia Peterson şi restul o să împachetez cu grijă, departe de dinţii rozătoarelor. O să plec mâine, imediat după masa de seară, dacă Anna va fi de acord.

— Mai bine v-aţi face de cap seara asta, i-am avertizat pe micii bandiţi. S-ar putea să fie ultima voastră şansă.

După urmele găsite în dimineaţa următoare, se pare că îmi ascultaseră sfatul.

24
NAPOLEON

Săptămâna mea la familia Peterson trecu foarte repede. M-am bucurat de tovărăşia Annei şi de tăifăsuiala veselă a copiilor. Până şi Olga se deschise ceva mai mult faţă de mine, mai ales când am avut ocazia să fim doar noi două.

Vineri, Bill Laverly se opri la şcoală, zâmbind larg, asigurându-mă că locuinţa mea era de acum protejată de şoareci şi lipsită de ei.

Am hotărât să mă mut înapoi sâmbătă dimineaţa, ca să pot petrece ziua curăţând şi spălând şi aranjând toate lucrurile în bufet.

Bill se oferi să mă ducă cu căruţa la familia Peterson ca să-mi iau lucrurile. M-am grăbit să-l asigur că luasem foarte puţine lucruri cu mine şi nu era o problemă să le aduc acasă pe jos. I-am mulţumit pentru amabilitate şi m-am întors în clasă.

Nu mi-a fost greu să mă mut înapoi, acasă. Olga şi Else veniră cu mine, insistând să mă ajute să-mi transport lucrurile. După ce plecară, mi-am luat pe mine o fustă veche şi o cămaşă şi am pregătit apă fierbinte, cu săpun. Mare mi-a fost mulţumirea să văd rafturile bufetului,

strălucind de curăţenie, aranjate frumos.

La sfârşitul zilei eram istovită, însă tare încântată de ceea ce făcusem. Mă bucuram să fiu acasă şi să am căsuţa doar pentru mine.

Recolta din zonă era aproape strânsă. Unii dintre fermieri isprăviseră lucrările. Băieţii mai mari se întorseseră în clasă, făcându-mi zilele şi mai grele. Tânjeau să fie adulţi, însă nu aveau nici măcar cunoştinţele celor mai mici copii din încăpere.

Mă durea sufletul pentru ei, însă îmi încercau răbdarea până la limită. Încercările lor de a flirta mă deranjau şi uneori trebuia să-mi stăpânesc impulsul de a-mi exprima neplăcerea. Ştiam că erau imaturi şi nesiguri pe ei înşişi, aşa că mă străduiam să nu-i fac să se simtă stânjeniţi sau umiliţi. Însă îmi doream să nu se mai poarte cu atâta nesăbuinţă.

Eram cu toţii implicaţi în evenimentul pe care-l plănuisem, acela de a organiza o seară specială pentru strângere de fonduri. Fiecare elev primi o sarcină şi se străduiau din greu să se pregătească pentru eveniment. Părinţii îi sprijineau cu toată inima. Aproape zilnic elevii aduceau la şcoală scurte scrisori de încurajare sau oferte de sprijinire a evenimentului. Eram încântată şi recunoscătoare pentru sprijinul comunităţii.

În ce priveşte mica mea locuinţă, eram mulţumită. Nu se mai vedea nici urmă de şoarece în bucătăria mea.

Găurile din bufet şi ziduri, odată închise, se pare că aduseseră rezolvare problemei. Nu ştiam – şi nici n-am întrebat – cum au reuşit bărbaţii să rezolve problema intruşilor. Eram bucuroasă că dispăruseră.

Mă simţeam istovită vineri seara. Băieţii mai mari fuseseră tare obositori, iar în săptămâna aceasta erau multe de făcut cu organizarea strângerii de fonduri în zilele următoare. După ce mi-am spălat vasele, m-am

aşezat în fotoliul meu larg (de acum ghemotoacele luaseră forma mea) cu o ceaşcă de ceai şi o carte. Mi-am scos încălţările din picioare şi mi-am ridicat picioarele pe scăunel. Cât de uimită ar fi fost mama să-şi vadă fiica într-o poziţie atât de nepotrivită pentru o domnişoară, însă mă simţeam *atât* de bine. Am oftat mulţumită, am sorbit din ceaiul fierbinte şi mi-am deschis cartea.

O uşoară mişcare lângă sobă îmi atrase atenţia. Micuţa umbră se dovedi a fi o vietate – un şoricel mic îşi scoase capul. Ochii săi negri, sclipitori, căutară a deosebi vreun pericol, iar nasul i se mişcă în vânt, adulmecând. Primul şi furiosul meu impuls fu acela de a pune mâna pe unul din pantofi şi de a-l arunca spre el, însă m-am oprit. Aventurându-se puţin mai departe, se ridică şi începu să se cureţe, trecându-şi lăbuţele umezite peste cap, peste spate şi piept. Mi se părea comic. Mi se mai părea micuţ, neajutorat şi flămând. Niciodată nu văzusem pe vreunul dintre vizitatorii locuinţei mele – în viaţă, vreau să spun. *Este drăgălaş*, m-am gândit, deşi nu era nimic drăgălaş la ei când erau morţi.

Probabil că mă mişcasem uşor, căci o zbughi înapoi spre sobă şi se pierdu în umbra ei.

În acea seară îşi mai făcu apariţia de câteva ori, de fiecare dată ferchezuindu-se. Mă întrebam dacă nu era doar un mod de a-şi ocupa timpul şi de a-şi abate gândurile de la stomacul gol.

Înainte de a mă duce la culcare, am presărat câteva firimituri lângă piciorul sobei. Mi-am spus că mai bine îi dau eu de mâncare decât să ştiu că se caţără în bufet ca să-şi ia singur. Dimineaţă, firimiturile dispăruseră.

În următoarele câteva zile – zile foarte aglomerate – l-am văzut de câteva ori pe micul şoricel. I-am pus numele Napoleon pentru că, deşi era atât de mic, avea atâta îndrăzneală! în fiecare seară îi pregăteam puţină mâncare,

de fiecare dată spunându-mi că, dacă are de mâncare, nu va mai cotrobăi prin bufet în căutarea ei.

M-am surprins aşteptându-l. Era amuzant şi mi-a trecut prin cap gândul ridicol că, avându-l, nu mai sufeream de singurătate.

Vineri, în timpul şcolii, o bătaie la uşă îmi atrase atenţia. M-am scuzat şi m-am dus să deschid uşa. Bill Laverly fusese în oraş şi cumpărase câteva lucruri de care aveam nevoie pentru evenimentul nostru. I-am spus să le pună în casă, lângă uşă. Apoi m-am întors în clasă, nerăbdătoare să se încheie orele şi să mă ocup de proiecte.

Bill se întoarse curând la uşa şcolii.

— Dom'şoară, spuse el, mai era un şoarece în casă. Nu ştiu cum de mi-a scăpat.

Văzându-mi chipul alb ca varul, se grăbi să adauge:

— E-n regulă, dom'şoară – l-am omorât.

Se aştepta de la mine să-mi exprim recunoştinţa, aşa că am mormăit ceva ce – speram – avea noimă, iar Bill plecă, nelipsit de veşnicu-i zâmbet.

Mi-au trebuit câteva clipe bune înainte de a mă întoarce la elevii mei. Ştiam că făcuse un lucru corect – că era mai bine – că era ceea ce eu *aş fi dorit*. Însă urma să-mi lipsească Napoleon. Fusese atât de mic şi atât de isteţ – şi atât de drăgălaş.

25
EVENIMENTUL SOCIAL

Când sosi ziua evenimentului social, elevii mei erau atât de entuziasmaţi, încât nici nu se mai puteau gândi la altceva. Petrecură dimineaţa încercând să-şi isprăvească lecţiile şi dedicară întreaga după-amiază pregătirii măreţului eveniment.

Băieţii mai mari întinseră sârme groase de-a latul

încăperii, iar fetele prinseră de ea, cu ace, pături vechi şi cearşafuri, formând astfel mici gherete. În fiecare dintre acestea urma să aibă loc fie un joc, fie un concurs sau ceva distractiv şi fiecare era supravegheată de elevii desemnaţi. Entuziasmul era la culme şi mi-a fost greu să-i ţin în frâu. În cele din urmă isprăvirăm de pregătit tot ce trebuia pregătit, apoi copiii plecară acasă.

Am făcut un tur al încăperii, verificând şi rearanjând. Elevii se descurcaseră bine cu proiectele încredinţate. Se părea că întâlnirea avea să fie distractivă şi de ajutor pentru familia Pastachuck. Erau pregătite un joc de aruncare a cercurilor, un mic heleşteu cu peşti, jocul „prinde coada pe măgar”, o aşa-zisă cameră de fotografiat, câteva popice, un joc de aruncare a bomboanelor în găleată şi unul de aruncare a boabelor de fasole în sac. Fiecare joc urma să-l coste pe jucător un penny.

Principala noastră sursă de venit urma să fie achiziţionarea cutiilor. Petrecusem două seri decorându-mi cutia şi trimisesem pe cineva în oraş ca să cumpere ingrediente pentru prepararea unui prânz pe care urma să-l pun în cutie. Fiecare femeie şi fată mai mare urma să aibă o cutie decorată plină cu mâncare suficientă pentru doi oameni – deşi mâncarea din unele cutii ar fi putut hrăni mai mult de două persoane.

Domnul Dickerson fusese de acord să fie adjudecătorul licitaţiei noastre. Bărbaţii urmau să liciteze pentru cutii, iar cel care licita cel mai mult urma să împartă mâncarea din cutie cu domnişoara (sau doamna) a cărei cutie o cumpărase. Mă întrebam cine îmi va fi partener pentru masa din acea seară. Toţi urmau să servească masa împreună, în sala de clasă, aşa că evenimentul era inofensiv. Nu mă îngrijoram cu privire la această seară – eram doar curioasă.

— Mama i-a arătat lui tata cutia *ei*, spuse Mindy

Blake.

— N-ar fi trebuit, spuse Maudie Clark.

— Ei bine, a făcut-o, spuse Mindy ţâfnoasă. A trebuit să facă destulă mâncare pentru noi toţi – şi n-a vrut ca mâncarea ei să ajungă la cine ştie ce moşneag.

— Tot ce te interesează, Mindy, e mâncarea, o acuză Carl Clark.

— Măiculiţă, ar trebui să pun eu mâna pe cutia aia, îl întrerupse Tim Mattoch şi toată lumea râse.

Tim depăşise cu mult greutatea normală şi toţi copiii ştiau că tare-i mai plăcea să mănânce.

— O să cumpere cea mai mare cutie din câte vor fi acolo, spuse Mike Clark.

— Mai bine nu, îl întrerupse Else, pentru că cea mai mare cutie va fi a mamei mele. Şi ea a trebuit să pună mâncare pentru noi, toţi copiii – şi a pus-o într-o singură cutie –, uite-atât de mare.

Le arătă cât de mare era cutia, apoi îşi puse imediat mâna la gură, realizând că tocmai divulgase un secret.

În timp ce-mi pregăteam bucatele, eram bucuroasă că nu trebuia să gătesc pentru o familie întreagă; însă mai ştiam şi că unii dintre acei burlaci muncitori ai comunităţii noastre erau mari mâncăcioşi. Nu-i puteam dezamăgi.

Căruţele, trăsurile şi caii înşeuaţi începură să sosească cu puţin timp înaintea orei opt. Eu mă aflam deja în clasă şi pusesem o oală mare cu apă la încălzit, pentru cafea. Cafeaua se va oferi fără plată în seara asta, la fel şi laptele pentru copii. Celelalte urmau a fi plătite, iar banii urmau să intre în fondul familiei Pastachuck.

Sala de clasă începu să se umple de copii entuziasmaţi şi adulţi vorbăreţi. Erau mulţi cei care hotărâseră să vină, iar încăperea urma să fie neîncăpătoare. Unii dintre bărbaţi deschiseseră deja câteva ferestre. *Ce minunat este să-i vezi pe aceşti oameni*

preocupaţi de binele unei familii din comunitatea lor. *Doamne*, *binecuvântează-le eforturile*, m-am rugat în tăcere.

Mă pregătisem cu grijă pentru această seară, îmbrăcându-mă cu una dintre rochiile mele preferate. Ştiam că sunt puţin prea elegantă pentru o asemenea ocazie, însă aveam oarecum impresia că oamenii aşteptau asta de la mine. Îmi aranjasem părul în bucle fine, pe care le ridicasem într-un coc lejer, lăsând una sau două dintre ele să atârne libere de o parte şi de alta a feţei. Înfăţişarea mea a fost, cu siguranţă, remarcată de grupul de burlaci de la intrare – care aruncau ocheade, râdeau şi se băteau pe spate unul pe celălalt.

Sosi şi familia Delaney. Domnul Delaney îi găsi mamei sale un scaun şi luă hainele femeilor cu care venise pentru a le aşeza pe masa din colţ, alături de hainele vecinilor lor; nu mai era loc pe cuiere. Doamna Delaney cea tânără îşi duse mâna la păr, aranjându-l, apoi îşi netezi fusta deja netedă. Era cu spatele la mine, aşa că nu i-am putut vedea faţa. Aş fi vrut s-o văd – şi n-aş fi vrut. Rămase acolo vorbind cu vecinii – o femeie tânără, zveltă, cu părul închis la culoare şi frumos îmbrăcată. M-am surprins observând că rochia ei nu era chiar atât de drăguţă ca a mea şi îndată m-am muştruluit pentru gândul răutăcios.

După ce le instală, domnul Delaney se îndreptă spre câţiva bărbaţi din vecinătate, ca să povestească cu ei. Mulţimea din jurul doamnei Delaney se mai rări, iar aceasta se aşeză pe un scaun. Atunci am văzut-o bine. Ochii negri îi sclipeau umbriţi de gene lungi, negre. Avea un nas mic, drept. Avea obrajii îmbujoraţi de entuziasm, iar buzele rozalii îi erau uşor îndepărtate în timp ce le zâmbea lesne celor pe care îi saluta. Era mai mult decât atrăgătoare.

M-am întors la îndatoririle mele, însă nici n-am

apucat să-mi ordonez gândurile când am simţit că cineva mă trage de mână.

— Domnişoară Thatcher, mama vrea să vă cunoască.

Era Phillip. Pentru o clipă, m-am simţit cuprinsă de panică, dar ştiam că dădeam dovadă de nesăbuinţă. Întâlnirea mea cu această femeie era inevitabilă şi poate că cel mai bine ar fi fost să fac acum cunoştinţă cu ea. Mi-am pregătit cel mai drăgălaş zâmbet şi l-am lăsat pe Phillip să mă conducă la ea. În timp ce ne apropiam, ochii ei se luminară şi se ridică în picioare.

— Domnişoară Thatcher, spuse ea cu căldură, întinzându-mi mâna, mă bucur atât de mult să te cunosc. Sunt Lydia Delaney. Am auzit atât de multe lucruri bune despre dumneata.

Era atât de sinceră, de deschisă şi prietenoasă, încât i-am răspuns cu aceeaşi deschidere.

— Mulţumesc, am spus. Mă bucur s-o cunosc pe mama lui Phillip.

Am spus aceste cuvinte din toată inima.

Mă privi apreciativ.

— Nu e de mirare că Phillip se bucura să rămână după şcoală.

Am zâmbit. Phillip încă mă ţinea de mână şi-mi zâmbi larg.

Mi-am pus braţul în jurul umerilor lui şi l-am strâns puţin. Sunt sigură că-şi dădea seama ce simţeam pentru Phillip. Apoi m-am adresat doamnei Delaney – cea în vârstă; ea îmi luă mâna între mâinile ei şi mă salută.

— Îmi pare atât de rău, spuse Lydia, că până acum nu te-am invitat la noi, dar lucrurile au fost atât de tulburi în casa noastră. În ultima vreme ne-am petrecut sfârşitul de săptămână în Calgary şi, ei bine, nădăjduim că lucrurile se vor schimba curând şi ne vom întoarce la o viaţă normală.

Am fost chemată de unul dintre elevii mei, aşa că m-

am scuzat. M-am îndepărtat simţind asupra mea privirea ochilor căprui şi blânzi ai Lydiei Delaney.

Seara decurse bine. Am rămas ocupată, trecând de la un elev la altul şi ajutându-i cum puteam la gherete. Din când în când mi se şoptea la ureche câţi bănuţi se strânseseră într-o anumită gheretă. Copiii erau entuziasmaţi de ceea ce realizaseră.

Activitatea în gherete începu să se domolească în timp ce oamenii începură să se gândească la cutiile cu mâncare. Am făcut loc pentru mese şi scaune scoţând jocurile din gherete şi demontând câteva dintre ele. Apoi domnul Dickerson se îndreptă spre partea din faţă a clasei.

Anna Peterson şi doamna Blake nu erau singurele femei care împachetaseră mâncare pentru mai multe guri. Multe dintre cutii erau enorme. Licitaţia începu şi mi-am dat seama că doamna Blake nu fusese singura femeie care-şi informase partenerul cu privire la cutie. Fără excepţie, soţii şi soţiile se grupară laolaltă şi-şi despachetară bucatele pentru ei şi copiii lor.

Am urmărit cu interes şi amuzament în timp ce domnul Delaney îl îndemnă pe Phillip să liciteze pentru cutia mamei sale. Phillip licită ca un adult şi, când reuşi să achiziţioneze cutia, domnul Delaney îi întinse banii ca să plătească el însuşi adjudecătorului.

Fetele mai mari aveau propriile lor cutii, iar băieţii mai mari, cu bani mărunţi, cu feţe îmbujorate şi cu multe glume s-au aliniat ca să liciteze.

Coşul meu a fost ultimul. M-am muştruluit pentru obrajii mei îmbujoraţi, dorindu-mi din toată inima să nu fi participat la licitaţie. Se ştia bine al cui era coşul, căci bărbaţii mai tineri îşi lăsară locul de la uşă şi veniră să liciteze cu înflăcărare. Obrajii îmi deveneau din ce în ce mai îmbujoraţi, cu fiecare preţ oferit; m-am prefăcut că sunt ocupată cu servirea cafelei. Tachinările şi glumele nu-

mi scăpară; însă doar după câteva clipe am realizat că domnul Delaney se afla printre cei care licitau. Acest lucru mă supără într-atât, încât nu-mi puteam opri mâna din tremurat în timp ce turnam cafeaua.

De ce face asta? *De ce*? Soţia şi mama lui se aflau acolo – chiar sub ochii lui, iar el… Sentimentul de umilire aproape că mă înecă. Un alt gând mă izbi. Poate că mama lui pregătise o cutie, iar el presupusese că aceasta este cutia ei. M-am uitat în jur şi le-am văzut pe cele două doamne Delaney şi pe Phillip povestind cu cei din familia Blake în timp ce-şi serveau masa. Lydia Delaney tăifăsuia veselă cu doamna Blake, oprindu-se din când în când ca să zâmbească văzând maimuţăreala licitatorilor.

Cum poate? m-am gândit. *Cum poate*? *Cred că se simte teribil de umilită*. *Cum poate îndura situaţia asta cu atâta calm*? *Este obişnuită cu un asemenea comportament*? *N-o deranjează să vadă că soţul ei o părăseşte în public*?

Ea părea absolut liniştită. De fapt, putea fi chiar acuzată că-i face plăcere. Să fi fost doar o încercare de mascare a sentimentelor? Furia îmi creştea tot mai mult, odată cu fiecare sumă licitată de domnul Delaney.

Se râse mult şi se auziră comentarii vesele în timp ce suma creştea. În cele din urmă, nu rămaseră decât doi licitatori, Bill Laverly şi domnul Delaney. Niciodată nu m-aş fi aşteptat să fiu de partea zâmbitorului Bill Laverly, însă acum eram, nădăjduind din toată inima să ofere mai mult decât celălalt bărbat. După ce domnul Delaney licită din nou, Bill îngenunche şi începu să-şi golească toate buzunarele, scoţând toate bancnotele şi mărunţişul, ba chiar oferind adjudecătorului o cutie de tabac şi un briceag. Mulţimea râse şi aplaudă. Era limpede că Bill nu putea licita mai mult. Îi imploră pe câţiva dintre prietenii lui să-i dea un împrumut, iar licitaţia continuă. Însă, în cele din urmă, domnul Delaney fu acela care primi coşul şi

plăti.

Eram furioasă, nu doar pe mine – ci pe *ea*.

Ştiam că trebuia să-mi las treaba şi să iau masa cu bărbatul care-mi cumpărase coşul, însă nu puteam – şi nu doream s-o fac.

M-am întors şi am spus cu glas tare – şi oarecum tremurat – sperând că zâmbetul pe care mă. Străduiam din greu să-l afişez chiar îmi era pe buze:

— Domnul Delaney a cumpărat mai mult decât şi-a imaginat, îndatoririle mă ţin ocupată, aşa că va fi nevoit să mănânce singur tot ce se află în coş.

Se auziră râsete şi proteste din partea tinerilor bărbaţi care pierduseră. M-am întors spre oala cu cafea, neîndrăznind să privesc spre domnul Delaney. *Şi sper să-i stea în gât*, am gândit furioasă. Trei femei se grăbiră să-mi ia locul, ca să pot sta jos şi să mă bucur de masă. Le-am refuzat – cu fermitate şi, speram, cu amabilitate. Mai târziu am observat că domnul Delaney stătea la taifas şi-şi împărţea mâncarea cu Andy Pastachuck.

În timp ce seara se apropia de încheiere, banii se adunară şi se numărară. I-am pus pe toţi într-o cutie mare de tablă şi l-am rugat pe domnul Laverly, preşedintele comitetului nostru, să-i înmâneze familiei Pastachuck. Aceştia îi acceptară cu lacrimi în ochi, mulţumind într-o engleză stâlcită. Plănuiau să plece curând la Calgary, la doctor şi urmau să trimită vorbă de îndată ce aveau noutăţi. Teresa urma să locuiască la familia Blake cât lipseau ei, iar familia Thebeau se oferise să aibă grijă de ferma lor.

Nu mi se părea potrivit doar să le încredinţăm banii şi să-i lăsăm să plece. Aşa că am păşit în faţă, oarecum şovăielnic… Mai întâi am mulţumit tuturor celor care veniseră şi participaseră la întâlnire cu toată inima. Câştigul nostru total, incluzând aici donaţiile din partea

vecinilor, se ridica la suma de 195, 64 de dolari. Izbucniră în ovaţii la anunţarea sumei.

— Cu toţii am ajuns să-l iubim pe Andy, am continuat. Gândurile şi rugăciunile noastre îl vor însoţi – pe el şi pe părinţii lui – şi, ca semn al rugăciunilor şi al preocupării noastre, l-aş ruga pe domnul Dickerson, adjudecătorul nostru din această seară, să ne conducă în rugăciune pentru Andy.

Se făcu linişte. Ochii se umplură de lacrimi, capetele se plecară şi mâini bătătorite de muncă se ridicară pentru a-şi scoate pălăriile.

Domnul Dickerson păşi în mijlocul încăperii şi-şi drese glasul. Rugăciunea lui simplă şi sinceră fu urmată de un „Amin” rostit în şoaptă de mai multe glasuri.

Seara noastră împreună se sfârşise. Oamenii mă înconjurară pentru a da mâna cu mine, spunându-mi cuvinte cordiale şi mulţumindu-mi pentru eforturile depuse pentru ca seara aceasta să fie un succes. Mă simţeam una cu aceşti oameni blânzi, cu inima caldă.

Cei din familia Pastachuck plecară ultimii. Domnul Pastachuck îmi strânse mâna cu fermitate. Soţia lui nu reuşi decât să zâmbească printre lacrimi, incapabilă să vorbească. Însă Andy mă privi cu ochi sclipitori, ca şi când tocmai avusesem parte de un triumf personal.

— A fost distractiv, spuse el cu entuziasm. Aţi făcut o treabă bună, domnişoara învăţătoare, aţi făcut o treabă foarte bună!

M-am aplecat şi l-am strâns la piept, ţinându-l aşa câteva minute; braţele lui subţiri şi mici se înfăşurară în jurul gâtului meu. Când i-am dat drumul, plângeam. Andy întinse mâna şi, fără un cuvânt, îmi şterse lacrimile de pe obraz. Apoi se întoarse şi păşi în întunericul nopţii.

ANDY

La mijlocul săptămânii am primit veşti din Calgary. După cum ne temusem, starea lui Andy era gravă. Vechea lovitură avusese urmări. Se formase o tumoare ce apăsa pe creier. Doctorul bănuia că aşchiile din osul craniului erau de vină şi hotărî că se impunea o intervenţie chirurgicală de urgenţă.

Întreaga clasă îi trimise scrisori lui Andy, la spital, prin intermediul doamnei Blake şi al Teresei. Rezultatul intervenţiei chirurgicale era suficient de îndoielnic astfel încât Teresa fu luată în Calgary pentru a-şi vedea fratele înainte de operaţie.

I-am scris şi eu Câteva cuvinte simple, pentru ca Andy să nu se străduiască prea mult să le înţeleagă. I-am spus că eram cu toţii foarte ocupaţi la şcoală; că ne gândim la el şi ne rugăm pentru el în fiecare zi; că ne era dor de el şi ne vom bucura când se va face bine şi se va întoarce între noi.

Însă Andy nu se întoarse. Muri în timpul operaţiei, în spitalul din Calgary. Ni se spuse că până şi asistentele care-l îngrijiseră au plâns când băieţelul pierduse lupta cu moartea.

Ne-am adunat cu toţii la şcoală într-o miercuri după-amiază, pentru serviciul de înmormântare a lui Andy. Domnul Dickerson citi din Scriptură şi un preot itinerant conduse funeraliile. Apoi ne-am îndreptat spre micul cimitir de pe deal.

Mulţi dintre elevii mei plângeau în timp ce părăseau sala de clasă. Else Peterson şi Mindy Blake mă ţineau de mână. Ochii îmi erau încărcaţi cu lacrimi, însă am încercat să-mi înăbuş suspinele.

Drumul până la cimitir nu era lung, aşa că ne-am îndreptat într-acolo pe jos – mica procesiune având în

frunte micul sicriu din lemn de pin, ridicând în aer mici vârtejuri de praf. Ziua era senină, soarele de toamnă sclipind pe un cer paşnic. Câţiva nori pluteau pe albastrul cerului. Frunzele ce încă nu se desprinsesem de crengile copacilor îşi păstraseră culoarea, dar multe altele zăceau risipite pe pământ, foşnind cu fiecare adiere a vântului.

Else sparse tăcerea.

— Lui Andy i-ar fi plăcut ziua asta, şopti ea, privind strălucirea soarelui; şi ştiam că are dreptate. Mi-l imaginam pe blândul băieţel cu ochi sclipitori, ovaţionând referitor la frumuseţea ei. „Te-ai descurcat bine!" ar fi exclamat, adresându-se frumoasei dimineţi. „Te-ai descurcat bine!"

În acea clipă am început să plâng, hohotele zguduindu-mi tot trupul. Mi-am amintit ultima ocazie în care am plâns, iar micuţul pe care-l ţineam în braţe a întins mâna şi, puţin stângaci, dar cu tandreţe, mi-a şters lacrimile. „Aţi făcut o treabă bună, domnişoara învăţătoare", şoptise el. Iar acum, acel micuţ plecase dintre noi – atât de mic pentru un drum ca acesta. Însă mi-am amintit apoi că nu călătorise singur – nici măcar un singur pas nu-l făcuse singur, căci de îndată ce mâini iubitoare i-au dat drumul aici, o altă Mână se întinsese cu blândeţe pentru a-l primi. Am încercat să mi-l închipui intrând în noul Tărâm, entuziasmul şi nerăbdarea strălucindu-i pe chip, glasu-i firav înălţându-se în ovaţii. Acolo, durerea nu-i mai schimonosea faţa, nu mai era nevoie să se ţină de cap şi să se legene înainte şi înapoi. Bucuria şi fericirea îl înconjurau de-acum. Aproape că-i puteam auzi cuvintele în timp ce privea la gloria cerului, adresându-i Tatălui triumfătoarea-i ovaţie – „Te-ai descurcat bine, Doamne. Te-ai descurcat chiar bine!"

O MICĂ VACANȚĂ

Am hotărât să închidem şcoala pentru tot restul săptămânii. Copiii erau profund afectaţi de pierderea lui Andy, iar domnul Laverly consideră că ne-ar prinde bine tuturor câteva zile de odihnă. Am fost de acord. Dintr-odată m-am simţit foarte obosită. Am hotărât să le fac o vizită lui Jon şi familiei sale.

În acea după-amiază, mi-am împachetat câteva lucruri într-o valiză mică şi am rugat pe cineva să mă ducă în oraş. Mă duse domnul Mattoch, care avea o trăsurică uşoară, pe arcuri. Călătoria se dovedi a fi mult mai confortabilă şi mai scurtă decât transportul cu căruţa.

Trenul nu pleca din Calgary decât a doua zi dimineaţă, aşa că am luat o cameră la hotel şi am petrecut acolo o noapte singură şi tristă. A doua zi dimineaţă m-am dus la cumpărături înainte de plecarea trenului. N-am văzut nimic care să mă atragă, însă poate că asta se datora dispoziţiei mele şi nu ofertei slabe.

În cele din urmă, m-am urcat în trenul spre Calgary; însă acesta nu părea a fi la fel de nerăbdător să ajungă acolo. Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns, a fost să telefonez acasă la Jon. Răspunse Mary, iar entuziasmul ei când îmi auzi glasul îmi îmbunătăţi mult dispoziţia. Jon sosi la gară ca să mă ia, cu mult înainte ca eu să am timp să mă aranjez pentru întâlnire. Tocmai cumpărase un nou Buick şi era nerăbdător să-l probeze. Pe străzile din Calgary nu circulau încă foarte multe maşini, iar cei care beneficiau de acest mijloc nou de transport păreau a se simţi zilnic provocaţi să se întreacă unul pe celălalt, atât în ce priveşte modelul, cât şi viteza.

Când am oprit în faţa casei lui Jon, întreaga familie mă aştepta. Până şi micul William o strânse pe mătuşa sa într-o îmbrăţişare puternică. Mă tem că m-am agăţat de

copii mai mult decât ar fi trebuit, întristarea fiindu-mi încă proaspătă în minte şi în inimă.

Însă nimeni n-ar fi putut rămâne trist într-o casă ca a lui Jon. Strigătele de entuziasm ale copiilor nu-mi lăsară timp să meditez la pierderea lui Andy. Copiii îmi arătară tot ce făcuseră sau primiseră de când plecasem. William veni cu un arc nou cu săgeţi, iar Sarah îmi citi din abecedar; însă Kathleen nu voia să se dezlipească de mine nici măcar pentru a-mi arăta noua ei rochiţă sau păpuşă.

Cu toţii mi-o prezentară pe micuţa Elizabeth – de acum nu chiar atât de micuţă – şi ultimele realizări ale acesteia. Putea zâmbi, putea gânguri şi o dată chiar a chicotit. Micuţa mă acceptă de îndată şi-mi îngădui s-o strâng la piept.

Nu era nevoie să mă întorc în Pine Springs decât luni. Trenul se îndrepta spre nord în zilele de luni, miercuri şi vineri; şi spre sud în zilele de marţi, joi şi sâmbătă; aşa că zilele pe care domnul Laverly le pusese deoparte pentru această mică vacanţă fuseseră planificate în funcţie de acest lucru. Lungul sfârşit de săptămână ce-mi stătea înainte mi se părea potrivit pentru vizita mea, însă ştiam că zilele aveau să se scurgă mult prea repede.

Sâmbătă, Kathleen intră dănţuind în camera mea înainte ca să-mi deschid bine ochii.

— Vine Dee! Vine Dee! strigă ea bucuroasă.

I-am zâmbit somnoroasă, întrebându-mă, *Cine e Dee*? apoi mi-am amintit declaraţia făcută cu mai multă vreme în urmă: „Când voi creşte mare, mă voi căsători cu Dee”. Am căscat şi m-am întors spre ea. *Aşadar*, m-am gândit, *urmează să-l întâlnesc pe minunatul Dee al lui Kathleen*, *burlacul de treizeci de ani care este un scump – şi care e hotărât să rămână necăsătorit*.

Îmi părea destul de inofensiv.

— Când vine Dee? am întrebat în timp ce Kathleen se

învârtea prin camera mea.

— În seara asta – la cină. L-ai întâlnit?

— Nu, nu încă, am răspuns cât se poate de normal.

— Ştii că o să mă căsătoresc cu el când voi creşte mare? întrebă ea, deloc intimidată de indiferenţa mea.

— Îmi amintesc că mi-ai spus, i-am răspuns.

Plecă îndată, ca să-i împărtăşească vestea surorii ei mai mici, bebele Elizabeth – care fu chiar mai puţin impresionată decât mine.

Pe măsură ce ceasurile se scurseră, crescu şi entuziasmul familiei pentru evenimentul din acea seară. Se pare că toţi îl apreciau foarte mult pe Dee şi erau încântaţi de venirea lui.

M-am îmbrăcat cu grijă pentru cină în acea seară, nu datorită necunoscutului Dee, cât pentru faptul că, după o baie relaxantă, mi se părea potrivit să dedic mai mult timp şi efort înfăţişării mele decât în mod obişnuit. Mi se părea că trecuse mult timp de la evenimentul social pe care-l plănuisem la şcoală şi aveam motive să mă îmbrac mai elegant. Kathleen veni să-mi ofere sugestii şi mă convinse să port rochia de catifea verde. Încă atârna în dulapul camerei de oaspeţi, o decizie luată în ultimul moment înainte de a mă muta în Pine Springs. „Nu voi avea niciodată nevoie de o rochie atât de cochetă într-o şcoală de la ţară”, hotărâsem atunci. „Mary, te deranjează dacă o las aici?” Mary fusese de acord, aşa că am despachetat-o şi am agăţat-o în dormitorul pentru oaspeţi. Acum strălucea la lumină, atrăgând privirile lui Kathleen. Am cedat rugăminţilor ei. Mă ajută să-mi închei nasturii, iar eu i-am refăcut funda din păr, ca să putem spune că ne-am ajutat una pe cealaltă să ne pregătim pentru cină.

Ieşi ţopăind din încăpere în timp ce eu îmi isprăveam de aranjat părul, însă se întoarse curând.

— Dee este aici! exclamă ea entuziasmată. Grăbeşte-

te!

— Vin, draga mea, am spus râzând.

Ea mă apucă de mână, nerăbdătoare să mă prezinte lui Dee al ei. Nădăjduiam din toată inima să nu fie un alt domn Higgins, însă am abandonat de îndată ideea. I-am dat lui Kathleen credit.

— Şi Nanna este aici, mă informă în timp ce mă conduse prin hol şi apoi pe scări în jos.

— Nanna?

— Da, Nanna. Bunica mamei. Nanna Smith.

— O, am spus surprinsă. N-am ştiut că Nanna vine.

— Nici mama n-a ştiut, râse Kathleen. Mama niciodată nu ştie. Nanna vine, pur şi simplu – îi plac surprizele.

— O, înţeleg – aşa cum îi plac şi mătuşii tale Beth, cred. Şi aceasta a apărut pe neaşteptate.

Kathleen râse veselă auzind cuvintele mele.

— Tu *n-ai putut* să ne spui, zise ea, repetând explicaţia pe care i-o oferisem lui Mary, dar Nanna putea. Locuieşte lângă râu. Ar fi putut telefona sau ceva – dar nu face asta. Doar apare aici. Îi plac surprizele. Şi nouă ne plac. Sunt amuzante.

Câteva minute mai târziu o întâlneam pe Nanna, o femeie în vârstă cu o sclipire în ochi. Puteam să-mi imaginez că-i plăceau surprizele. Şi mie îmi plăceau – până la aceasta din urmă de care am avut parte.

Kathleen mă lăsase cu Nanna şi dăduse fuga să-l găsească pe Dee al ei, ca să am plăcerea să-l cunosc. Am rămas acolo tăifăsuind, cu spatele la uşă, până când Kathleen strigă veselă:

— Uite-l pe Dee, mătuşă Beth.

M-am răsucit încet şi m-am trezit privind în ochii domnului Wynn Delaney.

Probabil că m-am albit la faţă.

Nu-mi puteam găsi glasul; nu puteam face altceva decât să mă zgâiesc la el. Mintea mea căuta frenetic un răspuns; cum era posibil să se fi produs o asemenea încurcătură? O clipă am crezut că zăresc o umbră de îngrijorare în privirea sa şi m-am întrebat dacă nu cumva se temea că o să divulg ceva ce ar fi fost mai bine să rămână secret.

Culoarea îmi reveni în obraji – din abundenţă, mă tem; însă m-am gândit că poate voi fi, totuşi, în stare să mă mişc.

L-am văzut pe domnul Delaney făcând un pas şi punând mâna pe umărul lui Kathleen. Umbra de îngrijorare îi părăsi privirea, fiind înlocuită cu un zâmbet jucăuş.

— Eu şi mătuşa ta Beth ne-am cunoscut deja, Moppet.

Am rămas fără glas.

— Tu eşti…

— Dee, isprăvi el pentru mine. Versiunea numelui „Delaney” primită de la William pe când avea doar doi anişori! Toţi copiii m-au numit aşa.

— Înţeleg…

Nu prea înţelegeam. Piesele acestui ciudat puzzle nu se potriveau deloc. Ceva era greşit în toată treaba asta.

— Domnule De… Delaney, am spus bâlbâindu-mă, ştiind chiar în timp ce vorbeam că ceea ce întrebam părea foarte ciudat. Ai cumva un frate geamăn?

Păru gata să izbucnească în râs, apoi îşi dădu seama că întrebarea mea fusese sinceră. Clătină din cap, apoi mă privi cu înnoită îngrijorare. Ochii mei uimiţi şi chipul îmbujorat îl făcură să creadă că ceva nu este în regulă cu mine, căci mă luă cu blândeţe de braţ şi mă conduse spre un scaun din apropiere.

— Te simţi bine? întrebă cu voce joasă.

L-am asigurat tremurând că mă simţeam bine.

Curtoazia sa înnăscută îl determină să se întoarcă şi să vorbească cu Nanna, pe care părea că o cunoaşte foarte bine.

Am rămas acolo amorţită, ascultând zumzetul glasurilor din jurul meu. Domnul Delaney şi Nanna povesteau ca doi vechi amici. Dintr-odată Kathleen, care fusese exclusă din conversaţie cam prea multă vreme după părerea ei, anunţă:

— Ştiai că o să mă căsătoresc cu Dee, Nanna?

Conversaţia se opri. Dee întinse mâna după Kathleen şi o aşeză lângă el pe canapea.

— Ce înseamnă asta, Moppet?

— O să mă *căsătoresc* cu tine, spuse ea, arătând cu un deget spre pieptul lui lat. O să mă căsătoresc cu tine când o să cresc mare. Aşa e?

— Nu prea cred.

Vorbi rar, cu grijă.

— Vezi tu, doar pentru că cuiva îi place mult de cineva nu înseamnă întotdeauna că cei doi se vor căsători. Oamenii pot să fie speciali unul pentru celălalt – cei mai buni prieteni din toată lumea – fără să se căsătorească.

Chipul lui Kathleen începu să se umbrească.

— Să ne gândim la tine puţin, continuă domnul Delaney. Îţi iubeşti tăticul – foarte mult – dar nu trebuie să te căsătoreşti cu el ca să ai parte de aceeaşi dragoste, nu-i aşa?

Kathleen scutură încet din cap.

— O iubeşti pe mama, pe Nanna, pe bebeluşul Elizabeth şi pe mătuşa Beth – şi pe ursuleţul tău, Teddy – dar nu te vei căsători cu *ei*, nu-i aşa?

Kathleen se lumină văzându-i sclipirea jucăuşă din privire, observând că se amuza.

El continuă:

— Ei bine, tot aşa stau lucrurile şi cu noi. Suntem foarte speciali unul pentru celălalt, dar nu trebuie să ne căsătorim unul cu celălalt ca să rămânem speciali.

Kathleen încuviinţă. Dee fusese foarte convingător.

Mary o chemă, iar Kathleen sări de pe canapea, ochii ce fuseseră nu cu multă vreme în urmă umbriţi, sclipind din nou. Ieşi în fugă din încăpere.

— Ar fi trebuit să-ţi mai îndulceşti puţin vorbele, îl dojeni Nanna.

— Cum?

— Ei bine, ai fi putut spune: „Cândva – da, cândva”.

— Dar n-o să fie „cândva”.

— Da, *noi* ştim asta – iar Kathleen îşi va da şi ea seama când va creşte mai mare.

— Şi dacă nu-şi va da seama?

— E doar un copil.

— Un copil care va creşte. Şi va fi copil încă mulţi ani. Ce s-ar întâmpla, Nanna, dacă aş găsi pe cineva cu care să mă căsătoresc înainte ca ea să descopere singură adevărul?

— *Tu* – să te căsătoreşti? spuse Nanna râzând.

Domnul Delaney zâmbi uşor, ca şi când s-ar fi amuzat de propria glumă.

— Sau ce s-ar întâmpla dacă n-ar descoperi singură adevărul şi ar intra în anii adolescenţei aşteptându-se ca individul acesta *bătrân* să se căsătorească cu ea?

Nana ridică din umeri şi spuse pe un ton glumeţ:

— Poate că va veni ziua când te vei bucura să accepţi propunerea ei.

Domnul Delaney deveni serios.

— Dacă cineva merită să ştie adevărul, Nanna, spuse el, atunci acela este un copil. Copiii pot accepta lucrurile, chiar şi pe cele dureroase, dacă sunt împărtăşite cu onestitate, în dragoste. Sper să nu mă fac niciodată vinovat

de a fi spus o minciună faţă de un copil care are încredere în mine.

Cuvintele lui îmi atârnau deasupra capului şi mă înfuriau. Cum putea spune aceste lucruri – el care trăia într-o minciună teribilă. M-am scuzat şi m-am îndreptat spre camera mea. Mă temeam că mi se va face greaţă.

Mary mă găsi câteva minute mai târziu.

— Dee era îngrijorat pentru tine, Beth. S-a întâmplat ceva?

Totul e dat peste cap, îmi venea să ţip. *Totid*. În schimb, am spus:

— Mary, nu mi-ai spus tu că Wynn Delaney – Dee – este necăsătorit?

— Aşa este.

— Şi n-ai spus tu că el… El vrea să rămână aşa?

Ea încuviinţă.

— Ei bine, poate că… Am spus albindu-mă din nou la faţă, poate că motivul pentru care nu şi-a luat o soţie în Calgary este acela că *deja are o soţie*.

— Wynn?

Mary folosi prenumele său.

— Da, Wynn.

— E cu neputinţă. Am fi aflat dacă Wynn…

— Ei bine, se pare că nu-l cunoaşteţi atât de bine.

— Elizabeth, îl cunoaştem…

— *Are* o soţie – şi un fiu. I-am întâlnit.

— Poftim?

— Fiul său, Phillip, este elevul meu.

— Phillip?

— Da, Phillip. Şi am…

— Elizabeth, Phillip este fiul Lydiei şi al lui Phillip.

— Al cui?

— Lydia şi…

— E divorţată?

— Lydia? întrebă Mary nevenindu-i să creadă.

— Locuieşte cu *Wynn*, am insistat.

— Wynn este fratele mai mare al lui Phillip.

— Şi unde se află acest… Acest alt Phillip?

— Aici – în spital. De aceea vine Wynn în Calgary atât de des. Lydia şi micul Phillip simt şi ei aici. Locuiesc la părinţii ei.

Am simţit că mi se înmoaie genunchii. Am bâjbâit în spatele meu după un pat şi m-am aşezat.

— Beth, te simţi bine? întrebă Mary nelinişitită.

Nu ştiam. Capul mi se învârtea şi aveam noduri în stomac.

După o tăcere lungă, am şoptit:

— Mary, eşti *sigură*?

— Sunt sigură – *foarte* sigură.

Părţi din nebunescul puzzle începură să se potrivească. Lydia – prietenia faţă de ea – afirmaţia că „totul a fost atât de tulbure” – abilitatea ei de a râde şi de a se bucura de spectacolul oferit de lupta pentru cutia mea cu mâncare de la evenimentul social.

— O, Mary, am gemut, însă n-am putut spune mai mult. Mi-am îngropat faţa în palme şi m-am gândit la acele momente în care am dat dovadă de nepoliteţe – n-aveam nicio scuză, descopeream acum acest lucru – faţă de Wynn Delaney. Cum l-aş fi putut face să înţeleagă? Cum aş fi putut îndrepta vreodată lucrurile?

— Au veşti bune, continuă Mary veselă. Phillip poate merge acasă luni. Am vorbit astăzi cu Lydia şi este peste măsură de entuziasmată.

— Sunt… Sunt sigură… Sunt sigură că este, am spus bâlbâindu-mă.

— Trebuie să plec, Beth. Eşti sigură că te simţi bine?

Am reuşit să zâmbesc slab.

— Sigură… Sunt bine… Foarte bine. Îngăduie-mi

doar un minut sau două şi cobor. Cred că încă sunt sub influenţa a ceea ce am aflat. Nu te îngrijora. Mă simt bine.

Mary plecă, iar eu am încercat să-mi vin în fire. Inima îmi bătea atât de tare, încât aproape că o puteam auzi.

Wynn Delaney nu era căsătorit. Nu era soţul Lydiei. Nu era soţul *nimănui*. Şi de atâtea ori, când făcuse mici gesturi de bunătate şi amabilitate, eu îl respinsesem cu răceală. Cum voi putea să-i explic vreodată nesăbuinţa mea? Oare ce credea despre mine? Acum *ştiam* că mi se va face greaţă.

28
DEE

Am coborât la cină. Probabil că eram încă palidă şi aveam impresia că zâmbetul meu era puţin cam şters; însă în toiul discuţiilor şi al râsetelor din jurul mesei, nădăjduiam că nu se va observa. Am fost tăcută în timpul mesei, însă niciodată nu vorbisem mult şi am reuşit să vorbesc atunci când cineva mi se adresa.

Kathleen ceruse să şadă între Dee *al ei* şi mătuşa Beth *a ei* şi, cu această ocazie, mama ei nu văzu pentru ce n-ar ceda rugăminţilor ei: la urma urmelor, tocmai fusese „lăsată cu buza umflată” de bărbatul cu care plănuise să se căsătorească. Dee îi acordă multă atenţie, poate într-un efort de a-i arăta că încă îi era dragă, chiar dacă fusese „părăsită”. Kathleen nu se purta ca o fată părăsită şi uitată. Micuţa ei limbă funcţiona continuu, povestindu-i lui Dee despre noua ei păpuşă – „ţi-o arăt după cină”, noua ei rochiţă verde – „aproape de culoarea rochiei mătuşii Beth”; ce făcea cât timp Sarah era la şcoală – „o ajuta pe mama”; şi cât de mult o plăcea bebeluşul Elizabeth.

Din când în când întreba:

— Nu-i aşa, mătuşă Beth?

Iar eu mă simţeam invitată să mă alătur conversaţiei lor.

Mă bucuram de aranjamentul de la masă. Cel puţin nu şedeam în faţa lui Wynn Delaney – Dee al lui Kathleen – unde ar fi trebuit să-l privesc din când în când pe parcursul mesei.

Acei ochi plini de sensibilitate s-ar fi uitat direct prin mine şi mi-ar fi putut vedea emoţiile învălmăşite.

Când Jonathan hotărî că avusesem parte de suficiente flecăreli din partea copiilor, îi trimise de la masă în camerele lor ca să se joace puţin înainte de culcare.

Adulţii avură apoi o conversaţie mai liniştită în timp ce-şi serviră a doua cafea. Preferasem zarva copiilor, căci plecarea lor îndreptase atenţia spre mine. Jon şi Mary îmi puseră o sumedenie de întrebări cu privire la şcoală, la elevi, vecini şi mica mea locuinţă. Pentru că îi iubeam pe toţi atât de mult, cred că această dragoste se vădi în privirea şi glasul meu, în ciuda felului în care mă simţeam.

— Probabil că Elizabeth este foarte obosită, spuse Wynn după o vreme, iar eu l-am privit surprinsă. Mai ales că nu-l mai auzisem numindu-mă „Elizabeth” până atunci.

— A lucrat din greu cu elevii ei, spuse el, şi a luat asupra ei povara organizării unui eveniment de strângere de fonduri pentru o familie din zonă aflată în nevoie.

Deja le spusesem lui Jon şi Mary despre Andy, iar cei din jurul mesei mă priviră înţelegător auzind despre strângerea de fonduri.

Am înghiţit greu. Încă îmi simţeam inima îndurerată când îmi aduceam aminte de micuţul Andy.

— Nu a fost mult de lucru, m-am grăbit să explic. Dacă lucrurile ar fi fost altfel…

Wynn întinse mâna pe deasupra scaunului gol ce ne separa şi mă strânse uşor de braţ. Uimită, mi-am ridicat privirea ca să văd expresia din ochii celor aflaţi în jurul

mesei. Însă nimeni nu păru surprins. Am presupus că ei înţelegeau mai bine decât mine asemenea gesturi – şi îl cunoşteau mai bine decât mine pe acest bărbat. Mary schimbă degrabă subiectul conversaţiei. Cred că îi era teamă că, dacă vom vorbi despre Andy, voi începe din nou să plâng.

— Am patru copii de care trebuie să văd, anunţă ea cu un zâmbet. Jon, dragule, ce-ar fi să-i inviţi pe oaspeţii noştri într-o încăpere mai confortabilă, iar eu mă voi alătura vouă în câteva minute.

— Eu trebuie să plec, draga mea, spuse Nanna ridicându-se. A fost o seară încântătoare şi îmi place atât de mult să stau la masă cu voi şi copiii voştri. E mult mai bine decât să mănânci singur.

Se prefăcu că se cutremură. Mary se opri şi o sărută pe obraz.

— Ne place când vii la noi. Ori de câte ori vrei, vino încoace.

— O, desigur… Desigur, spuse ea cu o sclipire jucăuşă în ochi.

Jon o conduse pe Nanna acasă. Ne-am luat rămas-bun de la ea, apoi Mary se grăbi să-i pună pe copii la culcare.

Clipa de care mă îngrozisem sosise. Ştiam că Wynn merita o explicaţie pentru lipsa mea de politeţe din zilele trecute, însă nu ştiam cum să deschid subiectul.

Am fost invitaţi în salonul din faţa casei şi serviţi cu încă o ceaşcă de cafea – pe care nici nu mi-o doream şi de care nici nu aveam nevoie. Însă în felul acesta mâinile mele agitate aveau o ocupaţie. Ştiam că Jon se va întoarce curând şi ni se va alătura, aşa că am hotărât să nu îmi umplu timpul cu discuţii frivole.

— Mă tem că-ţi datorez o explicaţie, am început cu glas tremurat, îndată ce ne instalarăm în faţa focului din

cămin.

El privise flăcările şi se întoarse spre mine. Nu ştiu dacă cuvintele sau tonul vocii îl înştiinţă că ceea ce aveam de spus era important. Mă privi întrebător, însă nu spuse nimic, aşa că am continuat.

— Vezi, eu am crezut… Adică, am înţeles că… Că tu eşti tatăl lui Phillip.

Căscă gura, uimit.

— Ai crezut că eu… Că eu… Că soţia fratelui meu îl creşte pe fiul meu?

— Nu ştiam că ai un frate.

— Ai crezut că… Că ce?

— Am crezut că Lydia este soţia *ta*.

— Dar cum…?

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă, apoi ridică o mână, ca şi când ar fi vrut să mă oprească. În cele din urmă, vorbi din nou.

— Lydia este o femeie scumpă, încântătoare – dar fratele meu Phillip este fericitul soţ.

— Ştiu asta *acum*. Mary mi-a spus.

Se ridică şi se plimbă de colo-colo prin încăpere, apoi rămase privind fix la flăcările din cămin. Când se întoarse ca să mă privească, încă mai purta pe chip o expresie de confuzie.

— Credeai că sunt… Sunt un bărbat căsătorit?

— Da.

Clătină din nou din cap, apoi rămase privind la foc, dus pe gânduri. În cele din urmă se întoarse spre mine.

— De unde ţi-a venit o asemenea idee?

Tonul său nu era acuzator, ci doar nedumerit. Însă m-am simţit în defensivă. Desigur, nu fusesem doar eu de vină pentru confuzia asta. M-am ridicat.

— Mi-a venit ideea, am spus răspicat, pentru că *tu* locuiai în aceeaşi casă cu Lydia, *tu* ai venit la şcoală ca să

discuţi cu mine despre Phillip, *tu* mi-ai cerut temele, *tu* ai vorbit despre „mama lui şi cu mine” şi *tu* ai acelaşi nume ca şi el – şi *nimeni* nu mi-a spus vreodată că exista vreun Phillip senior.

Glasul îmi devenise mai răsunător când mi-am isprăvit discursul. Expresia de uimire dispăru de pe faţa lui în timp ce-mi urmărea raţionamentul; fu înlocuită de frustrare.

Înţeleg… Spuse cam jalnic când am isprăvit şi se întoarse din nou spre flăcări.

M-am aşezat la locul meu. Mâinile îmi tremurau. Cu grijă, mi-am aşezat ceaşca şi farfuria pe măsuţa de lângă scaunul meu.

— Înţeleg, spuse el din nou şi se întoarse spre mine. Aşadar, figurativ vorbind, mi-ai trântit în faţă cutia ta cu mâncare?

Din nou, deschiderea şi onestitatea făcură cuvintele mai puţin usturătoare. Am rămas acolo, răsucindu-mi încet batista în jurul unui deget şi simţind cum mi se îmbujorează obrajii. Apoi l-am auzit chicotind încetişor. Mi-am ridicat degrabă privirea, întrebându-mă de unde această schimbare rapidă de dispoziţie.

— Este amuzant, nu-i aşa?

În privire i se citea obişnuita-i voie bună şi chicoti din nou.

— Am cheltuit zece dolari şi şaizeci şi cinci de cenţi doar ca să pot sta la masă cu încântătoarea învăţătoare; şi, în schimb, am mâncat singur pentru că ea a crezut…

— Ai plătit *zece dolari şi şaizeci şi cinci de cenţii* Pentru o cutie cu mâncare?

Râse şi încuviinţă timid, precum un şcolar.

— Dar asta e… Asta e ridicol! Toate cutiile au fost cumpărate cu unul sau doi…

— Nu şi aceea.

Acum faţa îmi era aprinsă de ruşine. În acea seară nu acordasem atenţie preţului cu care fusese cumpărat coşul meu.

— A fost o cauză bună, mă asigură cu seriozitate, aşa că nu mi-a părut rău de banii aceia.

Mi-am amintit din nou de Andy. *Fusese* o cauză bună…

— Şi, spuse el, de această dată cu o falsă părere de rău, ar fi putut să fie şi o *achiziţie* bună.

— Îmi… Îmi pare rău. Sincer. Eu… Eu…

— Şi mie, domnişoară Thatcher.

Ochii lui zăboviră asupra mea o clipă, apoi se întoarse din nou spre foc.

Cele câteva secunde de tăcere părură mult mai lungi.

— De fapt, se aventură el, poate că aşa a fost mai bine.

Se îndepărtă de foc şi se aşeză pe scaunul din faţa mea, punându-şi jos ceaşca de acum goală.

— *Mai bine*? am întrebat, neînţelegându-l.

— Mă tem că începusem să gândesc ca un fermier.

— Şi e ceva *greşit* în a gândi ca un fermier?

El zâmbi.

— Pentru un fermier, nu.

— Şi… Şi nu eşti fermier?

— Eu?

Am încuviinţat.

— Nu, nu sunt.

— Dar tu…

— Am primit un concediu ca să-l pot ajuta pe Phillip – să am grijă de recolta lui. Am crescut la ţară, aşa că cel puţin ştiu ce să fac şi când să fac. Ba chiar mi-a făcut plăcere – pentru o vreme. O dată sau de două ori chiar mi-am dorit să fi rămas la fermă. Un fermier este, la urma urmelor, propriul său stăpân – în măsura în care-i îngăduie

elementele naturii, în timp *ce*…

Se opri şi ridică din umeri.

— Însă Phillip se va întoarce curând la ferma sa – şi la fiul său – *şi* la şotia sa.

Mă tachină şi din nou mi-am simţit obrajii îmbujorându-se.

Aş fi vrut să-l întreb ce urma să facă de acum încolo, unde-l va duce munca sa, însă n-am făcut-o. În schimb, m-am îndreptat spre fereastră şi am privit la peisajul liniştit al serii – tocmai când Jon se întorcea acasă după ce o condusese pe Nanna.

— Cred că mă voi duce să le spun noapte bună copiilor, am spus şi am luat ceştile ca să le duc în bucătărie.

I-am simţit privirea asupra mea în timp ce părăseam încăperea. Era nepoliticos să-l părăsesc astfel, însă Jon urma să-i ţină curând companie.

29
ÎNTOARCEREA LA ȘCOALĂ

A doua zi dimineaţă i-am întâlnit pe Wynn, Lydia şi micuţul Phillip la biserică, însă n-am avut ocazia să conversăm. Încă mai trebuia să-mi pun gândurile în ordine.

În acea după-amiază, am avut ocazia să petrec puţin timp singură cu Mary şi ea îndreptă discuţia spre Wynn.

— Aşadar, spuse ea direct, ce părere ai despre Dee al nostru – acum, după ce i-ai îngăduit să se întoarcă la statutul de burlac?

Râse în timp ce rosti aceste cuvinte, iar eu am încercat să-i urmez exemplul, cu toate că m-am îmbujorat.

— Este… Este un bărbat foarte drăguţ.

Cuvintele păreau puţin ridicole, dar nu puteam găsi nimic altceva mai potrivit de spus.

— E mai mult decât drăguţ, spuse Mary cu entuziasm. Este foarte special. Chiar am îndrăznit să sper…

Se opri şi mă privi ca şi când ar fi vrut să vadă dacă îmi dădusem seama ce dorise să spună. Răzgândindu-se, spuse:

— Mi-aş fi dorit să nu fie atât de încăpăţânat.

— Încăpăţânat?

— Ei, nu cu privire la toate – dar are ideea asta ridicolă că mariajul şi munca lui nu sunt compatibile.

— Oh!

Nădăjduiam că-mi va interpreta interjecţia ca pe o întrebare.

— Este hotărât – absolut hotărât – să nu ceară *niciodată* unei femei să-şi împartă viaţa cu el. Spune că alţi bărbaţi îşi pot permite să-şi conducă viaţa după principiile acestea, în ordine: Dumnezeu, soţie, muncă; însă în cazul lui prioritatea este Dumnezeu, muncă, soţie. Şi nu vrea să ceară unei femei să ocupe acest loc din urmă.

— Măi, măi, am spus încercând să par puţin indiferentă şi puţin sarcastică, trebuie să fie un bărbat *foarte* special.

— Nu, nu. *El* nu crede că este special. Crede că *munca* lui este. Îi este dedicat în întregime – însă, desigur, aceasta îl poartă în medii mai degrabă primitive. A petrecut deja un timp în nord şi sunt sigură că va pleca din nou. Şi spune că nu va cere unei femei să fie părtaşă la aşa ceva. Cred că este destul de greu…

— Dar dacă o femeie iubeşte cu toată inima un bărbat, am întrerupt-o, nu cred că ar deranja-o… El nu ştie că există dragoste – dragoste adevărată – şi dacă o femeie…

— Draga mea Beth, spuse Mary cu ochii sclipindu-i, poate că trebuie să-i dovedeşti.

— Stai puţin… Am început, îmbujorându-mă până la rădăcina părului. Mary râse.

— Nu cred că va fi un elev atât de dificil; şi am auzit că eşti o învăţătoare *bună*, mă tachină ea.

Cu toate că eram îmbujorată şi îmi pieriseră toate cuvintele, refuzam să mă las momită.

— Aşa deci… Am început, încercând să preiau controlul asupra conversaţiei – şi asupra propriei persoane –, ce este această slujbă atât de specială, atât de importantă, atât de imposibilă?

Mary deveni serioasă.

— Nu ştii ce face Wynn?

— Nu. De unde să ştiu?

— Face parte din Poliţia Canadiană.

— Poftim?

— Poliţia Călare din Nord-Vest.

— Ştiu ce este asta. Doar că sunt surprinsă. Nu m-am gândit niciodată…

Apoi, ca şi când aş fi descoperit supapa de eliberare a tensiunii nervoase din ultimele douăzeci şi patru de ore, am izbucnit în râs.

— Julie ar leşina, am spus.

— Poftim?

— O, nimic.

Am început să mă liniştesc.

Bebeluşul Elizabeth plânse, iar Mary se grăbi să-i dea atenţie. Am rămas singură, numai eu cu gândurile şi sentimentele mele învălmăşite.

Mi-am amintit cuvintele „începusem să gândesc ca un fermier” şi am crezut că am înţeles ce dorea să spună Wynn – cel puţin în parte. Un fermier nu trebuia să se îngrijoreze pentru faptul că munca sa l-ar fi împiedicat să aibă o soţie.

Luni dimineaţă am dorit să petrec un timp la

biblioteca oraşului, ca să caut unele informaţii de care aveam nevoie în munca mea de predare; l-am rugat pe Jon să mă ducă în oraş înainte de ora plecării trenului. Mă duse la gară, îmi cumpără biletul şi-mi lăsă valiza la ghişeu. Mi-am luat rămas-bun de la Jon, străduindu-mă să-i explic cât de mult însemnase acest sfârşit de săptămână pentru mine. Acum mă simţeam pregătită să mă întorc la clasă.

Am parcurs distanţa scurtă până la bibliotecă şi am început să caut printre titluri. Era o bibliotecă mică, aşa că n-am cerut ajutor, ci am căutat singură ce-mi doream. Privirea îmi căzu pe un titlu mai degrabă neobişnuit, *Originea şi semnificaţia numelor*. Am luat-o de pe raft şi am frunzărit-o. Am găsit „Elizabeth". Venea din limba ebraică, scria în carte, şi însemna „dedicată lui Dumnezeu". Semnificaţia îmi plăcu. Mă bucuram că-l aparţin.

Am aruncat o privire scurtă în jur ca să văd dacă se afla cineva prin apropiere, apoi am deschis cartea la litera „W". Nu mă aşteptam să găsesc „Wynn", dar am găsit. „Din galeza veche", scria, înseamnă „cel frumos". Am închis repede cartea şi am luat cu mine această mică informaţie. Eram de acord cu cartea. Apoi m-am gândit la cuvintele lui Mary – *că eu* ar trebui să-l ajut pe Wynn să se răzgândească cu privire la căsătorie. Împotriva voinţei mele, îmi veni dintr-odată ideea, *mi-ar plăcea s-o fac – chiar Mi-ar PLĂCEA*. Zâmbind, m-am gândit că ar fi trebuit să iau lecţii de la Julie. N-aveam idee cum aş putea schimba mintea unui bărbat – în special în privinţa căsătoriei. M-am smuls din reverie şi am început să caut informaţiile de care aveam nevoie.

Am urcat în tren cu mult înainte de plecarea lui şi mi-am ales un loc. Se părea că vagonul nu va fi foarte plin. M-am pregătit pentru o călătorie lungă, plictisitoare, în timp

ce trenul plecă din gară. De data aceasta eram pregătită – adusesem cu mine o carte. Poate că opririle, încărcatul şi descărcatul mărfurilor, încetineala lui, nu mă vor mai deranja atât de mult dacă-mi ţineam mintea ocupată.

Nu m-am putut concentra asupra cărţii. M-am surprins privind peisajul pe fereastră şi zarva din micile oraşe în care opream pentru a face schimb de pasageri şi marfă. În timp ce ieşeam din Red Deer, am hotărât să mă plimb pe culoarul vagonului şi să-mi dezmorţesc picioarele.

Când m-am ridicat şi am privit de-a lungul culoarului, am descoperit că împărţeam vagonul cu familia Delaney. Am încercat să mă aşez încet la locul meu înainte de a fi observată, însă Lydia mă văzu. Flutură din mână şi i-am întors salutul, iar ea îmi făcu semn să vin şi să mă alătur lor. Nu vedeam cum aş fi putut refuza în mod politicos. Wynn se ridică în picioare în timp ce m-am apropiat de ei şi-mi făcu semn să mă aşez lângă Phillip cel tânăr, în faţa Lydiei şi a lui Phillip tatăl. Nu-l întâlnisem până atunci pe acesta din urmă. Îmi puteam da seama cu uşurinţă că el şi Wynn erau fraţi, cu toate că Phillip era palid după zilele petrecute în spital, mai scund şi cu pielea mai deschisă la culoare decât Wynn. Lydia radia de bucurie; se vedea că dusese lipsa soţului ei şi-mi imaginam cât de greu îi fusese. Nu era de mirare că făcuse de atâtea ori drumul la Calgary, la sfârşit de săptămână. Mi se părea ciudat faptul că Phillip nu vorbise niciodată despre tatăl său, dar poate că acesta era modul în care micuţul hotărâse să-şi trateze îngrijorarea. De fapt, nu-l auzisem vorbind niciodată nici despre unchiul Wynn, deşi se părea că are o părere foarte bună despre el.

— Mama aşteaptă acasă, spuse Lydia. Abia aşteaptă ca Phil să ajungă acasă şi să pună puţină came pe el! Cred că două zile a gătit întruna.

— Sunt pregătit, spuse soţul ei. M-am săturat de

mâncarea din spital şi nu mă supăr dacă mama o să se învârtă în jurul meu o vreme. Văd că a reuşit să pună câteva kilograme şi pe Wynn – deşi nu atât cât şi-ar fi dorit.

— A fost o treabă grea, spuse Lydia în glumă. Wynn a dat jos în acelaşi ritm în care mama a gătit.

Tânărul Phillip hotărî să-şi ia noua carte cu imagini, *Animalele lumii*, şi să se aşeze pe o banchetă aflată de partea cealaltă a culoarului. M-am mutat, pentru ca Wynn să se poată aşeza din nou.

Cu toate că Phillip părea să aibă simţul umorului ca şi fratele său, nu avea aceeaşi neclintită siguranţă. *Poate pentru că a fost bolnav*, m-am gândit. Însă chiar şi aşa, era ceva la Wynn care-l făcea special. *Poate faptul că este membru al Poliţiei Călare îi dă siguranţa aceasta*, mi-am spus – dar nu-mi părea a fi, totuşi, răspunsul întreg. În cele din urmă, am hotărât că „Wynn” era el însuşi. De aceea îşi lua munca atât de în serios şi de aceea era capabil de o asemenea dedicare faţă de dificila sa slujbă. Eram convinsă că trebuie să fie un membru foarte competent al Forţei.

Am spus că eram bucuroasă că Phil putea, de acum, să se alăture familiei.

— Sunt sigur că şi Wynn e bucuros să mă vadă acasă, spuse Phil. Cred că s-a cam săturat să conducă maşina de legat snopi şi să mulgă vacile.

— O nimica toată! fu replica lui Wynn.

— Acum îmi va spune că va fi bucuros să se întoarcă la o muncă *adevărată*, spuse Phil.

— Aşa e, îl tachină Wynn, deja mă cam…

— N-o spune.

Phillip ridică mâna.

— Uşor sau nu, nu ne-am fi descurcat fără tine.

— Ai nevoie de câteva luni ca să-ţi recapeţi puterile,

dar cred că te vei înzdrăveni în timpul iernii. Nu trebuie să pui mâna pe plug decât peste cinci luni.

— Mă tem că n-o să-mi fie uşor să-l opresc, spuse Lydia.

— Tânărul Thebeau se pricepe la animale. Nu văd de ce ar face-o Phil, o asigură Wynn.

Cei din familia Delaney continuară să discute planurile de viitor şi mi-am dat seama că Wynn n-avea de gând să rămână la fermă acum, când Phillip era din nou acasă. Mă întrebam unde va pleca şi dacă-l voi mai vedea vreodată. Însă mă temeam să întreb. Am observat că Lydia ţinea strâns în mâna ei mâna lui Phillip. Parcă îi era teamă să-i dea drumul, ca nu cumva să plece din nou de lângă ea. Îmi imaginam câte lucruri aveau de discutat. M-am ridicat.

— Trebuie să mă întorc la locul meu, am spus. Să-mi adun lucrurile.

Wynn se ridică şi se dădu la o parte, ca să pot trece pe lângă el. Trenul se zgâlţâi puternic, iar eu aproape că mi-am pierdut echilibrul. Braţele lui se grăbiră să mă prindă. M-am sprijinit repede de spatele unei banchete şi m-am tras înapoi. Această apropiere însă, scurtă şi neplănuită, mă tulbură.

Mi-am adunat repede lucrurile, ştiind, după bornele kilometrice, că încă mai aveam câteva minute până la sosire. Mi-am luat cartea şi am privit paginile, însă n-am citit. Am auzit o mişcare şi mi-am ridicat privirea la timp ca să-l văd pe Wynn aşezându-se în faţa mea.

— Îmi îngădui?

— Desigur.

— Mă întrebam dacă ai aranjat ca cineva să te ducă acasă.

— Eu… Nu chiar. Cred că atunci când am plecat nu m-am gândit atât de departe.

— Bine. Atunci poţi merge cu noi.

— Eu… Mulţumesc.

— Nu te deranjează?

— Nu, sigur că nu. Adică, dacă pe *voi* nu vă deranjează.

— Atunci rămâne aşa.

Dădu să plece, însă l-am reţinut.

— Domnule Delaney, am spus.

Nu mă adresasem niciodată lui pe numele mic, deşi atunci când mă gândeam la el, întotdeauna îi spuneam „Wynn”.

— Ştiu că am încercat să-ţi dau explicaţii cu privire la ceea ce s-a întâmplat în seara evenimentului pentru strângerea de fonduri, dar n-am spus cât de rău îmi pare că te-am făcut de ruşine în public.

— M-ai făcut de ruşine?

— Da. Chiar dacă credeam că eşti căsătorit, vecinii – ei ştiau că nu eşti şi ei n-aveau idee că eu credeam – ceea ce am făcut – şi…

— Ar fi schimbat ceva? mă întrebă foarte direct. Ţi-ai fi *găsit* timp să te aşezi la masă dacă ai fi ştiut adevărul?

— Desigur.

Se gândi o clipă la cele spuse de mine.

— Pentru ce altceva n-aş fi… Am început.

— Domnişoară Thatcher, spuse el zâmbindu-mi – acel zâmbet leneş, jucăuş, nu sunt atât de încrezut încât să mă aştept ca o tânără ca tine, cultivată şi distinsă, să accepte cu bucurie să împartă mâncarea cu cei ca mine – neîmblânziţi şi necizelaţi – oricare ar fi circumstanţele. Aveai tot dreptul să mă refuzi – oricare ar fi fost motivul – fără nicio justificare.

Am icnit.

— Dar – dar n-aş fi făcut-o.

— Şi dacă Bill Laverly ar fi fost norocosul cumpărător, aşa cum şi-a dorit, ai fi luat masa cu el?

Eram pusă la colţ, însă trebuia să fiu onestă. Mi-am căutat cu grijă cuvintele. Nu găseam unele potrivite – ci doar sincere.

— Da – da, desigur. În asta consta totul.

Îşi ridică pălăria şi mă salută cu acelaşi zâmbet în privire.

— Eşti o femeie pe cinste, Elizabeth, spuse el. Ne vedem în Lacombe.

Îşi puse pălăria pe cap şi plecă.

O maşină închiriată ne aştepta în Lacombe. Lucrurile fuseseră aranjate în acest fel pentru Phillip, astfel încât călătoria să nu fie prea obositoare. Dat fiind că cei trei stăteau împreună, eu am împărţit bancheta din faţă cu Wynn, care conducea. Simt sigură că-mi remarcă tăcerea, însă nu spuse nimic. În schimb, îmi ţinu o scurtă lecţie de biologie, descriindu-mi fauna şi flora Albertei. Mi s-a părut foarte interesant; de fapt, Wynn îmi punea la dispoziţie chiar informaţiile pe care le căutasem, fără succes, în biblioteca din Calgary.

— Ai putea – te-ar deranja dacă ai veni la şcoală ca să le vorbeşti copiilor despre aceste lucruri? l-am întrebat fără a sta prea mult pe gânduri. Este exact ceea ce am vrut să-i învăţ, dar cunosc atât de puţine lucruri – şi n-am găsit nicio carte despre ele.

— Mi-ar face plăcere, spuse el, şi sunt sigură că spusese acest lucru cu sinceritate, însă mâine plec. Miercuri trebuie să mă întorc la muncă.

— Înţeleg.

Am tăcut.

— Poţi folosi informaţiile pe care ţi le-am dat; iar data viitoare când te voi vedea, o să-ţi ţin încă o lecţie – ce zici de asta? întrebă el.

Inima-mi tresări – apoi începu să bată mai tare. Urma să-l văd din nou.

— Vii des acasă?

— Nu… Uneori trec câteva luni sau ani. Depinde de locul unde sunt trimis.

— Şi unde vei fi trimis?

— Încă nu ştiu.

— Nu ştii? Peste două zile începi lucrul şi nu ştii nici măcar unde vei pleca?

— Voi şti la timp pentru a ajunge în locul unde mă vor trimite.

— În cazul acesta s-ar putea să nu mai existe o altă lecţie, am spus cu tristeţe. S-*ar putea să nu-l mai văd niciodată*, gemu inima mea.

— Adevărat, spuse el cu glas la fel de serios ca şi al meu, s-ar putea să nu mai existe.

Am călătorit o vreme în tăcere. Dintr-odată, se întoarse entuziasmat spre mine.

— Will Blake! exclamă el. Este un adevărat om al pădurilor. Dacă cineva cunoaşte aceste lucruri despre zona noastră, atunci Will este acela. El ar fi bucuros să vină şi să le vorbească elevilor tăi. Vrei să vorbesc cu el?

M-am simţit dezamăgită. Nu putea vedea că pe mine nu mă interesa doar cunoaşterea? Totuşi, am apreciat faptul că se străduise să ia în considerare nevoile elevilor mei. M-am silit să zâmbesc.

— E în regulă, i-am spus. Tu vei fi foarte ocupat. O să vorbesc eu cu el. Mulţumesc.

30
SERBAREA DE CRĂCIUN

Am intrat, împreună cu elevii mei, în rutina clasei. De acum aerul era mai rece şi în fiecare dimineaţă tremuram de frig până când reuşeam să pornesc focul; apoi, când căsuţa începea să se încălzească, trebuia să părăsesc

căldura ei şi să o zoresc spre şcoală ca să pornesc şi acolo focul. Îmi era de mare ajutor să ştiu cum să manevrez acele clapete. Însă chiar şi aşa, în unele zile aveam parte mai mult de fum decât de foc.

Copiii, cei mai mulţi, se străduiau şi făceau progrese. Până şi elevii mai mari începură să studieze mai serios. Încă se mai vorbea despre Andy cu afecţiune. Ne lipseau ovaţiile lui.

La mijlocul lunii noiembrie am început să lucrăm la programul de Crăciun. Copiii erau atât de dornici să facă o serbare bună, încât în fiecare zi mă rugau să-i las să repete. M-am gândit că parte a entuziasmului lor se datora faptului că repetiţiile le lăsau puţin timp să înveţe silabisirea şi geografia, aşa că am respins ideea de a lăsa deoparte cărţile şi i-am încurajat să-şi repete rolurile acasă.

Pe măsură ce ziua serbării se apropia, ne-am lăsat cu toţii cuprinşi de frenezie. Urma să avem mai întâi un program. Toţi copiii erau implicaţi în prezentarea lui. După terminarea acestei părţi, urma să apară Moş Crăciun să împartă mult aşteptatele pungi cu dulciuri. Domnul Laverly formă un comitet însărcinat să pregătească pungile – şi să găsească un Moş, iar eu m-am bucurat că aceste lucruri nu cădeau în sarcina mea. Eram sigură că aveam suficient de lucru cu pregătirea programului şi a sălii de clasă. După sosirea şi plecarea personajului mult aşteptat, urma să luăm masa împreună. Părea destul de simplu, însă era nevoie de ceasuri întregi de pregătire.

Între fete se auziră conversaţii în şoaptă despre ce o să poarte fiecare la serbare. Multe vorbiră despre rochii *noi* pe care le vor face mamele lor din „cea veche a lui Jane” sau din „fusta cu pliuri a lui Sally” şi, în unele cazuri, chiar din materiale noi, cumpărate cu acest scop. Nu era greu să te laşi prins de entuziasmul lor. Dacă simţeau

nevoia sau se simţeau îndreptăţite să se îmbrace cu haine noi, acum era momentul potrivit.

Băieţii nu spuseră nimic despre haine. În schimb, vorbiră despre zurgălăi noi pentru caii de la căruţă sau despre faptul că tatăl lor le spusese că-i vor lăsa pe ei să mâne caii. Se părea că sărbătoarea Crăciunului era o perioadă importantă pentru cei începători în ale mânatului cailor.

Cu toţii speram că vom avea parte de vreme bună – zăpadă, care să îmbrace pământul cu o mantie frumoasă şi o temperatură nu prea scăzută pentru cai. Oamenii se puteau îmbrăca cu haine groase, dar sărmanii cai trebuiau să stea în frig până la sfârşitul serbării.

Seara cu pricina sosi, în cele din urmă, friguroasă, însă cu cer senin. Vântul nu sufla şi am fost recunoscătoare pentru asta în timp ce îmi târâm picioarele prin zăpadă între casă şi şcoală. Fiecare pas scârţâia şi pârâia prin zăpada uscată.

Am făcut focul devreme, pentru ca încăperea să fie suficient de călduroasă, apoi am pus pe sobă cratiţe mari cu apă. Mânerul de la pompă era atât de rece, încât până şi prin mănuşile de lână pe care le purtam i-am simţit răceala.

Am cărat cu grijă găleţile cu apă, ştiind că apa stropită pe fustă sau pe încălţări se va transforma în gheaţă când îmi voi termina treaba, stricându-mi seara.

În faţa mea, suflarea mi se transforma în norişori mici, argintii, ce-mi învăluiau capul în timp ce păşeam înainte. Deasupra mea stelele străluceau atât de luminos încât simţeam că nu trebuie decât să-mi întind mâna ca să simt căldura lor. În timp ce mă îndreptam spre şcoală, una dintre ele se clătină de pe patul ei celest şi coborî spre răsărit, lăsând o dâră lungă şi argintie în urma ei.

În depărtare am auzit vaietul unui coiot. În seara asta

nu erau pe aproape. Am aşteptat ca haita să-i răspundă, însă nu se auzi nimic. Poate că ceilalţi stăteau îngrămădiţi unul în altul, într-un bârlog subpământean.

Când am auzit zăngănitul zurgălăilor şi scârţâitul săniilor trase de cai, sala de clasă era deja încălzită şi ultimele lucruri puse la punct. Mi-am aranjat părul, mi-am netezit rochia de catifea verde pe care hotărâsem s-o aduc de la Calgary pentru seara aceasta şi m-am pregătit să ies în întâmpinarea celor sosiţi.

Femeile şi copiii dădură buzna în încăpere ca să se dezbrace de hainele groase, în timp ce bărbaţii rămaseră afară să îngrijească de animale. Aşezară pe spatele cailor păturile folosite pentru acoperirea copiilor şi le puseră înainte grămezi de fân. În micul nostru grajd nu era destul loc, aşa că mulţi dintre cai erau priponiţi de stâlpii din curtea şcolii.

Programul de Crăciun decurse foarte bine, în general. Am avut parte doar de mici neplăceri: Mindy Blake îşi uită versurile şi părăsi în lacrimi scena; Tim Mattoch, cu vederea lui slabă, se împiedică în timp ce dădu să urce pe scenă, însă îşi reveni repede, făcându-i pe cei prezenţi să izbucnească în râs; Maudie Clark se încurcă şi le încurcă şi pe Oga Petersen şi Ruthie Clark – curând, nimeni nu mai ştiu ce trebuie să facă, aşa că am fost nevoită să opresc tot programul şi să-i pun s-o ia de la început. A doua încercare fu încununată de succes. Sally Clark recită foarte frumos „Noaptea de dinaintea Crăciunului” şi micuţa Else cântă „Departe, într-o iesle”, cu o voce atât de dulce încât stârnise lacrimi în ochii multora. Sceneta noastră se derulă fără incidente şi audienţa răspunse cu entuziasm. Sunt sigură că fiecare copil se simţea ca o mică vedetă şi niciun părinte n-ar fi avut o părere diferită.

Când programul se încheie, fiecare copil găsi un loc

unde să se aşeze. Acum era timpul ca Moşul să-şi facă apariţia. Am aşteptat, ciulind urechile, apoi am auzit sunetul îndepărtat al clopoţelului şcolii şi un „ho-ho-ho”. Toţi copiii începură să chiuie – cred că şi câţiva dintre adulţi li se alăturară.

Moşul intră – îmbrăcat în costum roşu, cu barbă şi tot tacâmul „ho-ho-ho”-ul lui răsunând plin de veselie. Adresă copiilor câteva cuvinte cu glas înăbuşit, întrebându-i dacă au fost cuminţi, la care răspunseră cu toţi în cor „da!” Apoi trecu la treabă, strigându-i pe fiecare pe nume şi împărţindu-le pungile cu dulciuri. Auzindu-şi numele, fiecare copil se arunca înainte cu ochii sclipind şi mâinile întinse cu nerăbdare. După ce ultimul copil se întoarse la locul său, i-am făcut semn domnului Laverly – trebuia să mulţumească Moşului nostru necunoscut. Însă, spre surprinderea mea, Moşul scoase încă o pungă, de data asta din interiorul jachetei. Strigă:

— Domnişoara Elizabeth Thatcher.

M-am ridicat, mută de uimire.

Elevii mei ovaţionară şi aplaudară.

— Domnişoara Elizabeth Thatcher, strigă Moşul din nou.

— Haideţi, domnişoară. Haideţi, mă îndemnară copiii.

— Haide, domnişoară Thatcher, repetă Moşul cu glas entuziast, prefăcut. Haide aici, pe scenă. Nu fi timidă.

Ajutată de câteva mâini, m-am trezit pe platformă. Am întins timid mâna după punga maronie din mâna Moşului, însă el o trase înapoi, cu un alt „ho-ho-ho”.

— Nu aşa de repede, domnişoară Thatcher. Ai fost fetiţă cuminte?

Copiii au început să râdă cu poftă, iar eu m-am îmbujorat.

— Am… Am încercat să fiu.

— A fost cuminte, copii? întrebă Moşul pe cei din

grupuleţul meu.

Copiii izbucniră în urale entuziaste şi fluierături.

— Ho-ho, în cazul ăsta, cred că meriţi s-o primeşti. Dar mai întâi, Moşul vrea un pupic.

Îşi bătu obrazul bărbos cu mâna înmănuşată.

Nu simt sigură dacă faţa îmi era roşie sau albă în acea clipă.

— Haide acum, spuse el, dă Moşului un pupic.

Continuă să-mi arate obrazul. Încăperea se umplu de ovaţii şi chiote.

M-am uitat la obrazul bărbos, am ridicat uşor din umeri şi, înălţându-mă pe vârfuri, i-am dat Moşului un pupic pe obraz în mijlocul strigătelor, al ovaţiilor, al chiotelor şi al aplauzelor.

Cu obrajii încă îmbujoraţi, am coborât de pe platformă strângând în mâini mica mea pungă maronie. Am reuşit să-mi revin şi să-mi ocup locul în faţa oalei cu cafea aburindă doar când „ho-ho-ho”-ul Moşului se auzea undeva, departe.

Apoi am servit masa. Am turnat cafea şi cacao cu lapte. După ce am isprăvit de servit clientela, am hotărât să-mi pregătesc o ceaşcă de cacao cu lapte. Lydia Delaney îmi făcu semn să mă alătur familiei lor. Mă bucuram să văd că Phillip avea mai multă culoare în obraji şi câştigase câteva kilograme de când îl văzusem ultima oară. Îmi făcură loc ca să mă aşez între cele două doamne Delaney. Erau nerăbdătoare să afle ce planuri aveam de Crăciun, aşa că le-am spus că intenţionam să-mi petrec vacanţa cu familia lui Jon, în Calgary.

Aş fi vrut să-i întreb despre Wynn – unde fusese delegat şi dacă-l aşteptau acasă, însă mă temeam că vocea o să mă trădeze, aşa că n-am spus nimic.

O uşoară mişcare ne atrase atenţia spre colţul îndepărtat al încăperii şi l-am văzut pe Phillip senior

privind într-acolo cu interes. Henry Laverly circula printre bărbaţii tineri, spunând fiecăruia o cifră, aşteptând apoi ca aceştia să se scotocească în buzunare. Phil se ridică şi se îndreptă spre ei, salutând şi discutând cu vecinii în timp ce-şi croia drum prin încăpere.

Abia după ce aproape toţi se înfofoliră şi porniră spre casă – zurgălăii cailor răsunând şi harnaşamentul scârţâind – am aflat ce se întâmplase. Se părea că unii dintre tinerii bărbaţi din vecini pariaseră pe cine va fi primul dintre ei care va căpăta un pupic de la tânăra învăţătoare; iar timidul, rezervatul Henry Laverly, folosindu-se de pretextul dăruirii unui cadou din partea Moşului, tocmai colectase banii datoraţi.

31
AJUNUL CRĂCIUNULUI

N-am realizat cât de mult aşteptasem vacanţa de Crăciun decât în clipa când am urcat în tren, în Lacombe, îndreptându-mă spre Calgary. Un val aproape copleşitor de dor mă cuprinse gândindu-mă la familia mea din Est şi, pentru o clipă, m-am gândit să cumpăr un bilet spre Toronto şi să mă duc acasă. Simţul meu practic şi dragostea pentru elevii mei mă opriră însă, aşa că am ales să încep a-mi face planuri pentru zilele pe care urma să le petrec alături de Jon şi familia sa.

Călătoria cu trenul se dovedi a fi, ca de obicei, lungă şi înceată; iar când am ajuns în Calgary, scurta zi de iarnă aproape trecuse şi se lăsase întunericul.

Jon veni să mă aştepte la gară. Îi aduse cu el pe cei trei copilaşi mai mari, fiecare încercând să-mi dea pălăria jos din cap cu îmbrăţişările lor de urs sălbatic. Entuziasmul meu fu puţin mai controlat, însă la fel de sincer.

Familia se pregătea pentru Crăciun. Decoraţiuni

festive ne întâmpinară la uşa din faţă a casei şi arome delicioase îşi croiră drum până la noi în timp ce intram în casă. Aveam impresia că ajunsesem acasă, aşa că dorul începu să mă părăsească.

Am petrecut primele zile făcând cumpărături şi lăsându-mă înveselită de copii. Sarah îmi arătă cât de bine ajunsese să citească, iar William îmi demonstră abilitatea lui de a cânta la vioară, în timp ce Kathleen se ţinu după mine, tăifăsuind întruna.

Urma să aibă loc un serviciu de închinare special de Crăciun la biserică, iar copiii vorbeau tot timpul despre asta, probabil animaţi şi de ocazia de a sta treji până târziu. Când sosi şi ziua cu pricina, m-am surprins şi eu molipsită de entuziasmul lor.

Am călătorit cu sania pe distanţa scurtă până la biserică, căci nu se ştia dacă maşinile lăsate în frig aveau să mai pornească. În plus, Mary susţinu că sania se potrivea mai bine cu Crăciunul. Noi, ceilalţi, am fost de acord. Ne-am acoperit cu toţii cu pături din păr de bivol, încântaţi de sclipirea stelelor pe cer şi de scârţâitul zăpezii sub tălpile săniei.

Echipajul, o pereche de roibi superbi, fornăiau şi-şi înălţau capetele, suflarea lor formând norişori alburii în aerul îngheţat. Aveam sentimentul că cei doi s-ar fi bucurat de un galop straşnic şi am fost recunoscătoare pentru faptul că Jon ştia să-i strunească atât de bine.

Jon ne conduse undeva în faţa bisericii. M-am aşezat între Sarah, în stânga mea şi Kathleen la dreapta. Încăperea era luminată de flăcările lumânărilor; pe chipurile celor doi care interpretau rolul Mariei şi al lui Iosif dănţuiau umbre în timp ce priveau spre pruncul Cristos aşezat în pătuţul din iesle. Ghirlandele verzi de brad nu doar că dădeau un aer sărbătoresc încăperii, dar aduceau în sanctuar şi mireasma Crăciunului.

Slujba de închinare se dovedi a fi specială. Ne-am minunat din nou de miracolul primului Crăciun, când Dumnezeu îşi trimisese în lume cel mai preţios dar, pe Fiul Său, Iisus, ca să fie născut din femeie şi, într-o zi, să devină jertfa prin care întreaga omenire să poată avea parte de mântuire.

Cunoscutele colinde de Crăciun mi-au vorbit mai mult ca niciodată în acea seară. În timp ce reciteam cuvintele, mi-am imaginat-o pe tânăra Maria, sosindu-i sorocul să nască fără a avea o moaşă îndemânatică – doar paie, un grajd şi un soţ neliniştit în prejmă. Ea însăşi a fost nevoită să poarte de grijă nou-născutului, Fiul lui Dumnezeu, pruncul Iisus.

M-am gândit la Domnul meu, Creatorul cerului şi al pământului, în forma unui prunc neajutorat, incapabil să-şi exprime nevoile şi dorinţele, cu atât mai puţin să ceară să i se aducă cinstea cuvenită; şi m-am gândit la Tatăl care, probabil, privea tulburat de pe tronul Său în timp ce noul Prunc îşi făcea apariţia în lumea pe care o crease. Dumnezeu însuşi stătea ocrotit la pieptul unei tinere ţărănci, într-un grajd slab luminat din Betleem. Cât de mult trebuie să fi iubit Dumnezeu omenirea ca să-l îngăduie să vină în ea.

Am plecat de la biserică în acea seară cu inima plină şi cu ochii înlăcrimaţi. Mi-am şters lacrimile în timp ce zâmbeam fetelor Sarah şi Kathleen.

— Bebeluşul Elizabeth nu s-a născut alături de vite, şopti Kathleen.

Am încuviinţat şi am strâns-o uşor de mână, ca s-o înştiinţez că ştiam ce simte.

— Mă bucur, insistă ea.

Rămase pe gânduri câteva minute, apoi continuă:

— Dacă s-ar fi născut, ar fi fost şi ea un Iisus?

Am zâmbit.

— Nu, scumpa mea, ar fi fost tot Elizabeth. Iar Iisus ar fi fost tot Iisus, Fiul lui Dumnezeu, dacă s-ar fi născut în salonul unui spital sau în odaia unui împărat. Nu locul în care te naşti te face să fii cine eşti. Însă Dumnezeu ştia unde se va naşte Iisus, aşa că ne-a spus cu mulţi ani înainte de a se întâmpla asta, prin profetul Său.

— Dumnezeu este deştept, nu-i aşa?

— Da, Kathleen. Dumnezeu cunoaşte *toate* lucrurile.

I-am urmat pe ceilalţi pe culoar, spre ieşire. Flăcările lumânărilor pâlpâiau şi dănţuiau, aruncând lumini şi umbre pe chipuri, în timp ce prietenii se salutau unii pe alţii păşind spre ieşire.

— Bună, Elizabeth.

La sunetul cunoscutei voci, m-am răsucit degrabă şi m-am trezit privind direct în ochii lui Wynn. Era pentru prima oară când îl vedeam în uniformă. Dacă îmi fusese greu până atunci să mi-l închipui îmbrăcat în uniforma Poliţiei, acum nu mi-l puteam imagina altfel. Tăria lui nu era doar de natură fizică. Avea o tărie de caracter şi scop ce făcea ca acea tunică roşie pe care o purta să-şi merite omul.

Mi se opri răsuflarea pentru o clipă şi n-am putut să-i răspund pe loc.

— Nu mă aşteptam să te văd, am spus cu timiditate, iar zâmbetul său larg mă făcu să mă îmbujorez.

Kathleen îşi dădu seama, în cele din urmă, cine se afla lângă noi, aşa că-i atrase atenţia. Îl întrebă, trăgându-l de mânecă:

— Vii la noi acasă, Dee? Vii să vezi pomul nostru?

— Ei, spuse el, liniştеşte-te, Moppet. Dacă vrei să ştii, mama ta m-a invitat la voi acasă şi cred… Cred că – *poate* voi veni, o tachină el.

Ea îi ignoră mica glumă şi bătu din palme.

— Vine. Mătuşă Beth! Nu-i aşa că-i grozav?

Încercam să-mi înţeleg ciudata tresărire a inimii. Oare de vină să fi fost aura jachetei sale roşii sau faptul că-mi rostise numele? Speram ca micuţa Kathleen să-i distragă atenţia până când aveam să mă stăpânesc.

Mary o chemă pe Kathleen, iar fetiţa se alătură familiei sale. Cu inima bătându-mi ca un ciocan în piept, am fost lăsată pe culoarul aglomerat, foarte aproape de acest bărbat extraordinar îmbrăcat în haină roşie.

— Jon a sugerat, începu el cu o sclipire jucăuşă în ochi – nu, nu-i adevărat. Jon a fost de acord cu sugestia *mea* ca, dacă oricum voi petrece o seară în casa lui, să vii cu mine, ca să-mi povesteşti despre ce s-a mai întâmplat în Pine Springs.

Apoi râse – încetişor, amuzat.

— Poate că nici lucrul acesta nu este întru totul adevărat, dar aş vrea să avem ocazia să vorbim, pentru că odată ajunşi în tovărăşia vorbăreţilor lui Jon, nu voi mai avea şansa să te întreb cum o mai duci.

Am zâmbit, ştiind că avea dreptate.

— Eşti de acord, Elizabeth?

Zâmbetul îmi părea puţin ezitant.

— Mi-ar face plăcere.

Mă prinse uşor de braţ şi mă conduse prin mulţime afară, la echipajul ce-l aştepta. În timp ce caii tropăiau nerăbdători, clopoţeii legaţi de curele zăngăniră veseli în aerul nopţii, ecoul lor răsunând printre clădirile din apropiere.

Wynn mă ajută să urc în sanie şi aranjă bine păturile în jurul meu. De îndată ce pornirăm la drum, deschise conversaţia.

— Aşadar, ce face fratele meu mai mare?

— E bine. L-am văzut pe el şi familia lui în urmă cu câteva seri, la programul de Crăciun. Arată mult mai bine – a pus câteva kilograme pe el şi mai multă culoare în obraji

– şi pare a fi foarte fericit.

— Ce bine! fu singurul lui răspuns, însă rostit din toată inima.

Am rămas tăcuţi câteva clipe. Mi-am ţinut gura şi răsuflarea până când am simţit că explodez. Am renunţat. Trebuia să aflu.

— Iar tu ai fost delegat aici, în Calgary?

— Deocamdată, însă nu ştiu pentru cât timp. Mă aştept să se ivească altceva, destul de curând, deşi nu ştiu unde. Îmi place Calgary. Oraşul creşte atât de repede încât întotdeauna se întâmplă câte ceva, însă sunt nerăbdător să mă întorc…

— Unde?

— Am petrecut şase ani în diferite locuri din Nord. Îmi place acolo.

— Ce faci acolo? Am crezut că acolo nu trăiesc mulţi oameni.

— Aşa este, nu s-au stabilit mulţi acolo. Cei mai mulţi sunt vânători de blănuri. Însă Nordul este plin de oameni. Pentru cei de acolo suntem nu doar cei care se asigură că legea este respectată; poliţiştii sunt singurii dentişti, doctori, antreprenori, judecători, sfătuitori – şi oameni ai bisericii. Cei de acolo se bazează pe noi, Elizabeth, nu doar ca să le facem dreptate, ci şi ca să le aducem speranţă şi ajutor.

M-am gândit la cuvintele lui, apoi la ceea ce-mi spusese Julie. Mă întrebam dacă părerea ei despre Poliţia Canadiană fusese corectă. Mai mult decât o aventură, slujba lor părea a implica foarte multă responsabilitate şi muncă grea. Şi părea o muncă nobilă, deşi nu credeam că Wynn ar fi fost foarte impresionat de acest cuvânt. Aşa că l-am păstrat pentru mine.

— Sunt multe femei acolo?

Cuvintele îmi ieşiseră pe gură înainte de a le putea

împiedica.

— Femei albe? Nu. Foarte puţine. O, câţiva dintre colegii din Poliţia Canadiană s-au căsătorit – un lucru neînţelept.

— Neînţelept?

— Este o viaţă foarte grea. Acolo nu sunt case moderne, magazine, divertisment. Adesea nu există nicio prietenă albă – decât soţia vreunui vânător de blănuri. Nu este un loc potrivit pentru o doamnă.

— Dar oamenii aceştia nu au nevoie de şcoli?

— Există câteva şcoli înfiinţate de misiuni creştine care adesea au dascăli bărbaţi. Însă, în general, nu, nu se gândesc că ar avea nevoie de şcoli. Bărbaţii se pricep la vânătoare şi pescuit şi la instalat capcane, iar femeile vopsesc pieile, usucă carnea, taie lemnele, aduc apă. Ce altceva ar mai trebui să ştie? Acestea sunt lucrurile necesare pentru a supravieţui în acel ţinut.

Mi-am dat seama după timbrul vocii că zâmbise rostind aceste cuvinte, însă ştiam că vorbea din proprie experienţă; lucrase printre aceşti oameni ai Nordului. N-am încercat să-l contrazic.

Se întoarse brusc spre mine.

— Aproape că am ajuns la Jon şi nu mi-ai povestit tot ce se întâmplă în Pine Springs. Ar fi bine să-mi spui acum, mă îndemnă el.

Am râs şi i-am povestit, în scurte cuvinte, câte ceva din evenimentele comunităţii.

Am oprit sania în faţa uşii, iar el m-a ajutat să cobor. I-am dat mâna şi, în timp ce dădeam să cobor, piciorul mi s-a prins în pătură. M-am dezechilibrat şi, în scurtul moment de panică, am căutat să mă apuc de orice sprijin mi s-ar fi ivit. Reacţiile lui fură mult mai rapide decât ale mele aşa că, înainte de a-mi regăsi echilibrul, el mă prinse ferm în braţele sale puternice.

— Eşti bine? întrebă nelinişti cu gura aproape de părul meu. M-am îndreptat repede şi m-am tras uşurel înapoi.

— Doar neîndemânatică, am spus stânjenită.

Am dat drumul mânecilor tunicii lui şi am făcut un pas în spate. Eram bucuroasă că nu-mi putea vedea foarte bine chipul.

— E alunecos, mă avertiză el.

— O să *încerc* să am grijă.

Am reuşit să râd încetişor.

— Duc caii şi vin şi eu.

Am urcat în linişte treptele ce duceau spre camera mea. În faţa unei oglinzi mi-am scos pălăria ce se înclinase când am căzut pe Wynn. Netezindu-mi părul cu mâna tremurândă, am rămas locului câteva clipe, ca să mă liniştesc. Când am coborât ca să mă alătur familiei, Wynn se afla deja acolo. Privirile ni s-au întâlnit scurt, însă niciunul nu spuse nimic.

Mary servea lapte cu cacao şi floricele de porumb, iar copiii se îmbrânceau ca să ocupe, fiecare, câte un loc cât mai aproape de foc. Îndată ce-şi isprăviră gustarea, Mary îi duse la culcare.

Am petrecut restul serii tăifăsuind şi jucând Domino. Se făcuse aproape zece când Mary aduse cafea şi prăjituri. Jon aruncă câteva lemne pe foc, iar noi ne-am tras mai aproape de flăcările din cămin, continuând să povestim. În cele din urmă, Mary îl întrebă pe Wynn:

— Te duci la nuntă?

El încuviinţă.

— Nu pari a fi foarte încântat, îl tachină ea.

El nu spuse nimic.

— Ei bine, de ce nu? insistă Mary.

— Presupun că nu e treaba mea, spuse Wynn alegându-şi cu grijă cuvintele, însă cred că e o greşeală.

— A cui? întrebă Jon.

— A lui Withers.

— Withers este colegul tău mai tânăr?

Wynn încuviinţă.

— Greşeală… Cum? întrebă Mary cu mirare.

— Eşti o pacoste, o tachină Wynn.

Se ridică şi se apropie de foc.

— Ei bine – am mai spus-o şi înainte; şi vă mai spun o dată. Withers este postat la Peace River – tânăra sa mireasă vine din Montreal. Ea este obişnuită cu piese de teatru, concerte şi serate. Schimbă toate astea pe furtuni de zăpadă, boală, animale sălbatice şi singurătate. Crezi că va aprecia acest schimb? Să fim serioşi, Mary… Nici măcar *dragostea* nu poate suporta un asemenea test.

— Unele femei au făcut-o, să ştii. Wynn, poate că subestimezi dragostea.

El se întoarse din nou spre foc.

— Aşa este, spuse el încet, unele au făcut-o. Însă eu n-aş vrea să cer niciodată aşa ceva femeii pe care o iubesc.

— Mi-am dat seama că vorbea sincer şi ceva, în adâncul sufletului meu, începu să plângă. Însă Mary nu-i îngădui lui Wynn să aibă ultimul cuvânt.

— Atunci s-ar putea s-o subapreciezi pe femeia pe care ai iubi-o, spuse ea încet, *dacă* ea te-ar iubi cu adevărat.

Wynn clătină uşor din cap, însă nu-şi luă privirea de la foc.

32
ZIUA DE CRĂCIUN

Ziua de Crăciun se ivi, luminoasă şi strălucitoare. În timpul nopţii ninsese, iar lumea învăluită în alb strălucea sub razele soarelui de iarnă.

Ziua începu devreme, odată cu ţipetele de bucurie ale copiilor care-şi descoperiseră darurile aşezate în ciorapi şi sub pom. De dimineaţă ne-am delectat cu câteva jocuri, am prăjit alune şi am stat la taifas. Masa de prânz urma a fi servită la ora unu. Wynn ni se alătură la masă şi oferi fiecărui copil câte un cadou. Eu, Jon şi Mary primirăm câte o pereche de mănuşi de blană făcute de prietenii indieni ai lui Wynn, din Nord: abia aşteptam să le folosesc pe ale mele.

După prânz copiii îşi implorară părinţii să li se îngăduie să-şi încerce noile sănii primite de Crăciun. Aşa că, urmând sugestia lui Mary, Wynn şi cu mine l-am însoţit pe Jon când i-a dus pe copii pe dâmb. Ne-am înfofolit cu toţii – eram bucuroasă că mi se oferea ocazia să-mi port noile mănuşi – până când abia mai puteam păşi şi am ieşit afară, râzând şi îmbrâncindu-ne, spre dâmb.

Cu toţii am coborât pe sănii. După o vreme, coborârile rapide pe sanie şi lungile drumuri de întoarcere pe colină mă obosiră. Am hotărât să mă aşez pe un trunchi de copac, cam pe la mijlocul distanţei, şi să mă odihnesc, lăsându-i pe ceilalţi să se bucure de coborârea pe sanie.

Auzeam ţipetele şi râsetele lor în timp ce se îndreptau cu viteză spre poalele dâmbului – Jon şi Sarah pe una dintre sănii, Wynn şi Kathleen pe cealaltă, iar William singur.

Câteva păsări se agitară într-un copac din apropiere, în timp ce două veveriţe se ciondăneau pentru proviziile de iarnă. M-am rezemat cu spatele de un copac şi am savurat prospeţimea sclipitoare a aerului de iarnă.

Auzeam tăifăsuiala copiilor la poalele dâmbului când, dintr-odată, Wynn apăru înaintea mea.

— Jon spune să te duc pe vârful colinei, ca să poţi vedea munţii.

— O, am exclamat, sărind nerăbdătoare de la locul

meu, îi poţi vedea de aici?

— De acolo, de sus, răspunse el, arătând undeva deasupra şi în spatele nostru.

— Atunci condu-mă – mi-ar plăcea să-i văd.

Zăpada afânată făcea urcuşul dificil. Wynn se opri adesea pentru a-mi îngădui să-mi trag răsuflarea, iar de câteva ori îmi întinse mâna ca să mă ajute să păşesc peste vreun trunchi de copac sau să urc câte un loc abrupt.

Ajunşi în vârf, am descoperit că urcuşul îşi meritase efortul, înaintea noastră se întindeau piscurile magnifice ale Munţilor Stâncoşi, acoperite cu zăpadă, sclipitoare în razele soarelui de iarnă. Mi-am ţinut respiraţia, copleşită.

— Într-o zi, am spus încet, o să urc acei munţi – şi o să fac un popas chiar acolo, la poalele pădurii.

Wynn râse.

— E mult de urcat până la poalele pădurii, Elizabeth, mă avertiză el.

— Ei bine, nu-mi pasă. O să merite efortul.

— Ce-ar fi să facem un popas lângă un izvor de munte – sau la poalele cascadei Bow sau poate printre stâncile canionului Johnson?

— Ai fost acolo – în toate aceste locuri?

— De câteva ori.

— Este chiar atât de frumos precum îmi închipui?

— Dacă nu cumva ai o imaginaţie excepţională, aş putea spune că este mai frumos.

— O, mi-ar plăcea să pot vedea!

— Atunci trebuie s-o faci. Mi-aş dori să-ţi pot promite să te duc acolo, dar…

Fără tragere de inimă, m-am întors ca să cobor spre locul unde se aflau J on şi copiii. Gândurile mele erau mai mult la fraza neisprăvită a lui Wynn decât la locul unde-mi puneam piciorul. Era atât de hotărât, atât de categoric. Nu lăsa loc pentru sentimente. Simţeam că ar fi trebuit să-i

spun ceva care să-l determine să-şi regândească poziţia, dar nu ştiam ce anume – cel puţin, nu acum, când coboram un povârniş abrupt, în urma unui bărbat obişnuit cu aşa ceva.

Dintr-odată, piciorul îmi alunecă pe un buştean acoperit cu zăpadă şi glezna mi se răsuci sub mine. M-am aşezat ca să-mi trag răsuflarea şi să văd cât de grav mă accidentasem. Spre uşurarea mea, totul părea în regulă. Ştiam că nu era nimic rupt şi eram sigură că nu aveam nici măcar o întindere serioasă – doar mi se răsucise glezna puţin. Tocmai mă ridicam, intenţionând să pornesc după Wynn, când el se uită în urmă, ca să vadă cum mă descurc.

— Ce s-a întâmplat? strigă el cu glasul neliniştit.

— Sunt bine, am încercat să răspund cât mai liniştită. Doar mi-am răsucit puţin glezna.

Am făcut un pas, însă el mă opri.

— Rămâi unde eşti, Elizabeth, până când îţi văd glezna.

— Dar e bine…

— Mai bine să ne asigurăm.

Se întoarse grabnic, urcând povârnişul spre mine, când o idee ciudată mi se strecură în minte. Poate că în felul acesta îl puteam întârzia câteva clipe, atât cât să mă gândesc bine la ce aveam de spus. M-am aşezat pe ciotul de copac şi mi-am privit piciorul.

Wynn nu fusese cu mult înaintea mea, aşa că ajunse curând la mine, punându-şi un genunchi în pământ.

— Care picior? întrebă el, iar eu am arătat spre glezna stângă.

El îmi ridică piciorul cu blândeţe şi-mi scoase cizma. Cu mare atenţie şi cu degete sensibile şi blânde, începu să pipăie glezna vătămată.

— Nu e rupt nimic.

Apăsă pe gleznă.

— Te doare?

Durea puţin, însă nu cât să mă strâmb aşa cum am făcut-o. N-am spus nimic – doar am dat din cap, încuviinţând. La urma urmelor, nu mă întrebase *cât de mult* mă durea.

Wynn privi spre poteca ce cobora colina.

— Mai sunt doar câţiva paşi până la loc drept. Te descurci?

Ştiam că pot, însă n-am spus asta. Mai degrabă, am murmurat:

— Dacă m-ai putea ajuta puţin…

El îmi puse cizma pe picior, lăsând şireturile desfăcute.

— Te apasă prea tare? întrebă el.

— Nu… Nu… E bine.

— Bun. Nu e de dorit să-ţi degere piciorul. Eşti gata?

Mă vedeam şontâcăind în josul potecii, sprijinită pe braţul lui Wynn. *Sigur*, am gândit, *în asemenea condiţii ar trebui să-mi fie uşor să gândesc la ce anume ar trebui să-i spun acestui bărbat*. Însă în loc să-şi ofere sprijinul, Wynn mă ridică în braţe, cu o mişcare scurtă, blândă. Gestul lui m-a uimit, aşa că mi-am petrecut braţele pe după gâtul său.

— Este în regulă, mă asigură el. Doar câţiva paşi mai coborâm, apoi vom ajunge la loc drept.

— Dar eu…

— Te-aş putea arunca peste umăr ca pe un sac de cartofi, mă tachină el.

— Cred că aş prefera…

Era să spun „să merg pe jos”, dar nu ar fi fost adevărat, aşa că m-am oprit.

— Şi eu, Elizabeth, spuse el zâmbindu-mi uşor şi privind adânc în ochii mei.

Atunci ar fi trebuit să-i ţin micul meu discurs, însă

creierul îmi era înceţoşat, iar buzele îmi erau amorţite. Nu mă puteam gândi decât la această clipă – la nimic altceva – aşa că mi-am pus obrazul pe haina sa şi mi-am îngăduit această clipă de fericire ce urma a se transforma, în viitor, într-o amintire frumoasă.

Am ajuns prea curând la locul unde se aflau Jon şi copiii. Wynn mă aşează, atent să nu calc pe piciorul stâng. O clipă, încurcată, nu mi-am mai amintit care dintre picioare era cel cu pricina şi am fost nevoită să-mi privesc cizmele, ca să văd care era cea cu şireturile desfăcute.

Nu vorbisem unul cu celălalt de câteva minute. În timp ce mă aşeza pe un buştean, obrazul său îmi atinse uşor obrazul şi m-am temut că-mi va auzi bătăile inimii.

— Cum te simţi? întrebă el. Sper că nu l-am clătinat prea tare.

— O, nu. Ai avut mare grijă. Nu pot să-mi dau seama cum ai reuşit să ajungi aici atât de…

N-am putut isprăvi.

— Te ducem acasă cât putem de repede, promise el făcându-i semn lui William, care urca dâmbul, trăgând sania după el.

Wynn insistă să mă ducă acasă pe sanie şi n-am putut refuza. Dacă aş fi spus că pot merge pe jos, mi-aş fi dat pe faţă micul şiretlic, aşa că am urcat în sanie, simţindu-mă ca o impostoare.

Am ajuns acasă. Wynn mă ridică în braţe şi mă aşează pe canapea. Îmi spuse că gleznei mele i-ar face bine să-i pun comprese cu cuburi de gheaţă. Trebuia să-şi înceapă munca, aşa că nu putea rămâne în seara asta. După ce promise că va trece ca să vadă cum mă simt, îndată ce va putea, plecă.

M-am prefăcut că şchiopătez, ori de câte ori trebuia să mă duc într-un loc sau altul, pe tot parcursul acelei zile. Abia am reuşit să-i opresc pe Jon şi Mary care doreau să

cheme un doctor. M-aş fi simţit teribil dacă, în ziua de Crăciun, ar fi trebuit să deranjez un doctor ca să se uite la „leziunea” mea. Când sosi vremea de culcare, m-am simţit uşurată să-mi duc glezna perfect sănătoasă şi conştiinţa vinovată în intimitatea odăii mele.

M-am dus la culcare tulburată. Încă simţeam pe obraz asprimea hainei lui Wynn şi tăria braţelor lui în timp ce mă purta. Mi-am dat seama că, fără să vreau, mă îndrăgostisem de acest bărbat; şi se prea putea să fi omis singura oportunitate de a-mi susţine cauza. Totuşi, dacă un bărbat era atât de hotărât să nu iubească o femeie, ce ar fi putut spune aceasta pentru a-l face să se răzgândească? Nu ştiam, pentru că nu am fost niciodată într-o asemenea poziţie. O clipă mi-am dorit să fi învăţat toate acele şiretlicuri feminine pe care Julie le folosea cu atâta artă, apoi m-am oprit. Deja folosisem mai multe şiretlicuri decât aş fi dorit. Ce mă apucase să mă prefac? Ruşinea îmi îmbujoră obrajii. Niciodată n-o să mai recurg la tactici atât de necinstite.

33
MĂRTURISIREA

Dimineaţa următoare am spulberat toate îngrijorările cauzate celorlalţi de glezna mea şi i-am asigurat pe toţi ai casei că mă simţeam bine. Mă simţeam stânjenită din cauza acestei situaţii şi nu doream să mai discut despre ea. Mary insistă să mă aşez; aşa că, pentru a o linişti şi pentru a scăpa de cuvintele de simpatie ale celor din jur, m-am retras în biblioteca lui Jon, unde m-am cufundat în lectura unei cărţi bune.

La amiază, Jon intră în bibliotecă, urmat de William, care nu părea foarte fericit de acest lucru. O privire scurtă asupra chipurilor lor îmi dădu de ştire că urmau să aibă o

discuţie serioasă. M-am ridicat pentru a-i lăsa singuri, însă Jon mă opri.

— Rămâi acolo, Beth. Nu durează decât câteva clipe. Nu trebuie să-ţi forţezi glezna.

Iarăşi – sărmana mea gleznă. M-am îmbujorat şi m-am bucurat că-mi puteam ascunde faţa în spatele cărţii. Cu siguranţă, vinovăţia mi se putea citi pe chip.

Jon se aşează şi îl trase pe William spre el.

— Acum, fiule, ce ai de spus? Îţi dai seama că ceea ce ai făcut a fost greşit?

— Da.

— Îţi dai seama că ceea ce ai făcut este *păcat*?

— Nu e *chiar atât* de grav.

— O, ba da, este. Dumnezeu a spus să nu faci asta, iar tu ai făcut. Ce zici, nu avem de-a face cu un păcat?

— Păi, n-a fost un păcat *foarte mare*, spuse William.

— Nu există păcate mari şi păcate mici, fiule. Dumnezeu nu le-a împărţit astfel. Păcatul este păcat. Ştii ce părere are Dumnezeu despre păcat?

William încuviinţă printr-o aplecare a capului, însă în ochi încă i se mai vedea îndărătnicia.

— Nu-i place.

— Aşa este – lui Dumnezeu nu-i place păcatul. Ştii *de ce* nu-i place?

— Pentru că este Dumnezeu? întrebă William.

— Da, este Dumnezeu şi este neprihănit, şi curat, şi bun. În caracterul lui Dumnezeu nu este nimic fals sau greşit sau vătămător. Dar cred că există un motiv chiar *mai mare* pentru care Dumnezeu urăşte păcatul.

Ochii lui William se măriră în timp ce studie chipul tatălui său.

— Pentru că păcatul L-a costat viaţa Fiului Său, Iisus. Dumnezeu a spus că cei care păcătuiesc trebuie să moară. Omul a păcătuit – însă Dumnezeu a continuat să-l

iubească. Dumnezeu n-a vrut ca omul să moară pentru păcatul lui, aşa că a trimis un înlocuitor. Dacă omul acceptă faptul că un altul a murit în locul său şi dacă îi pare cu adevărat rău de păcatul lui, atunci nu va mai trebui să moară.

— Ştiu asta, spuse William cu buzele tremurânde.

Jon îşi petrecu braţul pe după mijlocul fiului său.

— De multe ori, continuă Jon, oamenii cred că numai păcatele mari, cum ar fi crima şi închinarea la idoli, sunt cele pentru care Iisus a trebuit să moară. Dar nu e aşa, fiule. El a murit pentru orice păcat, pentru toate păcatele. Dacă ar fi existat o altă cale, dacă Dumnezeul nostru sfânt ar fi ignorat păcatul sau dacă l-ar fi îngăduit, sau şi-ar fi întors capul pretinzând că nu s-a întâmplat sau că nu contează, atunci nu şi-ar fi trimis niciodată, niciodată Fiul să moară. Dumnezeu şi-a iubit Fiul – şi totuşi, moartea Lui a fost singurul mod în care Dumnezeu ne poate scuti de pedeapsa cu moartea, pe care o meritǎm. El *ne iubeşte*. De aceea Dumnezeu urăşte păcatul – pentru că a însemnat moartea Fiului Său.

Iar dacă noi continuăm să păcătuim înseamnă că nu punem preţ pe ceea ce a făcut Iisus pentru noi.

— Dar eu pun preţ, protestă William. N-am vrut să-L întristez pe Iisus… Sincer.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Jon îl trase pe băiat aproape de el.

— Ştiu că n-ai vrut, fiule. Adesea îl întristăm pe Dumnezeu fără să vrem. Acum aş vrea să-l spui lui Dumnezeu că n-ai vrut să-L întristezi şi că-ţi pare rău şi, cu ajutorul Lui, nu vei face acest lucru din nou. După aceea, vom merge să vorbim cu Stacy.

— Trebuie s-o fac? spuse William. Trebuie să merg la Stacy? O să vorbesc cu Dumnezeu, tata… Dar poţi să-i spui *tu* lui Stacy?

— Nu, fiule. Parte din procesul iertării este îndreptarea lucrurilor. Dumnezeu ne cere asta – întotdeauna. Se numeşte „restituire”. Dacă Iisus a fost gata să achite pedeapsa în locul nostru, pentru a îndrepta lucrurile între noi şi Dumnezeu, atunci El nu cere prea mult când ne spune să îndreptăm lucrurile între noi şi cei cărora le-am greşit.

Îngenuncheară împreună lângă fotoliul lui Jon şi William, cu lacrimi, îi ceru iertare lui Dumnezeu. Apoi, mână în mână, părăsiră încăperea pentru a se duce să vorbească cu Stacy, ajutorul de la bucătărie.

N-am aflat niciodată care fusese greşeala lui William. Nu mi se părea importantă – căci conştiinţa îmi era frământată de şiretlicul la care recursesem cu o zi înainte. M-am uitat la gleznă cu un sentiment de dispreţ faţă de ofensatorul mădular; apoi mi-am amintit că nu glezna era de vină.

Am fost chemată la masă. William îşi făcu şi el apariţia, fără nicio urmă de lacrimi pe faţă. De fapt, părea mai fericit decât de obicei, iar când Stacy servi desertul, am observat că William primi o porţie mai mare decât în mod obişnuit. William observă şi el şi-i zâmbi larg lui Stacy. Ea îi făcu cu ochiul – repede şi pe furiş. Pocăinţă, mărturisire şi reabilitare. William experimenta beneficiile acestui proces, în timp ce eu mă simţeam groaznic şi nu-mi găseam locul pe scaun.

După prânz, m-am dus în odaia mea. Se pare că lupta mea lăuntrică dură toată după-masa. Eram ca William. Nu mă deranja să-mi mărturisesc lui Dumnezeu greşeala, dar cum să vorbesc cu Wynn? Gândul în sine îmi făcu obrajii să se aprindă. Totuşi, oricât de mult imploram iertarea lui Dumnezeu, n-aveam pace în inimă. Mărturisire – mărturisire – continua să-mi răsune în mod repetat în minte. În cele din urmă, m-am aruncat, disperată, pe pat.

— *Doamne, a fost un lucru atât de mărunt şi stupid*, am invocat ca scuză.

— *A fost un lucru greşit*, îmi răspunse conştiinţa.

— *Da, a fost greşit…*

— *A fost păcat. Tu* ai ales *să laşi ca cineva să creadă un neadevăr.*

— *Dar acel neadevăr n-a rănit pe nimeni.*

— *Cum poţi vorbi aşa? Pe Iisus L-a costat viaţa.*

— *Dar…* T*e rog, nu mă face să vorbesc cu Wynn – nu cu Wynn. Ştii ce-o să creadă despre mine*?

— Î*ţi pasă de ceea ce crede Dumnezeu despre tine*?

— *Sigur, dar…*

Am plâns, am implorat, m-am opus, însă în cele din urmă am cedat.

— *Bine, dacă aşa trebuie să fie, o să-i mărturisesc lui Wynn cu prima ocazie.*

În inima mea a intrat pacea, însă groaza pentru întâlnirea cu Wynn nu mă părăsi.

N-am fost nevoită să rămân în starea aceasta prea mult timp, căci Wynn trecu pe la mine în acea seară, ca să vadă ce mai face glezna mea „lezată”. Era doar în trecere, spuse el, nu putea sta. După ce schimbă câteva cuvinte cu Jon şi cu Mary, îşi luă pălăria de iarnă şi se pregăti să plece. Am înghiţit greu şi m-am ridicat, îmi simţeam chipul aprins şi gâtul uscat.

— Trebuie să vorbesc cu tine o clipă… Te rog.

Pe chip îi apăru, pentru o clipă, o expresie de surpriză – sau îngrijorare.

— Sigur.

Am pornit spre biblioteca lui Jon, asigurându-mă că nu voi proteja în niciun fel glezna „lezată”. Ajunşi înăuntru, am închis uşa şi m-am întors spre el. Aş fi vrut s-o zbughesc de acolo, să-mi ascund faţa, să mint din nou – orice, numai să nu fiu nevoită să spun acestui bărbat

adevărul. Înainte de a mă răzgândi şi de a face unul dintre aceste lucruri, am deschis subiectul.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva – cu privire la glezna mea. Nu mi-am lovit-o. M-am prefăcut. Este bine – eu… Eu…

Mi-am coborât privirea. Nu mai puteam privi în acei ochi oneşti, albaştri. Mi-am întors uşor faţa de la el.

— Nu credeam că o să mă iei în braţe. Doream doar… Puţin… Puţin timp…

Ştiam că trebuie să fiu onestă, oricât m-ar fi umilit acest lucru.

— M-am purtat ca un copil prostuţ, am spus, silindu-mă să mă uit în ochii lui. Cred că… Cred că… Doream… Doream să am atenţia ta… Şi… Şi… Nu ştiam cum altfel s-o dobândesc. Ştiu că a fost un lucru nesăbuit… Şi îmi… Îmi pare rău.

Wynn mă privea direct în ochi. Nu mă privea cu dispreţ sau dojană, nici nu părea a fi şocat sau dezgustat. Era în privirea lui o înţelegere… Şi, da, o blândeţe pe care nu mă aşteptasem s-o văd. Mi-am întors privirea de la el ca nu cumva să fac ceva necugetat – să plâng sau să mă arunc în braţele lui.

— Mi-am mărturisit lui Dumnezeu lipsa de onestitate – şi l-am cerut iertare. În bunătatea Sa, mi-a oferit-o. Acum…

Aproape că şopteam cuvintele.

— Acum aş vrea să-ţi cer şi *ţie* iertare.

Am simţit mâinile lui Wynn pe umerii mei în timp ce mă întoarse uşor spre el.

— Elizabeth, spuse el încet, nu pot să-ţi spun cât de mult te respect pentru ceea ce ai făcut acum. Puţini oameni…

Ezită o clipă.

— Mi-ai cerut iertare. Ţi-o ofer – de bunăvoie, iar

acum, în schimb, trebuie să-ţi cer şi eu iertare.

Ştiu că pe faţa mea se oglindi uimirea.

— Elizabeth, ţi-am examinat glezna – ţii minte?

Am încuviinţat.

— A fost alegerea mea să te duc pe braţe – aşa este?

M-am uitat la el, incapabilă să-i urmăresc logica.

— Elizabeth, eu sunt instruit în a acorda primul ajutor – pot să recunosc fracturile, loviturile, întinderile…

Atunci am înţeles.

— *Ştiai*…?

Încuviinţă, ochii lui privind ţintă în ai mei. Mi-am întors faţa, încurcată. Ce spunea? Ştia că glezna mea n-avea nimic când o examinase şi totuşi mă luase în braţe şi mă ţinuse la pieptul său. Oare pentru a mă face de ruşine? Pentru a vedea până unde voi merge cu şarada mea?

— De ce?

Eram cu spatele la el. El se îndreptă spre fereastră şi privi afară, în întuneric.

— De ce? repetă el întrebarea. Cred că e evident.

Rămase în tăcere o clipă, apoi sumbra sa dispoziţie se schimbă. Se îndreptă spre mine, cu pălăria în mână, gata s-o pună pe cap. Ştiam că pleca. Sclipirea jucăuşă revenise în privirea sa şi colţurile buzelor îi erau uşor ridicate.

— Şi, sincer, Elizabeth, spuse el cu acel zâmbet reţinut, a fost cel mai plăcut lucru din câte ţin minte.

Şi, înclinând uşor capul, plecă, iar uşa se închise încet în urma lui.

34
ÎNTOARCEREA ÎN PINE SPRINGS

L-am văzut pe Wynn de câteva ori în acea săptămână. Niciunul dintre noi nu aduse vorba despre glezna mea. Şi

nici n-am rămas singuri. Tot timpul nostru împreună fu împărţit cu Jon, Mary sau unul dintre copii.

Însă am aflat multe despre el; că iubea oamenii, tineri şi vârstnici deopotrivă; că era respectat – atât de albi, cât şi de indieni; că citea mult şi putea discuta despre ştiinţă la fel de uşor precum putea recita poezii; că avea o credinţă profundă şi solidă în Dumnezeii; şi că se simţea chemat să-i ajute pe cei despre care mulţi credeau că sunt cetăţeni de mâna a doua. Cu cât aflam mai multe despre el, cu atât îl admiram mai mult şi ceea ce fusese mai degrabă o infatuare se transforma zilnic într-un sentiment mult mai profund şi permanent.

Era amabil cu mine, chiar grijuliu. Părea că se bucură de tovărăşia mea, însă nu-mi dădu nici măcar o dată vreun motiv să cred că se răzgândise în privinţa convingerii că o căsnicie era un lucru neînţelept pentru un membru al Poliţiei Canadiene.

Nu puteam înţelege cum putea un bărbat să fie atât de încăpăţânat şi, dacă deja n-aş fi ajuns să-l iubesc atât de mult, l-aş fi alungat cu furie şi durere din gândurile mele.

Fără tragere de inimă, mi-am făcut bagajele şi m-am pregătit pentru călătoria înapoi, în Pine Springs. Domnul Laverly promisese că va trimite pe cineva să mă întâmpine la gară, în Lacombe.

Am petrecut lunga călătorie încercând să-mi înţeleg sentimentele cu privire la Wynn. Nu-mi era deloc greu să înţeleg cum ar fi putut o femeie să se îndrăgostească de un asemenea om – însă nicicum nu puteam pricepe de ce ar persista împotriva fermităţii încăpăţânate de a rămâne necăsătorit. Poate că, gândeam, preferam tovărăşia lui politicoasă, plăcută, alternativei de a nu fi deloc cu el.

Bill Laverly aştepta pe peron, zâmbind cu gura până la urechi, când am coborât din tren. Era ultimul om pe care mi-aş fi dorit să-l văd, dar ce puteam face? îmi încărcă

valizele în trăsură şi mă acoperi cu o blană de urs, luându-şi prea mult timp pentru aceasta, după părerea mea.

Îl convinsese pe tatăl său să cumpere o trăsurică uşoară şi ştiam, încă înainte de a ieşi din oraş, că îmi stătea înainte o adevărată aventură. Bill plesni din bici deasupra cailor şi am pornit la drum cu o smucitură şi într-un vârtej de zăpadă, clopoţeii zornăind şi caii fornăind. Singura mea consolare era că, cu cât mergeam mai repede, cu atât urma să ajung mai repede acasă şi departe de tovărăşia acestui vitezoman zâmbăreţ.

El părea că se uită încontinuu spre mine, aranjând blana de urs, însă când îndrăzni să-şi treacă braţul pe după spatele meu, rezemându-l de spătarul banchetei, am tras linie. Îndepărtându-mă de el, l-am informat că m-aş simţi mult mai confortabil dacă şi-ar folosi *ambele* mâini ca să conducă caii în galop.

În timp ce intram pe aleea din faţa casei mele, am observat fum ieşind pe horn. *Cu siguranţă, Bill nu a aprins focul înainte de a pleca*, a fost primul meu gând. Poate că Bill avea un chip drăgălaş, dar asemenea gesturi nu-l caracterizau

După ce opri caii brusc, într-un vârtej de zăpadă, luă valizele, mi le încredinţă şi apoi, cu o şfichiuire a biciului, întoarse trăsurica şi se îndreptă în galop spre casă.

— Ne mai vedem! strigă peste umăr, zâmbetu-i larg fiind prezent încă pe chip.

Când am intrat în căsuţă mi-am dat seama de îndată cine fusese acolo. Focul ardea vesel, bucatele erau aranjate frumos pe bufet şi masa îmi era împodobită cu un chec – specialitatea Armei. O cratiţă mică cu tocană fierbea încetişor în spatele sobei şi ibricul pentru ceai şuiera vesel. Cât de plăcut era să fii aşteptat acasă în felul acesta şi cât de rece şi urât era să te întorci într-o casă ce nu mai cunoscuse prezenţa unui om sau căldura unui foc

timp de două săptămâni.

În timp ce îmbucam din tocăniţa fierbinte şi pâinea proaspătă, gândurile mele porniră pe un cu totul alt făgaş. Eram nerăbdătoare să mă întorc la elevii mei şi la sala de clasă. Chipurile lor îmi veniră în minte şi m-am gândit la ceea ce realizasem până atunci şi la nevoile pe care le avea fiecare. Eram mândră de elevii mei. Realizaseră atât de multe în scurtul timp pe care-l petrecusem împreună. Mi-am promis că voi face pentru ei tot ce îmi stătea în putinţă în lunile ce ne stăteau înainte.

35
PRIMĂVARA

Elevii îmi împărtăşeau entuziasmul. Următoarele câteva luni trecură foarte repede, atenţia noastră fiind îndreptată în totalitate spre predare şi învăţare.

În martie am avut o vizită din partea inspectorului districtual. Nu ştiu care dintre noi eram mai emoţionaţi – elevii mei sau eu.

Domnul Matthews, un bărbat înalt, subţire, cu faţa ciupită, ochi negri şi ageri şi un glas piţigăiat, vorbi tare, ca şi cum acest lucru i-ar fi dat un plus de autoritate. În tot timpul cât am predat în acea zi, i-am simţit privirea ascuţită urmărindu-mă, sfredelindu-mă, verificându-mă, ba chiar provocându-mă. La prânz eram deja epuizată, însă el îşi trase o băncuţă lângă catedra mea şi începu să-mi pună întrebări.

După-amiază îşi îndreptă atenţia spre elevii mei, punându-le întrebări, dându-le exerciţii de aritmetică sau punându-i să citească un pasaj. I-am urmărit pe sărmanii copii, înspăimântaţi, agitându-se şi asudând şi mi-am dorit, de dragul lor şi al meu, ca omul să plece. În cele din urmă o făcu şi am răsuflat cu toţii uşuraţi, izbucnind în râs într-

un efort de a ne elibera de tensiune. Le-am dat drumul copiilor să plece mai devreme.

Ziua următoare am avut un alt vizitator. Wynn venise să-i viziteze pe Phil şi pe Lydia, aşa că se opri pe la şcoală ca să-mi dea o scrisoare de la Mary. Mi-aş fi dorit să-l pot invita în casă la masă sau cel puţin la un ceai, însă ştiam că era interzis şi neînţelept, poate. Am discutat despre lucruri generale, iar el a aşteptat în timp ce am scris câteva rânduri pentru Mary. Încă nu fusese detaşat în altă parte. În timp ce inima mea începu să cânte de bucurie la auzul veştii, el înăbuşi acel cântec informându-mă că acest lucru urma să se întâmple în curând, deşi nu ştia când anume. Unul dintre colegii săi plecase deja la postul de la lacul La Biche, spuse, şi un altul, care fusese postat timp de trei ani în Calgary, tocmai primise un post în Grouard, pe lacul Lesser Slave.

— Aveau familii? am întrebat – nu „soţii”, ci „familii”, sperând că Wynn nu-mi va ghici gândurile.

— McKenzie are – o soţie şi un băieţel.

— Nu le-a părut rău că pleacă?

— Se pare că pe ea n-a deranjat-o, însă ea a mai fost şi înainte în Nord.

Uti punct pentru mine, m-am gândit. Trebuia să admită că exista cel puţin o femeie pe care să n-o deranjeze plecarea alături de soţul ei în Nord. Însă Wynn continuă.

— Aitcheson a avut o logodnică. Când a fost informat cu privire la postul primit, ea a anulat nunta.

Inima îmi tresări. Aş fi vrut să spun: „Ei bine, unele femei pot face faţă acestui lucru – altele nu”. Însă n-am spus nimic.

Înainte de a pleca, Wynn mă surprinse cu un compliment – sau cel puţin aşa îmi părea mie.

— Cred că viaţa la ţară îţi priieşte, Elizabeth. Arăţi

mai sănătoasă şi mai drăguţă de fiecare dată când te văd.

Sănătoasă şi drăguţă! Nu era ca şi când mi-ar fi spus că sunt frumoasă, dar era pe aproape – şi venind din partea lui Wynn, care nu avea obiceiul de a flata în felul acesta, am hotărât să accept cuvintele lui ca fiind speciale.

După ce plecă, am început să fredonez, fericită.

Sosirea Paştilor aproape că mă surprinse în toiul activităţilor mele. Mi-am făcut bagajele pentru o vizită la Jon şi Mary, anticipând cate va zile minunate petrecute la oraş. M-am bucurat de schimbare şi de faptul că eram cu familia, însă faptul că Wynn se afla în Regina răpi mult din plăcerea vacanţei mele.

Mary era încântată să strecoare frecvent în conversaţie informaţii despre Wynn şi despre cât de mult mă aprecia. Nu-mi dădeam seama cum ajunsese Mary la aceste concluzii şi-mi doream să nu mai rostească asemenea absurdităţi. După părerea ei, dacă îi arătam lui Wynn că ţin la el cu adevărat, acesta va renunţa la toate opiniile anterioare cu privire la căsătorie şi-mi va declara dragoste veşnică. N-aveam de gând să mă arunc în braţele nimănui, nici măcar în cele ale lui Wynn Delaney; în plus, eram convinsă că, făcând astfel, nu voi reuşi decât să mă fac de ruşine.

Am petrecut săptămâna mergând la cumpărături, citind, plimbându-mă, jucându-mă cu copiii şi alintând-o pe micuţa Elizabeth. La sfârşitul săptămânii eram gata să mă întorc în clasă. Nu-l rugasem pe domnul Laverly să-mi aranjeze transportul de la gara din Lacombe până acasă, nici măcar nu-l informasem când voi sosi. Planul meu era să-l plătesc pe tatăl lui Pearlie ca să mă ducă acasă cu maşina sa. Când am coborât din tren am descoperit că familia Clark se afla în oraş. Se oferiră cu amabilitate să mă ducă, iar eu am acceptat cu bucurie.

Am ajuns acasă, am făcut focul în sobă, mi-am

pregătit o cină simplă şi m-am dus în sala de clasă. Doream să pregătesc lecţiile din timp pentru ultimele câteva săptămâni ale anului şcolar.

Wynn îmi trimise o carte prin poştă – sau mai degrabă un manual folosit, probabil, de Poliţia Călare Canadiană. Conţinea multe informaţii despre Alberta, inclusiv vegetaţia, animalele şi comportamentul acestora, oamenii şi felul lor de trai şi industria Albertei. Mi s-a părut fascinantă – mai ales că o primisem de la Wynn. În cele câteva rânduri pe care le scrisese, spunea că era de părere că informaţiile îmi vor părea interesante şi utile. Aşa era. Am folosit multe dintre ele la lecţii. Am profitat de vremea frumoasă de la începutul primăverii pentru a face drumeţii, identificând plantele prezentate în manual.

Luna aprilie făcu loc lunii mai, apoi lunii iunie. Trandafirii sălbatici îmbobociră, apoi se transformară în adevărate ziduri de flori ce mărgineau drumul. Copiii căutau fragi pe care mai apoi veneau să-i împartă cu mine, întinzând palmele lipicioase, murdare. Era o perioadă încântătoare a anului şi m-am bucurat de fiecare nouă şi sclipitoare zi, ascultând, admirând şi respirând începutul verii.

Familiile care aveau copii la şcoală începură un nou şir de invitaţii a învăţătoarei la masă. Îmi plăcea această perioadă. Îmi plăceau oamenii. Îmi plăceau vizitele în casele lor. Îmi plăceau plimbările sub razele plăcute ale soarelui când mă îndreptam spre fermele lor şi când mă întorceam acasă. Îmi plăceau discuţiile membrilor familiei în jurul mesei. Era mult mai plăcut decât să locuiesc şi să mănânc singură.

Era vineri seara şi fusesem invitată la familia Blake. Am savurat bucate gustoase. Doamna Blake pregătise friptură de pui, iar fetele găsiră suficient de mulţi fragi pentru o plăcintă mai micuţă. Am zăbovit la masă cu o

ceaşcă de cafea în faţă apoi, fără tragere de inimă, am pornit spre casă.

După ce am străbătut cam o jumătate de kilometru, am ajuns la scurtătura pe care o foloseau copiii familiei Blake când veneau la şcoală. M-am gândit că nimic nu putea fi mai plăcut decât o plimbare prin pădure într-o seară călduroasă şi plăcută, aşa că am părăsit drumul şi am pornit pe cărare. Nu mă îndepărtasem prea mult când am auzit o mişcare pe potecă, în faţa mea. Precaută, am mai făcut câţiva paşi; chiar înaintea ochilor mei se afla un *urs*, rostogolind un trunchi de copac căzut la pământ. Ştiam că era un urs – de acest lucru nu mă îndoiam –, deşi ce făcea în pădurea asta nu-mi puteam imagina. Nu auzisem să fie urşi pe aici. Am încercat să-mi amintesc ce spunea cartea lui Wynn despre urşi şi să hotărăsc ce fel de urs era acesta, însă mintea mea nu funcţiona.

Ursul mă zări cam în acelaşi moment când îl zărisem şi eu. Eram la o distanţă mică unul de altul. Nu ştiam care dintre noi era mai speriat. Dintr-odată, ursul mormăi şi se ridică pe picioarele din spate. Era uriaş. Aş fi vrut s-o iau la fugă, dar mi se înmuiasem picioarele. Aş fi vrut să ţip, însă gura nu mi se deschidea, iar gâtlejul îmi înghiţise ţipătul.

Ursul stătea acolo, legănându-şi capul înainte şi înapoi, pufăind şi mormăind, cu labele în vânt, pregătite. Apoi făcu un pas spre mine, fornăind – iar eu am simţit cum totul în jurul meu se întunecă. M-am prăbuşit la pământ, învăluită în întuneric.

Când am început să-mi revin, am simţit că sunt purtată de braţe vânjoase. Pentru o clipă îngrozitoare am crezut că sunt în braţele ursului. M-am străduit din răsputeri să-mi recapăt cunoştinţa în întregime. Ochii mi se limpeziră. Era Wynn.

— Încet, Elizabeth. Este în regulă.

Braţul i se strânse în jurul meu. Mi-am întors faţa de la el şi am început să plâng.

Mă duse în braţe până la drum, iar acolo mă puse pe picioare, însă nu-mi dădu drumul. Mă ţinu aproape şi mă lăsă să tremur şi să plâng până când am început să-mi revin. În tot acest timp mă ţinea de mână, îmi mângâia părul sau mă bătea încetişor pe umăr, spunând:

— Eşti bine acum, Elizabeth – eşti bine – eşti cu mine – a trecut – a trecut.

În cele din urmă am reuşit să mă controlez destul cât să stau singură în picioare şi să vorbesc.

— Un urs…

— Ştiu, spuse el. L-am văzut.

— Am vrut s-o iau pe scurtătură, am îngăimat.

— Te-am văzut.

— De unde ai venit?

— Mă îndreptam spre casa ta când te-am văzut părăsind drumul. Am lăsat maşina şi am alergat după tine, ca să te pot conduce acasă. Când te-am ajuns din urmă am văzut…

— Ursul.

— Da, ursul. Am vrut să te strig, însă m-am temut că o să fugi – fuga este cel mai rău lucru pe care-l poate face cineva într-o astfel de situaţie.

— N-am putut fugi… N-am putut…

Şi am început din nou să plâng. Lumea se învârtea cu mine şi genunchii mi se înmuiară. M-am agăţat de Wynn, gândurile fiindu-mi din nou la acel urs ridicat pe picioarele din spate, înaintând încet spre mine.

Wynn îşi puse braţele în jurul meu şi apoi mă sărută – un sărut ce alungă din mintea mea orice gând despre vreun urs. Încet, mi-am ridicat braţul şi l-am petrecut pe după gâtul lui Wynn. Pluteam într-o lume în care existam numai noi, eu şi Wynn, o lume ce nu doream să se

sfârşească niciodată. Însă se sfârşi. Wynn încetă să mă sărute, mă săltă în braţele lui şi mă duse la maşina ce aştepta la marginea drumului.

— Mama ta a trimis un pachet la Jon şi Mary, spuse el cu un glas cât se poate de normal. A pus acolo câteva lucruri pentru tine aşa că, pentru că am avut câteva zile libere, Jon mi-a sugerat să împrumut maşina lui, să-mi vizitez fratele şi să-ţi aduc acele lucruri.

— Înţeleg, am murmurat cu faţa îngropată la pieptul lui Wynn în timp ce mă aşeza pe bancheta maşinii. Ocoli maşina şi se aşează lângă mine – însă eu n-am văzut asta. Mintea mea retrăia sărutul lui Wynn. Mă aşteptam să pornească motorul, însă n-o făcu. Ezită, iar eu am îndrăznit să sper că mă va săruta din nou. În schimb, îşi drese glasul şi mă prinse de mână.

— Elizabeth, te rog să mă ierţi.

Uimită, am revenit la realitate.

— N-aveam niciun drept să te sărut în felul acesta – ştiu asta. Şi prin acest sărut n-am vrut să…

Se opri şi mă privi.

— Mi-am dat seama că începusem să te gândeşti din nou la acel urs – faţa ţi se făcuse palidă şi privirea îţi devenise îngrozită – şi m-am temut că o să leşini din nou. Trebuia să te determin să te gândeşti la altceva; şi singurul lucru la care m-am putut gândi a fost să… Ei bine… Să… Să te sărut.

Încetul cu încetul, am început să pricep. La început n-am înţeles sensul cuvintelor lui, însă ascuţişul lor pătrunse în simţurile mele amorţite. Wynn mă sărutase ca să nu leşin, ca să mă scoată brusc din starea de şoc.

Însă eu nu aşa îl sărutasem. Era cu neputinţă să nu-şi fi dat seama de răspunsul meu, de nerăbdarea mea. O, da, probabil că era conştient de aceste lucruri, iar acum îşi cerea iertare pentru că mă sărutase! Dorea să se asigure

că ştiam că nu era nimic personal în acel sărut şi, din această perspectivă, răspunsul meu fusese ridicol şi neîntemeiat. El era domnul Poliţist, căsătorit cu profesia sa, iar o biată învăţătoare neajutorată nu avea nicio şansă să-i sucească capul.

Mi-am tras mâna cu o mişcare bruscă.

— Niciun bărbat nu este *obligat* să mă sărute – *oricare* ar fi motivul, i-am aruncat în faţă. Aş fi preferat să mă las schilodită de ursul acela decât să-ţi rămân atât de… Atât de îndatorată, domnule Delaney!

Am sărit din maşină şi am alergat orbeşte, sărind peste şanţ şi îndreptându-mă spre cărarea de pe care fusesem salvată.

Mi-am adus aminte de urs, însă în furia mea, eram convinsă că nu-mi va putea face faţă. L-am auzit pe Wynn strigându-mă, însă sunetul glasului lui mă înfurie şi mai mult, iar lacrimile începură să mi se prelingă libere pe obraji. Ce tupeu avea omul acesta să mă facă să-mi arunc dragostea la picioarele lui, pentru ca apoi să-şi întoarcă spatele cu o scuză banală! Niciodată, niciodată, niciodată nu-i voi mai arunca vreo privire.

A doua zi, micul Phillip aduse la şcoală darurile primite de la mama. Pachetul îmi întări hotărârea de a mă întoarce acasă. Eu aparţineam Estului.

36
ÎNCHEIEREA ȘCOLII

Faptul că eram hotărâtă să mi-l scot din minte pe Wynn nu mă ajută prea mult. Mă gândeam la el întruna. Îl iubeam, îl uram, îl iertam, îl dispreţuiam şi mă prăpădeam după el.

Când sosi ultima săptămână de şcoală, credeam că mă hotărâsem. Aveam să mă întorc acasă – în Toronto.

Poate că acolo inima mea frântă va avea ocazia să se refacă. În cursul serilor îmi împachetam lucrurile; cărţile, hainele, ceainicul din porţelan, bibelourile şi lucruşoarele primite de la copii – „domnişoarei învăţătoare, cu dragoste”. Mi-am împachetat până şi scăunelul, deşi nu eram sigură pentru ce păstram. Eram sigură că mama nu va fi foarte fericită să-l vadă în casă.

Fiecare obiect împachetat îmi stârnea amintiri, iar când am ajuns la mănuşile de blană, darul primit de la Wynn, n-am mai putut suporta. M-am aruncat pe patul meu cu ghemotoace şi mi-am permis luxul de a plânge. Iubeam ţara asta – cerul ei sclipitor, senin şi albastru; mirosul trandafirilor în aer; lumina amurgului; până şi vaietele fricoşilor coioţi. Îi iubeam pe aceşti oameni – pe Anna cu mâinile ei ce întotdeauna aveau ceva de oferit; pe Else cu râvna ei plină de timiditate; pe domnul Dickerson cu dorinţa lui ca oamenii din comunitate să fie conduşi în închinare; pe domnul Laverly, care lupta pentru o şcoală, cu toate că fiii săi trecuseră de vârsta şcolară; pe cei din familiile Clark, Mattoch, Delaney, Psatachuck, Thebeau şi

Blake. Deveniseră vecini mei, oamenii mei. Apoi m-am gândit la scumpul şi iubitorul Andy şi la cuvintele de laudă pe care le adresa colegilor săi – „Te-ai descurcat de minune!”. Hohotele de plâns îmi scuturară tot trupul.

— Aş *fi putut fi atât de fericită aici*, am gemut.

— *Atunci de ce fugi*? întrebă cealaltă voce.

— *Trebuie*... T*rebuie*, fu singurul meu răspuns.

În acea ultimă săptămână am trăit emoţiile predării. Fiecare realizare a unui elev, fiecare act de bunătate îmi punea un nod în gât.

În ultima zi am avut un picnic. Toţi cei din comunitate s-au aflat acolo. Am fost copleşită de cuvintele şi complimentele lor sincere. Dacă aş fi putut gândi clar, poate că mi s-ar fi urcat la cap. Auzeam mereu întrebarea:

„Vă veţi întoarce la toamnă, domnişoară Thatcher? Veţi fi din nou învăţătoarea noastră?” în starea mea de amorţeală nu puteam răspunde decât: „Nu ştiu… Nu sunt sigură”.

Toţi părură a se bucura de picnic şi, atâta vreme cât îmi ţineam mâinile ocupate, reuşeam să mă bucur şi eu. În minte îmi răsunau mereu cuvintele, *ultima mea zi – ultima mea zi*. Am fost nevoită să-mi forţez mintea să se gândească la alte lucruri astfel încât să nu cedez tentaţiei de a izbucni în plâns în faţa tuturor.

Sosi clipa când începură să plece. Mâna îmi fu scuturată atât de des şi cu atâta vigoare, încât îmi amorţi – *ca şi mima mea*, m-am gândit, realizând apoi că inima nu-mi era deloc amorţită, căci o durere ascuţită o sfredelea.

Mi-am îmbrăţişat elevii mai mici şi pe celelalte fete. Mulţi începură să plângă, iar eu am tânjit să pot plânge împreună cu ei. Băieţii au dat mâna cu mine, băţoşi şi puţin stânjeniţi, însă chiar şi acest lucru mă emoţionă. Ultima căruţă părăsi curtea şcolii, pasagerii ei continuând să-şi fluture mâinile în semn de rămas bun, iar eu m-am întors în sala de clasă. Nu mai erau multe de făcut, dar doream să las toate lucrurile în ordine. Am măturat, am şters praful, am aranjat, am şters tabla, am spălat duşumelele. Când totul fu cât se poate de curat, m-am uitat pentru ultima oară în jurul meu şi, cu lacrimi în ochi, am ieşit şi am închis bine uşa în urma mea.

Am petrecut seara strângând şi împachetând ultimele lucruri, făcând apoi curăţenie temeinică în căsuţă. Mă bucuram de fiecare treabă pe care o găseam de făcut, căci îmi ţinea mâinile ocupate – chiar dacă nu şi gândurile.

Chiar înainte de a mă duce la culcare, m-am îndreptat spre una dintre lăzi şi am scos din ea ceainicul din porţelan, cele două ceşti şi farfurioarele lor, le-am împachetat cu grijă şi le-am pus într-o cutie mică. Apoi am scos şi scăunelul. M-am uitat la el cu drag, apoi l-am aşezat

lângă uşă, alături de cutie.

Coioţii îşi începură corul nocturn. Urletele lor nu mă mai înfricoşau; mai degrabă mă umplură de o singurătate atât de adâncă, încât am început să mă văicăresc împreună cu ei. S-*ar putea să* nu-i *mai aud vreodată*, m-am gândit, ştiind că-mi vor lipsi.

Dimineaţa următoare, întreaga familie Peterson mă conduse la gară. Eram atât de preocupată să arunc o ultimă privire la tot ce mă înconjura, încât nu cred că am fost o tovarăşă de drum foarte plăcută. De fapt, călătoria spre Lacombe fu una tăcută.

Când am ajuns la gară, Lars şi domnul Peterson se ocupară de lăzile mele în timp ce eu mi-am cumpărat biletul. Preţ de câteva minute am tăifăsuit vrute şi nevrute, apoi sosi clipa să urc în tren.

Am îmbrăţişat-o pe Anna cu căldură.

— Nu-ţi pot spune niciodată cât de mult au însemnat pentru mine prietenia şi grija ta. Am lăsat în casă ceva pentru tine. Mi-ai dăruit atât de multe, iar eu nu ţi-am oferit niciodată atâtea.

Anna protestă, însă am continuat:

— Vreau să primeşti tu ceainicul meu şi aş vrea ca Else şi Olga să primească fiecare câte o ceaşcă cu farfurioară, ca să-şi aducă aminte de mine. Şi lui Lars, pentru că m-a ajutat la tăiatul lemnelor, la căratul apei şi pentru că a fost un ajutor atât de destoinic pentru o fată neîncercată de la oraş, i-am lăsat scăunelul meu – şi fiecărui copil i-am lăsat o carte. Lars şedea întotdeauna pe scăunel când citea din cărţile mele, aşa că, atunci când va citi din nou, poate că ar putea folosi scăunelul, amintindu-şi cât de mult l-a preţuit învăţătoarea sa.

Ne-am îmbrăţişat din nou, apoi şuieratul trenului anunţă apropiata lui plecare. Trebuia să plec. Trenul se desprinse din gară în timp ce noi încă ne fluturam mâinile

în semn de rămas-bun.

N-am plâns *tot* drumul până în Calgary. Era o călătorie mult prea lungă, însă am udat câteva batiste cu lacrimile mele.

Zilele petrecute la Jon şi la Mary n-au fost mai bune. Încercară să mă convingă să rămân, însă le-am reamintit că lăzile mele se aflau deja pe drum spre Toronto. Mă temusem că dacă nu le-aş fi trimis în Toronto din Lacombe, m-aş fi putut hotărî să rămân. Nu puteam face asta. Pur şi simplu nu puteam.

A doua zi, în timp ce mă conduseră la gară – Jon, Mary şi copiii – eram cu ochii înroşiţi de plâns, cu toţii. Kathleen se agăţă de mâna mea.

— Am vrut să fii mătuşa mea Beth *pentru totdeauna*, spuse ea cu tristeţe.

— Dar *sunt* mătuşa ta Beth pentru totdeauna.

— Dar am vrut să fii mătuşa mea Beth aici.

M-am uitat spre colina unde fusesem la săniuş. De pe vârful ei se puteau vedea Munţii Stâncoşi. Nu făcusem drumeţia pe care mi-o promisesem, la izvoarele munţilor sau pe povârnişurile lor abrupte.

O *să mă întorc – într-o zi*, mi-am promis în gând. O *să-mi ţin promisiunea dacă va fi cu putinţă*.

Ne-am luat un ultim rămas-bun înlăcrimat. I-am îmbrăţişat pe fiecare dintre ei; fratele mai mare pe care ajunsesem să-l iubesc şi să-l respect; pe Mary, noua mea soră cu părul lucios; pe William, băieţandrul ce urma să devină curând un bărbat; pe Sarah, cu felul ei de-a fi – timid şi cuceritor; pe Kathleen cea vorbăreaţă, scumpul meu ghemotoc de energie; şi pe bebeluşul Elizabeth, un strop mic de căldură şi dragoste ce-mi purta numele.

— O să-mi lipsiţi atât de mult, am spus printre lacrimi.

Kathleen avea nevoie de o ultimă îmbrăţişare.

— Vino înapoi, mătuşă Beth – te rog, vino curând înapoi.

Am promis că o să încerc, apoi mi-am croit drum spre peron, luptând cu lacrimile.

— Elizabeth.

O mână mi se aşează pe umăr şi, prin ceaţa lacrimilor, am văzut pieptul unei tunici roşii şi mi-am ridicat privirea spre chipul lui Wynn Delaney. Ochii îi erau tulburaţi în timp ce priveau, adânc, în ochii mei.

— Elizabeth, trebuie să vorbesc cu tine.

— Dar trenul…

— Promit că n-o să te reţin mult. Mai sunt câteva minute.

Privirea lui părea că mă imploră şi nu mai puteam suporta să mă uit la el. Mi-am coborât privirea şi am încuviinţat. Mă apucă de braţ şi mă conduse prin mulţime undeva în spatele gării, în timp ce un comisionar confuz ne urma cărându-mi bagajul.

— Dick, spuse Wynn unui bărbat ce purta uniforma de impiegat. Am nevoie să împrumut biroul tău câteva minute.

Bărbatul încuviinţă. Am fost condusă într-un birou, iar uşa se închise în urma mea. Wynn mă răsuci spre el.

— Elizabeth, spuse el alegându-şi cu grijă cuvintele, nu te puteam lăsa să pleci astfel. M-am simţit îngrozitor.

— Uite ce e, Wynn, am intervenit în grabă, am procedat amândoi greşit. N-ar fi trebuit să se întâmple asta – dar s-a întâmplat. Nu e nevoie să te scuzi.

Am dat să mă îndepărtez de el şi să ies ca să urc în tren, însă el mă ţinu locului.

— Elizabeth, uită-te la mine.

Fără tragere de inimă, mi-am ridicat privirea. Lacrimile mi se revărsară pe obraji.

— Elizabeth, trebuie să mărturisesc că te-am sărutat

pentru că *am vrut* s-o fac – nu doar ca să te salvez de la leşin. Însă n-am venit aici ca să-mi cer iertare.

Probabil că întrebarea mi se citi în privire.

— Ba da, am venit aici ca să-mi cer iertare, însă am venit şi ca să… Ca să te rog să nu pleci. Ştiu că sună egoist şi ştiu că n-am niciun drept, dar cel puţin trebuie să-ţi spun înainte să pleci – înainte de a te hotărî… Că… Te iubesc, Elizabeth. Îmi doresc să rămâi. Aş vrea să fii soţia mea. Ştiu că nu pot să-ţi ofer nimic… Dar…

Nu ştiu ce alte fleacuri ar mai fi putut declara dacă nu l-aş fi oprit. Încă nu-mi puteam lua gândul de la cuvintele „Te iubesc. Aş vrea să fii soţia mea”. Cu un strigăt de bucurie, m-am aruncat în braţele lui.

O, Wynn! am hohotit în timp ce lacrimile mi se revărsară liber, udându-i tunica roşie, până când îmi ridică capul şi mă sărută.

Când se opri şi mă privi, aveam răsuflarea întretăiată şi eram îmbujorată de fericire.

— Încă nu ştiu unde voi fi trimis…

— Nu contează. Nu înţelegi? Chiar nu contează.

— Te cred. Nu ştiu cum se face, dar te cred.

Şi mă sărută din nou. Următoarea întrebare pe care mi-o puse îmi făcu ochii să strălucească chiar mai mult.

— Ce zici de o lună de miere în Munţii Stâncoşi – lângă un izvor de munte?

— O, Wynn, mi-ar plăcea tare mult. Aş fi absolut încântată! Putem?

Apoi, cm fluierat ascuţit ajunse la urechile mele şi mi-am dat seama că sunetul se auzea din ce în ce mai îndepărtat.

— Vai de mine, am spus şi l-am privit pe Wynn îngrozită.

— Ce este?

— Cred că trenul a plecat fără mine.

Wynn zâmbi – acel zâmbet leneş, deliberat.

— Ce păcat, spuse el cu exagerată teamă.

Apoi am început să râd – încetişor, vesel, un râs de absolută fericire.

— Ştii, am spus, că sărmanele mele lăzi au plecat în Est fără mine?

El mă trase aproape şi râse împreună cu mine, sărutându-mă pe creştetul capului.

— Sper, totuşi, că mai ai *câteva* lucruri, Elizabeth.

— Doar cele două valize.

— O să telegrafiem şi o să cerem ca lăzile să-ţi fie trimise înapoi – pentru că nu te las să pleci după ele. Cu lăzi sau fără lăzi, rămâi aici – unde-ţi este locul.

Nu aveam nicio obiecţie.

Alte cărţi publicate la editura Casa Cărţii

Căminul mult visat, de Lynn Austin

Dorie, fata pe *care nu o iubea nimeni*, de Doris VanStone

şi Erwin W. Lutzer

Fiicele Evei, de Lynn Austin

Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz

În vâltoarea apelor, de Lynn Austin

Locul femeii, de Lynn Austin

Niciun loc unde să plângi, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer

Omul ceresc, Fratele Yun şi Paul Hattaway

Perechea potrivită, de Lynn Austin

Scorpionul roşu, de Râmi Kivisalo şi Marko Joensuu

Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin

Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin

Colecţia *Raftul clasic*:

Ben-Hur, de Lewis Wallace

Cămaşa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas

Cetatea blestemată, de John R. Carling

Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe

Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)

Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume)

Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)

Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume)

Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)

Seria *învăluiţi de iubire*, de Janette Oke (8 volume)

Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)

Seria *Soţiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3

volume)

În curs de apariţie:

Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke:
Venirea primăverii, vol. 2
La ivirea zorilor, vol. 3
Când reînvie speranţa, vol. 4
Dincolo de apropiata furtună, vol. 5
În aşteptarea zilei de mâine, vol. 6
Seria *Trilogia Genezei* (3 volume)